

ÇETMİ'nin SESİ

Yıl: 6 Sayı:30

Mart-Haziran 2004

Gözü, Kulağı, Nabızı

Çetmi'nin
Sesinden

*

Selam İle

*

Popüler
Kültür

*

Sırlar

*

Hatıralar

*

Ozanın
Dilinden

*

Tarihe Kayıt
Düşelim

*

Sıla'dan
Haberler

*

Memleket
Şiirleri

*

Çanakkale

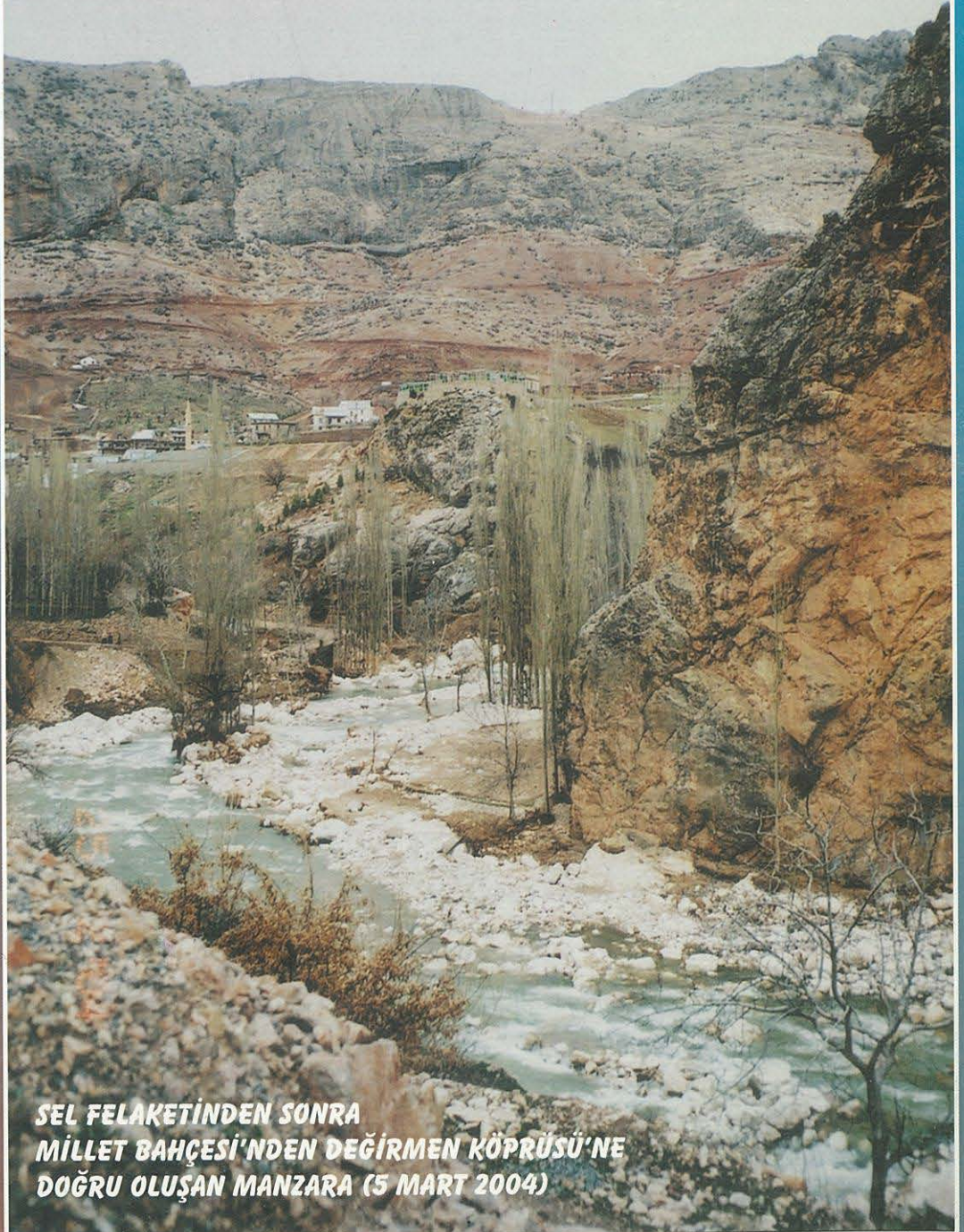
*

Aile Hayatı

*

Ömür Şiirleri

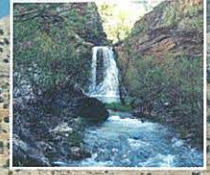
**AZİZ MİLLETİMİZİN
ZAFER BAYRAMI KUTLU OLSUN**

**SEL FELAKETİNDEN SONRA
MİLLET BAHÇESİ'NDEN DEĞİRMEN KÖPRÜSÜ'NE
DOĞRU OLUŞAN MANZARA (5 MART 2004)**

10. ÇETMİLİLER

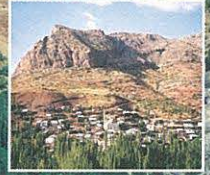
Sevgi, Dostluk ve Hoşgörü Günü

Çetmililer
Sevgi, dostluk ve hoşgörü günümüzü
onurlandırmanızı dileriz.

Abdurrahman ÖNDER
Çetmililer Vakfı Başkanı

Osman ARI
Çetmi Belediye Başkanı

21-22 Ağustos 2004

PROGRAM

1. Gün (21 Ağustos 2004 Cumartesi)

- İkinci namazını müteakip mezarlık ziyareti
- Vakıf Toplantısı (Kurucular Kurulu Toplantısı)
- Slayt ve film gösterileri

2. Gün (22 Ağustos 2004 Pazar)

- Sünnet Merasimi (Saat:08.00-19.00)
- Sıla Yemeği (Saat:10.30-13.00)
- Kermes Açılışı (Saat:14.00)

Sanat Gecesi (Saat:20.00)

- Konuşmalar

Türk Halk Müziği Konseri

Solistler:

Bedri AYSELİ (Kültür Bakanlığı Solist Sanatçısı)

Dr.Armağan ELÇİ (Kültür Bakanlığı Solist Sanatçısı)

Tarih : 21-22 Ağustos 2004

Yer : Çetmi Belediyesi -Taşkent/ KONYA

ÇETMİ'nin SESİ Mahalli Dergi

Çetmililer Eğitim Kültür ve
Yardımlaşma Vakfı Adına

Sahibi ve Yazı İş. Müd.
Abdurrahman ÖNDER
Tel. : 0.532 - 354 07 54

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Hüseyin Alp ÖZEL

YAYIN KURULU
Dr. Ali ÖZEL
Nurettin ÖZEL
Şükrü KARACA
Kerim BOZDAĞ

TEMSİLCİLERİMİZ

ÇETMİ : Hüseyin EŞİYOK
ANAMUR : Metin AKKOCA
KARAMAN: Ö. Faruk AKKOCA
ANTALYA : Kerim BOZDAĞ
İZMİR : Şükrü KARACA
İSTANBUL: Hüseyin TIKIR
FRANSA : Ahmet Serdar ÖZEL

ADRES:

Rampalı Çarşı No: 186
Meram - KONYA

İRTİBAT TELEFONLARI
0.332 - 351 26 67 (Vakıf Mrk.)

ABONE VE REKLAM İÇİN
BANKA HESAP NUMARASI

VAKIFBANK
KONYA MERKEZ ŞUBESİ
Hesap No: 2031013

Çetmililer Eğitim, Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı Kat: 2 No: 186
Tel: 351 26 67 Meram/KONYA

Dergideki isim belirtilmemiş fotoğraflar
Hüseyin Alp ÖZEL'e aittir.

GRAFİK & BASKI
ARI OFSET

Kalecik Mah. Başaralı Cad.
T.H.K. Pasajı Kat: 2/KONYA
Tel : (0.332) 353 69 69
Fax : (0.332) 350 17 04

ÇETMİ'nin SESİ

Yıl 6 Sayı 30

Mart-Haziran 2004

Çetmi'nin
Sesinden

Selam İle

Popüler
Kültür

Sırlar

Hatıralar

Ozanın
Dilinden

Tarihe Kayıt
Düşelim

Sıla'dan
Haberler

Memleket
Şiirleri

Çanakkale

Aile Hayatı

Ömür Şiirleri

AZİZ MİLLETİMİZİN
ZAFER BAYRAMI KUTLU OLSUN

BEŞ FUL MEZİNDEN SAKLA
MİLLET BANGELİNDEN SAKLA
DOĞRU OLUSAN MANLARA (1 MART 2004)

Mart-Haziran 2004

Çetmi'nin Sesinden	Abdurrahman Önder	2-3
Selam İle	Hüseyin Alp Özel	4
Vakıf Bülteni	(Kurucular Kurulu)	5
Popüler Kültür	Hulusi Boz	6
Seyahatin Ardındaki Sırlar	Şükrü Karaca	7-8-9
Bayram	Şerafettin Zengin	10-11
Hatıralar	Dr. Ali Özel	12-17
Vakıf Bülteni	(Hesap Çizelgesi)	18
Ozanın Dilinden	Halis Yazıcı	19
Tarihe Kayıt Düşelim	Hüseyin Eşiyok	20-21-22
Nasıl Anlatmalı	H. Hüseyin Göktürk	23
Çetmi Benim İlk Göz Ağrım	Ali Harmancı	24-25
Bir Fatiha	Hüseyin Varol	26
Sıla'dan Haberler	(Çetminin Sesinden)	27
Memleket Şiirleri	Niğmetullah Uçar	28-29
Gani Varol'un Ardından	Mehmet Varol	30
Yolculuk	Kerim Bozdağ	31-32
Şiirler	Yetkin Dilek - Ahmet Efe	33
Dostlukların Hatırına	İbrahim Tıkır	34-35
Meşhurlardan Espriler	Abdurrahman Önder	36-37
Kimdik? Kimiz?	Salih Bahadır	38
Çanakkale Şehitlerine	Yılmaz Tartan	39
İnsanlık Nereye Gidiyor	Fatma Akboğa	40
Ömür Şiirleri	Ahmet Özel	41
Kanaat Nimesi ve Biz	Kamil Büyüker	42-43
Yorumsuz	Hulusi Boz	44
Mevlana'nın Duası	Arzu Çimen	45
İslam'da Aile Hayatı	Osman Güven	46-47-48

ÇETMİNİN SESİNDEN

Abdurrahman ÖNDER

Değerli okuyucu;

Yayın hayatında 30. Sayısına ulaşmış, Çetminin ve Çetmilinin övünç vesilesi olmuş, Çetmililerin dışında da yazıcısı ve okuyucusu olmuş bir dergi adına siz değerli okurlarımıza " merhaba " demenin mutluluğunu yaşıyorum. Çetminin Sesi, her Çetmilinin övünçle " benim dergim", " bizim dergimiz" diyebileceği bir düzeye ulaştı.

Derginin sayfalarını karıştırırken karşılaştığımız her resim, bir isim, bir yazı, bizleri yıllar evveline götürebiliyor. Bazen de yıllar evvel kaybettiğimiz bir yakınımızın suretiyle karşılaşılabiliyoruz. Sizleri sevindirecek haberleri vermeyi yeğliyor olmasına rağmen, bazen hayat gereği üzecek haberleri de verebiliyor. Kısacası Çetminin Sesi sizsiniz, o ses sizin sesiniz.

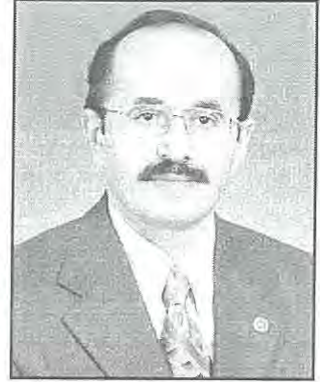
30. Sayı vesilesi ile Çetminin Sesi Dergisini çıkaralım kararı alan, zamanın yönetim kuruluna, Kerim Bozdağ kardeşime, öğrenci kardeşlerime, sürekli yazı yazan kadromuza ve hassaten Genel Yayın Yönetmenimiz Hüseyin Alp Özel'e teşekkürler ediyorum. Vakti zamanında yönetim kurulumuz ne iyi etmişse böyle bir karar almış. Vakıf başkanlarımız ve yönetim kurulu üyelerimizi minnetle anıyorum. Daha önce vakıf yönetim kurullarımızda görev yapan daha sonra Allah'ın rahmetine tevdi ettiğimiz Hacı Ahmet Yeşil ağabeyi ve Hasan Uysal kardeşimi de saygı ile yad etmeyi bir vazife addediyorum.

Değerli hemşehrilerim; ey Çetmililer, vakfınızla da, derginizle de örneksiniz. Çok sayıda da örnek insan yetiştirdiniz. Güzel olan örnekleri çoğaltmaya devam edin. Güzel olmayan örnekleri de azalmaya devam edin. Evet Çetminin Sesi dergisi her Çetmilinin evinde, iş yerinde, gönlünde olmaya devam edecektir. Etmelidir.

Değerli okuyucu Ne yazık ki bahara

merhaba derken, Çetmimizin önemli bir kısmını da sele kaptırdık. Şükürler olsun ki can kaybımız olmadı.

Ayrıca bu dönemde ülkemiz ve Çetmimiz, 28. Mart 2004 mahalli seçimlerini de geride bıraktı.

Çetmimizi 13 yıl süre ile yöneten değerli başkan Mehmet Balci, belediye başkanlığı görevini yine seçimle gelmiş, Çetminin güzide evlatlarından genç bir kardeşimize Osman Arı'ya devretti. Çetmiye ve Çetmiliye olan hizmetlerinden dolayı Sayın Mehmet Balci'ya teşekkürler ederken, Osman kardeşimize de hem kendisi hem ailesi, hem de Çetmi için hayırlı olması temennisi ile başarılar diliyorum. Hakikatinde çok zor bir göreve talip oldu. Çetmiliden yetki talebinde bulundu. Çetmili de O'na o yetkiyi verdi. Yeni belediye başkanımızda otomatikman Vakfımızın da yönetim kurul üyesi oldu.

Sayın başkana hem bir ağabeyi hem de hasbelkader siyasi deneyimleri de olan bir Çetmili olarak bazı önerilerde bulunmak istiyorum. Evet seçimler bitti. Sayın başkan siz şu anda sadece size oy verenlerin değil, vermeyenlerinde belediye başkanı oldunuz. Yani Çetmi Kasabasının belediye başkanı. Kırgınlıkları, dargınlıkları, küskünlükleri hepsini geride bırakmış, herkesi kucaklayan bir belediye başkanı olmanı arzu ediyoruz. Hizmetler noktasında sizden önceki belediye başkanlarının izinden yürüyeceğinizden eminiz.

Buradan sevgili Veli kardeşime de söyleyecek bir çift sözüm var! Centilmence yarıştın. Herkes kadar hem Çetmilisin hem de Çetmiyi seviyorsun. Seçimi kazanmak için sarf

ettiğin çaba da son derece normal. Çetmiye bir başkan seçilecekti, Çetmili reyini Sayın Osman Arı'dan yana kullandı. Eğer Çetmiyi yönetmek senin nasibinde varsa gelecek dönemlerde seçilirsin. Şu anda yapılması gereken; her türlü dargınlığı bir yana bırakıp seçilen başkana yardımcı olmaktır. Senin bunları hazmedecek, gerekli olgunluğu gösterecek bir centilmen olduğunu biliyorum. Senin Çetmilinin önüne çıkıp, iddia sahibi olduğunu ortaya koyup, ben de bu yarışta Çetmi için varım diyebilmen çok önemli idi. Hizmetler illa da belediye başkanı olarak yapılmaz. Böyle de hizmetler yapılır. Sevgili Veli; medeni cesaretinden dolayı seni kutluyor ve teşekkür ediyorum. Umarım hizmetlerin devam eder.

Çetmi seçimlerinde benim asıl kafama takılan, bir çok Çetmilinin de kafasını meşgul ettiğini bildiğim adayların belirleniş şekli. Elbette herkes Çetmiyi yönetmeye de ülkeyi yönetmeye de talip olabilir. Ancak bu belirlemeler yapılırken her türlü çıkar ilişkisinden uzaklaşıp, partizanca tavırları bir tarafa bırakıp, ben yaptım oldu mantığını terk edip, adayların yeteneklerini, ehliyetlerini, birikimlerini, becerilerini iyi tartıp, iyi ölçüp ona göre karar vermek, belirlemek lazım gelirdi..."

Benim Adayım" yerine " Bizim Adayımız" görüşü hakim olsa her türlü dargınlıklar ve kırılganlıklar bu hale gelmezdi. Aksi halde seçilmişler mesailerinin büyük bir bölümünü bu tür işlere ayırmak zorunda kalıyorlar. Onun için sevgili başkanımıza Şeyh Edebalı'nın Osman Gazi'ye nasihatini iyi okumasını, iyi uygulamasını öneriyorum. Çünkü kusursuz başarı oradan geçiyor.

Eski başkanlarımızdan da istirahatım bir an evvel geçmiş seçimleri unutup Çetmi için birikimlerini, tecrübelerini yeni başkanımızın istifadesine sunmalarıdır.

Daha evvel ki dönemler de görev yapan, Sayın belediye başkanlarımızdan talepte bulunurken Çetmililer Vakfı ve Çetminin Sesi Dergisinin şimdiye kadar olduğu gibi şimdi de, daha sonra da Çetminin ve Çetmilinin emrinde olacağını, yapılan her doğruyu savunacağımızı, taktir edeceğimizi, yapılan her yanlışın da samimi düzelticileri olacağımızı hatırlatıyorum.

10. ÇETMİLİLER DOSTLUK VE SEVGİ GÜNÜ'NDE buluşmak dileğiyle sağlıklı kalın...

10. ÇETMİLİLER DOSTLUK VE SEVGİ GÜNÜ 21 22 AĞUSTOS 2004 'TE ÇETMİ'DE

Çetmi, 3 Mart 2004 günü
tarlının en büyük sel felaketini yaşadı

SELAM İLE

Hüseyin Alp ÖZEL

Değerli Çetminin Sesi okuru ;

Öncelikle gönülden selamlarımı iletir, sevgi ve saygılarımı sunarım.

Dergimizin 30. sayısını nihayet çıkarabildik. Aslına bakarsanız 29. Sayıdan sonra, bendeniz "bu işe bir ara vermenin zamanı geldi, birazda hevesli, alakalı olan insanlar varmış, onlar çıkarsın, onlarında desteğini alalım ki, dergi daha çok yaşasın" dedim ama maalesef dergimiz öylece yerinde saydı durdu.

Önümüzdeki 10. Çetmililer Günü'nün yaklaşması münasebetiyle dergiyi ondan önce çıkarmak gerekiyordu, bizde kolları sıvadık ve sizlerin beğenisine sunduk. Fakat burada şu husun önemle üzerinde durmak gerekiyor. Neden herkes Çetmi'nin olan değerlerine gereken ilgiyi, saygıyı, desteği göstermekten kendisini sakınıyor? Yapılacak bir faaliyetten uzak duruyor?

Neden gözlerimiz, kulaklarımız, kalbimiz, hatta ruhumuz gerçeklerden kaçmakta. İyi olanın daha iyi olması için, neden desteklemiyoruz ???

Neden bu vakıf var? Kuruluş amacı nedir? Çetmimiz ve Çetmili için ne yapmalıdır? Şimdiye kadar yaptıkları nelerdir, yeterlimidir? Herkesi kucaklayabilmişmidir? Bu vakıf, kaç Çetmi kökenli öğrenciye burs vermiştir. Bu Vakıftan az ya da çok burs alıp hayata atılan kaç öğrenci geriye dönüp de " bu bizim vakfımız, destek olmalıyız, yaşatmalıyız " deme erdemini gösterebilmiştir?

Hangimiz hiçbir hesap gütmenden bu vakfa hizmeti ibadet sayanlarımıza içten bir teşekkür edebildik? Bu Vakıf, Çetmi adına kararlar verilirken neden dışarıda tutuluyor? Ya da yetkilileri neden buna mücade ediyor? Eğer sadece lafta Vakıflı olunacaksa, insanların hizmet edeceği ya da kendisini bulabileceği yüzlerce vakıf ve dernek var!!! O zaman Çetmi adına yola çıkmış bu VAKFI fes edip şucu yada bucu vakıflarına mı intisap etmek lazım ???

Hangimiz bu gün için saltanatını sürdürdümüz, mal-mülk ve makamlarımızın yakın bir gelecekte, beklide yarın elimizden uçup gitmeyeceğine dair garanti sahibi? Öyle ise hep yukarıdan bakmak, aşağılamak, mağrurlanmak neden?

Ve hiç vermemek, hep almaya , hep kaldırılmaya alışıp da, bir kez olsun alamadığı zaman, feryat figan ederek isyan etmek, çirkinleşmek neden ???

Ve cevap arayan yüzlerce neden. Cevaplamak, oldukça zor, bir o kadar da kolay ama görmek, duymak, hissetmek, yaşamak gerekvesselam...

Efendim ; 29. sayımızı çıkardıktan sonra yaşadığımız bazı hadiseler bizlere, yukarıda arka arkaya sıralayıp sorduğumuz soruların cevaplarını bulma vebalini yükledi. Bu ve benzeri, Çetmi ile ilgili sorulan suallerin cevaplarını bir ya da birkaç kişinin bulması mümkün değil. Bu ancak her ferdin aslını bulması, kendini bilmesi ile mümkün görünüyor.

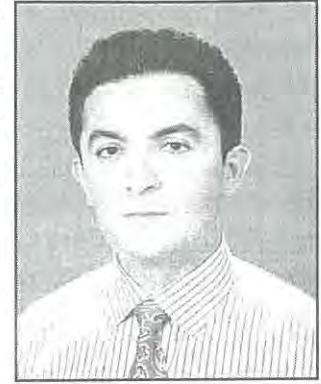
Çetmili tarafından, kendisine hizmet etme yetkisi verilen Belediye Başkanımız Ali Osman kardeşime başarılar diliyorum. Kendisi senelerdir aynı kurumda hizmet verdi. Yeni görevini icra ederken nereden geldiğini ve nasıl olması gerektiğini unutmamasını, Çetmi'nin çok çektiği ayrılık ve gayrılığa pay ve de paye vermemesini diliyor, bekliyoruz.

Çetmi tarihi açısından çok önemli bir yer işgal eden, gidip yerinde görüldüğünde insanın kanını donduracak boyutta olan sel felaketinde can kaybımızın olmaması bizler için tek teselli kaynağıdır. Sel baskınından sonra yıkılan; betler, arıklar, su kanalları devletimizin desteği ve belediyemizin himayesi ile yapılmış. Emegi ve teri geçenlerden Allah razı olsun.

Dergimize ulaşan hasta, vefat, nişan ve düğün haberlerinden süre olarak bir hayli eski olanlar var. Eğer bu zaman zarfında bize ulaşmayan farklı haberler var ise ölenlere rahmet, hastalara acil şifalar evlenen veya nişanlanan kardeşlerimize de mutluluklar dileriz.

Yeni sayımızda her zamanki gibi değerli büyüklerimin ve arkadaşlarımın, şiirleri ve yazıları var. Onlara bu desteklerinden dolayı minnettarım. Sizlerinde her türlü desteklerinizi bekleriz.

Bu sene 21-22 Ağustos'ta 10. sunu idrak edeceğimiz ÇETMİLİLER GÜNÜ'nde görüşmek dileğiyle selamlarımı sunar, hayırlı işlerinizde başarılar dilerim. Saygılarımla.

ÇETMİLİLER EĞİTİM KALKINMA VE YARDIMLAŞMA VAKFI KURUCULAR KURULU LİSTESİ

ABDULLAH GÖKGÜN	DEDE BOZDEMİR	KERİM DARCAN	RAMAZAN YERLİKAYA
ABDULLAH KASAP	EBUBEKİR BALCI	KERİM PARLAKCI (Memiş Oğlu)	SAMİ ASLAN
ABDULLAH YAZICI	EMİNE ASLAN	KERİM TIKIR	SAMİ ÖZEL
ABDÜLKADİR UÇAR	EMİNE KOÇ(ÖZGÜL)	MAHMUT CENGİZ	ŞAHİN ÖZEL
BDURRAHMAN ÖNDER	ENVER ÖZEL	MAHMUT SEMERCİ	ŞEREF AYVAT
ABDULLAH BAHADIR ÖZEL	EROL BOZDEMİR	MAHMUT UÇAR	ŞEREF ÇİLEK
ABDÜRREZAK ARI	ESAT DUYSAK	M.AKİF AKKOCA	ŞÜKRÜ GÜVEN
AHMET AKBAY	ESAT PARLAKCI	M.AKİF AVCI	ŞÜKRÜ KARACA
AHMET ASLAN (Mehmet Oğlu)	FAHRETTİN KORKMAZ	MEHMET AYDOĞDU	ŞÜKRÜ KILIÇARSLAN
AHMET ASLAN (Hasan Oğlu)	HACI ALİ UÇAR	MEHMET BALCI	TUĞRUL AKKOCA
ATILLA ÖZEL	HALİS UÇAR	M.EMİN BAKDEMİR	TUĞRUL ÖZEL
ABDULLAH ŞAVKIR	HAMZA AYVAT	MEHMET BİRCAN	VELİ SULU
AHMET BALCI	HARUN AKKOCA	M.ALİ GÜVEN	YUSUF AYVAT
AHMET GÜÇLÜ (Mehmet Oğlu)	HASAN AKKOCA	MEHMET EREN	YUSUF BOZ
AHMET GÜÇLÜ (Hüseyin Oğlu)	HASAN ARI	MEHMET KARACA	YUSUF YALÇIN
AHMET EREN	HASAN BALCI	MEHMET ÖZEL	
AHMET KOCAMAN	HASAN BOZDAĞ	MEHMET UÇAR	
AHMET KOÇ	HASAN HÜSEYİN GÖKTÜRK	MEHMET ÜNAL	
AHMET KORKMAZ	HASAN HÜSEYİN TIKIR	MEMİŞ USLAN	
AHMET ÖZEL	HASAN ÇETİN	METİN AKKOCA	
AHMET MURAT ÖZEL	HASAN KARAÇAM	METİN GÜÇLÜ	
ALİ ASLAN	HASAN ALİ YEŞİL	METİN YILDIRIM	
ALİ AYDOĞDU	HAYRİYE KOÇ	MEVLÜT ŞAVKIR	
ALİ AYVAT	HİDAYET BALCI	MUSTAFA AKKOCA	
ALİ BİRCAN	HİKMET BALCI	MUSTAFA AKSOY	
A.SERHAT TIKIR	HULUSİ BOZ	MUSTAFA ARI	
A.OSMAN BALCI	HÜSEYİN ASLAN	MUSTAFA CENGİZ	
ALİ SOLMAZ	HÜSEYİN ESKİ	MUSTAFA GÜÇLÜ	
ALİ ÖZEL	HÜSEYİN ALP ÖZEL	MUSTAFA ÖGÜT	
ALİ USLAN	HÜSEYİN TIKIR	MUSTAFA ÖNDER	
AYŞE AKKOCA	HÜSEYİN USLAN	MUSTAFA ÖZEL	
AZİM ASLAN	HÜSEYİN VAROL	M.LEVENT ÖZEL	
AZİZ ALTAN	HÜSEYİN YILDIZ	MUSTAFA PARLAKCI	
BAHADDİN ÖZEL	İBRAHİM AKKOCA	MUSTAFA UÇAR	
BAKİ DARCAN	İBRAHİM TIKIR	MUZAFFER BALCI	
BAKİ KOCAMAN	İSA KOÇ	NİĞMETULLAH UÇAR	
BAKİ SOLMAZ	İSMAİL TOPKARA	NURETTİN ÖZEL	
BAKİ USLAN	İSMAİL USLAN	OSMAN FARUK ÖZEL	
BİLAL BALCI	İSMEHAN UYSAL	RAMAZAN AYVAT	

POPÜLER KÜLTÜR

Hulusi BOZ

Zaman ne çabuk akıp gidiyor. İnsanlarımızın iş ve aş derinde koşturmaktan kimi nasıl seçeceğini düşünmeye, adayları yeterince tanımaya fırsat bile bırakmadan önümüze sandıkları koyup haydi seçin bakalım diyorlar. Halbuki birileri seçimini çoktan yapmış ve işte sizi yönetecek insanlar diye bir çırpıda önümüze koyuveriyorlar. Sonunda da demokrasi bu kardeşim ben seçimle geldim diyerek bizim adımıza yine bizi yönetecekler. Güya biz seçmiş olacağız. Haydi hayırlısı..... böyle demokrasi oldukça daha çok sızlanacağız galiba.

Yurttaşlık bilinci gelişmemiş toplumların kaderi bu olsa gerekir. Bu çemberi kırmanın yolu hür düşüncüyü hapseden, ruhları kafese koyan kalıplardan kurtularak soru soran, hakkını arayan ve üreten insan yetiştirmektir. Burada en büyük görev ve sorumluluk öğretmenlerimize düşmektedir.

Bizleri idare eden her kademedeki yöneticilerimiz insanlarımızın doğdukları yerlerde doyabilmelerini, medeni insanların sahip olduğu maddi manevi imkanlara ulaşabilmeleri için yeterli şartları sağlamaları gerekmektedir. Aksi halde büyük şehirlere göçü önlemek mümkün değildir. Göç ettikleri şehirlerde bu insanların ihtiyaçlarına çözüm bulmak oldukça zor ve pahalı olmaktadır. Hatta devletimizin hazinesinin durumu ortada iken bu mümkün değildir dersek yanılmamış oluruz.

Köy kültürü ile kent kültürü arasında bocalayarak yetişen gençliğin gelecekte ülke yönetiminde söz sahibi olacağını unutmayalım. Kentlerin kenar mahallelerinde köy hayatı yaşayan insanlarımıza itibar gösterilmez ise (birileri buralara varoş diyorlar) onlara itibar gösteren cemaatlerin hakimiyetine girmesine engel olunamaz. Dolayısı ile geleceğimizden endişe etmeden sevgi ve barış içerisinde yaşamamız mümkün olmayacaktır.

Bölücülük ve kültürel yozlaşmanın sebeplerinden biri ve en önemlisi de milli kültürle kavgalı dindarlığın millet ve de milliyetçilik fikrine düşmanlık mertebesine ulaşan reddiyeinin farkında olmadan bölücülüğe pirim verilmesidir. Temeli Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü olan Türkiye Cumhuriyeti devleti bu günlerde yoğun bir kuşatma

altındadır. Hangi televizyon kanalını açarsan aç bir tarafta amerikanın ortaya attığı büyük Ortadoğu projesinden bahsedilmekte, diğer tarafta da milletimizin bekası gençlerimizi kısa yoldan köşe dönme hayalleri ile avutan, milli kültürümüzün yozlaşmasına katkıda bulunan programlar....Sonuç hayal kırıklıkları içinde kıvranan bir gençlik.

Ülkemizde her şey güllük gülistanlıkmiş gibi sağır bir iyimserlik hakim. Bu iyimserlik milletimizi zayıflatmaktan başka ne işe yarar. Yoksul insanlarımızın dramlarını kendilerine propaganda malzemesi yapanların üç beş yüz kilo kömür üç beş kilo erzak dağıtarak dertlerimize çare olduklarını mı zannediyorlar. Kaç kişiye iş ve aş temin ettiklerinin hesabını artık sormalıyız. Borç alan emir alır ! diyerek iktidara gelenlerin borç aldıkça zil takıp oynamalarını gördükçe içim kan ağlıyor.

Milletimizin bir kere daha kandırıldığı düşünüyorum. İnsanlarımızın giderek artan demokrasi taleplerinin arkasına sığınarak cumhuriyetimizin olmazsa olmaz prensiplerinin orasını burasını törpüleyerek Avrupalı olunacağını zannedenler gerçeklerle karşılaştıkları zaman iş işten geçmiş olduğunu görecektir. Her platformda niyetlerini açıkça dile getiren sözde dostlarımıza sormak gerek neden her zaman veren biz oluyoruz. Verdikçe iştahları artacak ve daha fazlasını isteyeceklerini ömrümüz oldukça hep birlikte göreceğiz. Kudretsiz dimağlar, zayıf gözler gerçeği göremezler. Bütün bu olup bitenlere seyirci kalmamak için vermiş olduğumuz oyların hesabını sormalıyız.

Önümüzdeki günlerde idrak edeceğimiz 10.Çetmililer günümüzün hayırlara vesile olmasını diler, saygı ve sevgilerimi sunarım.

SEYAHATİN ARDINDAKİ SIRLAR

Şükrü KARACA

Antalya'daki Konyalı'ların tertiplemiş olduğu "Türk Tasavvuf Musîkisi ve Semâ Gösterileri"ne dâvet edilmem münâsebetiyle, 3 Nisan 2002 Çarşamba günü, bu çok eski ve güzel Türk şehrine gitmiştim. Henüz yola çıkmadan sekiz-on gün öncesinden itibaren, içinde çocukluk günlerimin geçtiği ÇETMİ Köyü'nde yaşamakta olan, samîmiyetle çok büyük sevgi beslediğim bir kardeşime telefon açıp, hâl ve hatırını sormak istiyor; fakat günlük telaşlardan dolayı da bu arzumu bir türlü yerine getirememenin ızdırabıyla hayıflanıyordum ki, Antalya'ya yolculuk göründü.

"Konyalı'lar Kültür, Araştırma, Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği"nin tertib ettiği bu muhteşem musîkî faslı ve semâ töreni, kelimenin tam mânâsıyla muhteşemdi. Kültür Bakanlığı Türk Tasavvuf Musîkisi Korosu san'atkârları ile Semâzenlerin gelişini ve hizmetini borçlu olduğumuz Emekli Güzel San'atlar Genel Müdürü'müz ve halen Genelkurmay Başkanlığı San'at Danışmanı olan Sayın Mehmet Özel Bey'in hizmetini elini öperek takdir edip, istirahatte çekilmiştik. Oteldeki bu istirahati, "kemâlini" daha henüz gençliğinde gördüğüm san'atkar kardeşim Hüseyin Alp ve ağabeyi Enver Özel ile beraber gecenin geç saatlerine kadar sohbetler yaparak değerlendirmiştik. Yaklaşık üç saatlik bir uykudan sonra, günlerdir kendisini telefonla aramak istediğim, fakat ihmalkârlığımdan dolayı konuşmayı Antalya dönüşüme bıraktığım; meğer iki gün önce Antalya'ya tedavi için gelmiş olan fikir yoldaşım Mehmet ASLAN'ın ölüm haberiyle karşılaştım! Doğrusu derin bir ızdıraba düşer olmuştum. Türk ahlâk ve seciyesine sahip bu aziz insanın ölümüyle sarsılmış bir vaziyette, yıllar öncesine dalıp gitmiştim:

1990'lı yılların başında, kalp ameliyatı olması icab ettiğinden, İzmir-Yeşilyurt'taki "Atatürk Eğitim ve Araştırma

Hastahanesi"ndeki Kardiyoloji Servisi'ne yatmış olduğumu, fakat operasyon için tereddütler içinde olduğumu haber almıştım. Ziyaret ettiğim zaman korku ve endişeler içinde bulmuştum. Bütün ziyaretçilerini dışarı çıkartıp, kendisini dinî ve millî cihetlerle ikna etmeye çalışmış, cesaret yüklemiştim. Bana:

"Ağabey, beni ikna eden siz oldunuz, doktora söyleyeceğim; İnşallah, yarın ameliyat olacağım!" Demişti. Bu sözlerini, Hastahanedan taburcu olduktan sonra "ilk ziyaret" i bana yaparak gösterip, tasdik de etmişti.

Naaşını gasletmek üzere "Konyalılar Mahallesi" de denilen "Düdenbaşı"na getirdiklerinde, soğumuş bir bedende olsa o asîl çehreyi görmek üzere, bahçedeki perdeli mekâna başı tarafından girdiğim zaman, gözlerinin iki defa açılıp kapandığını gördüm. Buna inanmadım... İnanamıyordum da... Çünkü, öldüğü tıbben kesinleşmiş ve yaklaşık onüç-ondört saattir de hastahane "morğ"unda tutuluyordu! Başı çok hafif olarak sola dönüktü; omuzu hizasına gelip, çehresini tam mânâsıyla göremeyeceğim düşünce ve endişesiyle, sol tarafına geçip, sol elimle yüzünün sağ cenahını çenesinin altına doğru okşadım. Bu arada, gasl vazifesiyle görevli zât, bütün meraklılara: "Kalabalık etmeyelim, lütfen!" ikâzında bulununca, yaşlı gözlerle ayrılıyordum ki, son bir kez daha yüzünü görmek üzere, başımı çevirip sol omuzumun üzerinden tekrar baktım.. Evet, merhum Mehmet Aslan, bana tekrar gözlerini bir kez daha açıp kapatmıştı... Acaba bu, bir "halisünasyon" mu idi? Hiç sanmıyorum!..

Cenaze namazını mahalledeki Konyalılar

Merhum Mehmet Aslan

Camii'nde b ü t ü n Çetmili'lerin katıldığı kalabalık bir cemaatle kıldıktan sonra, Antalya Büyükşehir Belediyesi "ANDIZLI MEZARLIĞI"na defn etmek üzere gittik.

Mezar içinin son rütuş işleri yapılırken, bu mezarlıkta medfun Çetmili'lerin ruhlarına "Fatiha" okumak, diğer taraftan bunların ölüm tarihlerini yazmak düşüncesiyle, uzun yıllardır görüşemediğim okul arkadaşım Veli YAZICI Bey ile etraftaki mezarları ziyaret ediyordum. Mezara defn edilen merhum Mehmet'in üzerine üç kürek toprak atıp mezara iki-üç metre uzaklıkta Güney-batı kenara çekildiğim zaman, bütün aklım ve ruhumla dünya ve ahiretin muhasebesini yapıyordum ki, hoca efendi Kur'an-ı Kerim tilâvetine başladı.

Gözlerim bir anda defn merasimi bitmek üzere olan Mehmet Aslan'ın hemen arkasındaki mezar taşına takılıp, kaliverdi! Okuduğum zaman, iliklerime kadar titreyerek, yirmiiki yıl öncesine sürüklendim. Mezar taşında: "Turan ATASEVER, M.H.P. Antalya İl Başkanı" yazılıydı. Merhum Turan ile, yirmi yıldır görüşemiyorduk. En son yüz-yüze görüşmemiz, Ceza ve Tevkif evinden çıkıp, Beyşehir'de bizleri ziyarete geldiği zaman olmuş, ölümünden iki ay öncesi de, telefonla konuşmuştuk. Trafik kazasında(?) eşiyle beraber can vermişti. O bu aziz Vatanda yaşımanın bedelini çok ağır ödemişti.

Hocanın: "- El-Fatiha" demesiyle aziz ruha hediye edilen duadan sonra, bu merasimde bulunanlara hitaben:

"-Aziz Cemaat, ey aziz Çetmili'ler!

Bugün burada defnedip Cennete göndermiş olduğumuz kardeşimiz Mehmet, bu dünyada olduğu gibi, öbür âlemde de çok güzel bir Türk-İslâm erine komşu olduğunu gördüm. Bu aziz komşusu, yiğitler yiğidi Turan Atasever'dir. Ben kendilerini çok yıllar öncesinden tanıyorum. Bu size söylediklerimi de, Allah'a şahitlik yapıyorum. Her ikisine de kabirlerinde huzur; siz tanıdık hısımlar ve akrabalarımıza, dostlara, Çetmili'ler'e baş sağlığı diliyorum. Hakkınızı helâl ediniz!" dedim. Hazır olanlar: **"Helâl olsun!.."** dediler. Orada bulunan İmâm Efendi yanıma gelerek:

"-Efendim, Turan Başkanımızı, siz nerden tanıyorsunuz?" Dedi. Bana dostluklarını anlattı... Kısa bir zaman içerisinde, arka arkaya gelen bu "sırların sırrı" ne idi ki, acaba?.. Dahası olacak mı?

Çetmiden İstiklâl Savaşı'na katılmış olan gazilerimizin hayat hikayeleri ile alâkalı çalışmalarım sebebiyle, yıllar önce Antalya'da vefat etmesine rağmen, Nüfus kayıtlarında halâ sağ görünen, Çetmili'lerin "BAKİ HOCA" lâkabıyla bilip tanıdıkları komşumuz Abdülbaki ULUTAŞ'ın ölüm tarihini, bütün siparişlerime rağmen bir türlü tesbit ettirememiştim. Dayım Hüseyin TURAN'a:

"-Dayıcığım, Baki Hocanın mezarı nerede dir, biliyor musun?" dediğim zaman:

"- O ' da bu mezarlıkta!" dır, demez mi!

Gidip bulduk; nüfus ve askerî kayıtlarda halâ sağ olarak görünen 1890 doğumlu Abdülbaki ULUTAŞ, 19 Mart 1987 tarihinde vefat etmiş olduğunu görüp, tesbit etmiş oldum. Bana bu

Çanakkale Gazisi Merhum Baki Ulutaş

mezarlıkta, Çetmililer'in mezarlarının bulunmasında yardımcı olan dayım Hüseyin TURAN; akrabam Ali ÇİLEK; İlk, Orta ve Lise'den okul arkadaşım Veli YAZICI ile; Müderris Küçük Hasan Efendi'nin oğlu Mehmet BAYRAM'ın bu mesailerini, şükranla yâd ediyorum. Mezarlarını tesbit edebildiğimiz Çetmililer'in adı, soyadı; doğum ve ölüm tarihleri şöyle dir:

"Gök Mehmet" Mehmet ASLAN (D:1324,Ö:20-12-1995); Kerim GÜDER (D:1933,Ö:1994); "Efekızı Mustafa" Mustafa ÇELİK (D:5-7-1928,Ö:5-4-1985); Meryem ÇELİK (D:5-7-1958,Ö:16-8-1987); "Boz Hasan karısı-veya,Ebekız lâkabıyla mâruf" Emine COŞKUN (D:1308,Ö:5-8-1997) (İstiklâl Savaşı Gazisi, akrabam, merhum Hasan Coşkun'un eşi dir. Aynı zamanda bu satırların Gazi yazarını da çok, ama çok severdi.); İzzet ASLAN (D:9-9-1948,Ö:3-3-1991); Mehmet KILIŞLI (D:1927,Ö:26-12-1993); "Kamburoğlu" Ali YEŞİL,D:1936,Ö:1954) "Kavğalı karısı" Meryem GÜÇLÜ (D:1910,Ö:26-5-1987); Mehmet TOPKARA (D:1318, Ö:1998) ; Meryem TOPKARA (D:1325,Ö:1994); "Pekmez" Mustafa ASLAN (D:1335,Ö:1955) "Saralı oğlu" Yüksel ARI (D:1968,Ö:15-12-1986); Ve "Köse Mustafa oğlu" Mehmet ASLAN (D:1957,Ö:5 Nisan 2002); akâbinden "Kembil Eminesi" lâkabıyla maruf, mülâyim kalpli Emine VAROL (D:1920 ?,Ö:6 Nisan 2002).

Bu günler, ömrünü Türk Milletinin istikbali için harcamış olan, lider TÜRKEŞ'in de ölüm yıldönümüydü. Antalya M.H.P. İl Başkanı sayın Ali Baki SARICA Bey'in, acizane Antalya'ya geldiğimi öğrenmesiyle telefonla arayarak; Kepez İlçe ile İl Teşkilât'ının ayrı ayrı düzenliyecekleri anma toplantısında, konuşma yapmamı emir buyurmaları, beni şaşırtan bir başka hadise oldu. Türk Millî kültürüyle mücehhez bir fanî olarak, kendisinden feyz aldığım "BAŞBUĞ"umun ardından konuşma yapmak bahtiyarlığına erebilmek, her kula, her "Ülküdaş"ına nasip olmazdı. Kepez İlçe

Teşkilât'ındaki konuşmamdan sonra, İl Başkanı ve beraberindeki İlçe ve Belediye Başkanı ve Yönetim Kurulları ile beraber Başkanlık odasına geçerken arkamdan:

"-Şükrü Hoca ile görüşeceğim!" diyen bir ses duymam ile geriye doğru döndüğüm zaman, ses sahibinin aniden boynuma sarılması bir oldu. Baktım ki, birde ne göreyim "12 Eylül Kervan Baskını"ndan önce, Seydişehir'de, yiğitçe mücâdelelere katılmış olan arkadaşım, Ereğli'li Mustafa ÇELİK!.. Aman Allah'ım.. Kendisiyle,1980 Yılından sonra görüşememiş, haber alamamıştım. Yılların verdiği hasretle, hatıralar da göz önüne gelince gözlerimizin yaşına hakim olamamış, birbirimize sarılarak uzun müddet ağlaştık.

Milliyetçi Hareketin Antalya Uç Beği tarafından tertip edilen ikinci anma toplantısı, İl seviyesinde idi; o da **GÜRTAŞ OTEL**'in toplantı salonunda yapıldı. Beş-altıyüz kişinin iştirak ettiği bu, **"TÜRKEŞ'İ ANMA TOPLANTISI"**nda, konuşmamı **"TARİH VE DİL ŞUURU"**, **"MİLLÎ ŞUUR"**, **"VE TÜRKEŞ"** başlıklarında değerlendirek yaptım. Maksadın hasıl olduğu inancı ve imânını taşıyorum. Burada da mücâdelelerini hayatım boyunca daima hayırla yâdedeceğim **"Dava arkadaşlarım" Mustafa ÖZEL'i**, meb'us adayımız **İmdat KOÇ'u**, **"Canavar HATİCE"yi** ve Beğini; Okul arkadaşım **Hüseyin ESKİ'yi**, Medar-ı iftiharımız **Mustafa ÖĞÜT'ü**, **Konyalılar Dernek Başkanı** amcamoğlu **Mehmet KARACA'yı**; 1989 yılından bu yana görüşemediğim, ancak bugün zât-ı âlilerinin tevazusuyla görüşebildiğim büyüğüm, **"Kafkas Kartalı Şeyh Ş a m i l" in torunu**, ağa beğim, **Prof.Dr.Elk.Yük.Müh.Yılmaz ÖZKAN Beği** unutmak, hiç mümkün mü?

Bu sırların girdabında, acı ve tatlı hatıraları geride bırakırken, mazinin bir kapısını açıp, **"İKİ KAPILI HAN"** ile **"ZİNCİRLİ KAPILI HAN"**ın taş döşemelerini arşınlayarak, çimento kâğıtlarının, veya şiltelerinin üzerinde yorgunluklarını gidermeye çalışan ame le gruplarının sohbetlerinde kaybolup, zamanı yitirip gittim...

BAYRAM

Şerafettin ZENGİN

Bildiğiniz gibi Milli ve Dini olmak üzere, ulusça kutladığımız iki tür bayram vardır. Bendeniz Çetmi'de öğretmenlik yapmış birisi olarak; bir zamanlar Çetmi'de ulusal bayramlarımızın nasıl kutlandığını anlatmak istiyorum. Kutlanacak bayram yaklaştığında, öğrencilere şiir yazıp gelmeleri söylenirdi. O zamanlar şiir yazmak için kaynak bulamayan öğrencilere, öğretmenlerimiz kaynak gösterir, verir hatta "şu şiiri yaz" diye öğütlerdi.

Şiirler yazılıp gelinir, sınıflarda birer okunurdu. Kimler şiirlerini coşkulu, gür bir sesle okur, el kol hareketleriyle manasını destekler şekilde icra ederse, öğretmen o öğrencilere şiirlerini okuyacaklarını söylerdi. Şiir okumak için seçilen öğrenciler havalara girer, öğretmene bir adım daha yaklaşmanın onurunu yaşırdı. Öğrencilerden Fatma Güçlü;

"Ey mavi göklerin kızıl ve beyaz süsü

Kız kardeşimin gelinliği, şehidimin son örtüsü"

dizeleriyle başlayan Bayrak şiirini herkesten daha güzel okurdu. Bayramlarda okunan şiirler ; Vatan, Bayrak, Millet, Atatürk ve kahramanlık üzerine yazılmış olanlardan olurdu.

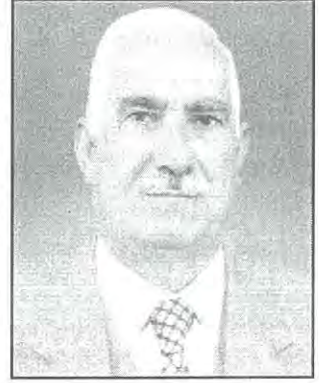
Bayram yaklaştıkça öğrencileri heyecan sarardı. Kamış ve uçlarla kartonlar üzerine veciz sözler yazılıp kenarları çıtalanırdı. Sınıfların temizliği, okul bahçesinin temizliği bir başka özenle yapılırdı. Bayramın bir gün öncesi, bayram provası yapılırdı. Şiirlerde son düzeltmeler ve uyarılar yapılırdı. Ayrıca ; saçınızı kestirin, banyolarınızı yapın, önlüklerinizi ve de elbiselerinizi temizletin gibi uyarılarda bulunulurdu.

Öğrenciler bayram sabahı ; sevinç ve coşku içinde erkenden gelirlerdi. Hepside tertemiz, pırlı pırlı...

Zil çalınıp toplanınca; bayrağımız okulun en uzun boylu öğrencisinde ve en önde Atatürk resimleri, yazmış olduğumuz veciz sözler elde, öğretmenlerimiz sınıflarının başında, okula gitmeyen köy çocukları en arkada olmak üzere bütün halkı bayrama davet etmek için yürüyüş yapılırdı. Yürüyüş değişik marşlar ve okul şarkıları eşliğinde olurdu. Bolay yolu boyunca değirmene kadar gidilirdi. Bütün kasaba haklıda bayram kutlama yeri olan okul bahçesinde toplanırlardı.

Yaşlılar okuldan getirilen sıralara otururlarken, gençler ayakta seyrederlerdi.

Günün mana ve önemi üzerine konuşmalar yapılır, şiirler okunur, şarkı-türkü ve marşlar söylenirdi. Sonra Osman Eski, bir eline şapkasını diğer eline mikrofona alarak,

Şerafettin Zengin
Bayram konuşmasında

35 yıl önce Çetmi'de
23 Nisan Bayramı kutlaması

"Kedim henüz bir yaşında
Uyuyor soba başında"

Diye başlayan "KEDİM" şiirini sonuna kadar okur, herkesten büyük bir alkış alırdı. Sonra da becerisi olanlar, hoş vakit geçirilsin diye oyunlar oynayıp, sergilerdi. Fotoğraf çekme ve kurban kesme oyunu bunlardan bazılarıdır.

Sıra def çalıp yöresel oyunları oynamaya gelirdi. Çöke kalka o güzelim oyunlar oynanırken, arka taraflarda küçük çocuklar büyüklerine özenip onlar gibi oynamaya çalışırlardı. Teyp ve radyodan yayılan güzel oyun havalarına herkes iştirak ederdi. Ayrıca savaş ve askerlik hatıraları da anlatılırdı. Sonra herkes yavaş yavaş dağılmaya başlarken gençler voleybol oynamak için sözleşirlerdi.

Bayramlar bütün kasaba halkı tarafından büyük bir özlemle beklenirdi....

BİR ŞİİR EKMEK

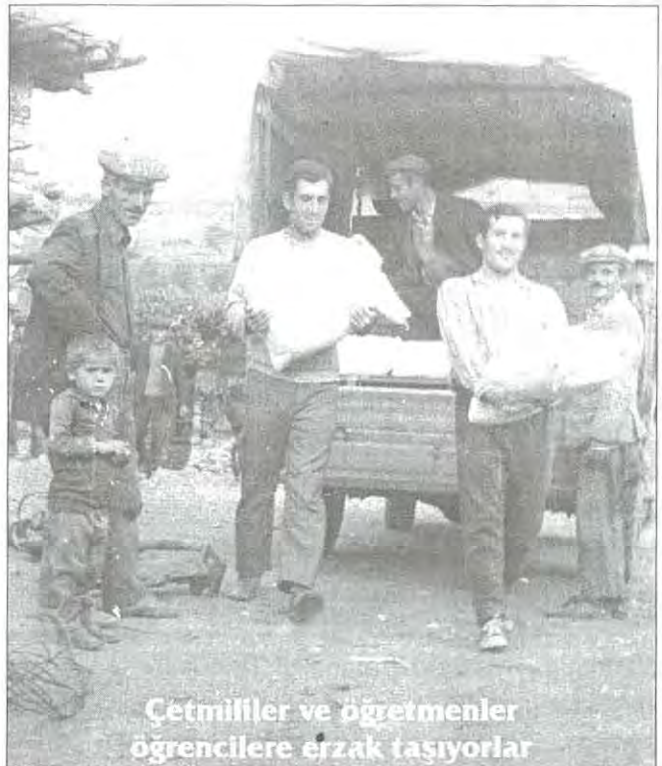
Çiftçi sürer tarlayı
Sonra eker buğdayı
Boy verir azar azar
Sapları durmaz uzar
Başaklar olgunlaşır
İçleri dolgunlaşır.

Yazın artınca sıcak
Sararır her bir başak
Biçerler ekinleri
Şenlenir Harman yeri
Olup bitince harman
Ayrılır buğday saman

Bitmedi işler yine
Oradan değirmene
Buğdayı götürürler
Değirmen taşı döner
Ezer un yapar bunu
Fırınlr alır unu

Su maya kor yoğurur
Yapar bir güzel hamur
Sonra fırına atar
Pişirir bize satar
Güzel kokulu ekmek
Olmaz seni sevmemek
Sensin yemeklere baş
Her yemeğe arkadaş

HASAN ALİ YÜCEL.

Çetmililer ve öğretmenler
öğrencilere erzak taşıyorlar

HATIRALAR

DAĞLARIMIZ ÇÖLMÜ OLSUN?

Dr. Ali ÖZEL

Bu yazı 2003 yılının Mayıs ayında yazılmıştı. Amma ve lakin bizim çelebi yeğenimiz Hüseyin Alp, inadım inat kuşlar kırık kanat deyip yazıyı erteleyince, bizde inatçılıkta geri kalmamak için yazıyı tekrar gönderdik. Demek ki, vakti saati varmış vesselam...

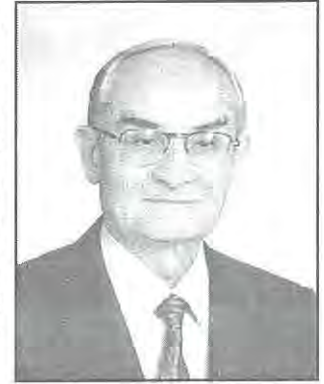
Bizlere yine yol görünmüştü. Vakfımızın idari birimlerini seçmek için köye gideceğiz. Dört bir yandan gelen arkadaşlarımızla köyde buluşup sıla hasretimizi de gidereceğiz. Ya Konya'ya gidip yine İbrahim kardeşime tebelleş olup onunla gidecektim ya da buradan gidecek olan diğer arkadaşlarımızla başımızın çaresine bakacaktık. Bu yöndeki tereddüdümüz fazla sürmedi. Adı gibi yıldız olan Hüseyin Yıldız kardeşim yeni aldığı arabası ile gidip geleceğimizi söyleyip bizleri rahatlatıverdi.

23 mayıs 2003 Cuma günü gecenin saat 12 sinde yola çıkılacak, gece yolculuğu yapılacaktı. Gece yolculuğunun riskine rağmen böyle kararlaştırılıp bana bildirilmişti. Ben evde gitme saatini beklerken, gençler saat 11 de çıkagelmışlerdi. Yalnız bu erken yola çıkmak için değil, çek ve senet tahsili içindi. Hüseyin birilerine konfeksiyon ürünleri vermişti ama bedellerini tahsil edemiyordu. Cebinde senetler varken eli kolu bağlı oturamazdı. Yola çıkılacağı için yolda başına neyin gelip gelmeyeceği belli olmadığından en iyisi tez yoldan senetleri tahsil etmekte. Derhal bir çek senet mafyası oluşturulmuştu. Ve bizlerde o mafyanın acımasız elemanları oluvermiştik. Hüseyin önceden gidilecek yerleri uyarılmıştı. Ödemesini yapanlar felah bulacak, ödemeyenler de kara yazılarına razı olacaklardı. Benim hiç gitmediğim, hatta adlarını duymadığım mahallelere dalınmış, cin-şeytanların cirit attığı dar sokaklara girilmişti. Önceden uyarılıp parayı da yiyen

borçluların kapılarının önünde don gömlek beklerken bulup, ellerindeki para zarflarını hemen uzatıveren ailelerin acıklı denilebilecek halleri bizim taş yüreklerimizde bir kıpırtı bile yapmıyordu. Ve aynı tempoyla o

sokak senin bu sokak benim tahsilat işine devam ediyorduk. Tahsilatta herhangi bir pürüz çıkmıyordu. Zaten Hüseyin'in zınarmasını, Mehmet'in(Karaca) gubarmasını görenlerin pürüz çıkarma gibi bir lüksleri olamazdı. Borçlular elleri ayakları daldan kesilmiş olarak sadece zarfları uzatıp saygılarını sunuyorlardı. Niğmetullah ne de olsa şairdi. İnce ruhlu ve hassastı. Arkadaşlar insanları fazla üzüp dizlerinin bağına çözmeyelim deyip havayı yumuşak tutmaya çalışırken ben de çıkabilecek muhtemel bir çatışmada yine ortalığı бүrүyecek muhtemel yaralılara tedavi için tetikte bekliyordum. Bu tavizsiz celalli ve hızlı tempomuzla saat gecenin 12 lerinde tahsilat işini bitirip Aksu'ya yollanmıştık.

Aksu'dan iplik fabrikasında çalışın Sakallı Kerim'i alacaktık. Oraya vardığımızda Kerim fabrikanın nizamiye kapısında idi ama sakalsızdı. Buradan Kerim'i çoktan beri görmediğim kanaatine vardım. Kerim kardeşim sakalsız haliyle daha yakışıklı olmuştu. Herkes derin uykusuna dalmışken; Hüseyin, Mehmet, Niğmetullah, Kerim ve ben, Manavgat üzerinden köyümüze doğru yelken açmıştık. Kerim, hiç bu saatte yola mı çıkılır gibicesine davransa da daha yolun başında çaktırmadan kestirmeye başlamıştı. Genelde birden fazla kişi bir araya geldiğinde konu önce siyasete sonra dini ve milli konulara gelirdi. Ya da bu sıranın tam tersi uygulanırdı. bizde kuralı

bozmayalım deyip işe siyasetle başladık. Birikmiş yurt ve dünya meselelerinin hemen halline başladık. Öncelikle birer Siyonist ve Yahudi kuruluşları olan; IMF, Dünya Bankası, ABD ve AB'nin işlerini bitirip, canlarına ot tıkamalıydık. Dünyanın tavanı kabul edilen ve yine dünyanın en zengin yer altı kaynaklarına sahip, Babür Şahların (Babür Şah'ın kurduğu imparatorlukla; Hindistan'na İslam nurunu taşıyan ve 400 sene Hindistan'ını İslam mülkü olarak yöneten, dünyanın gelmiş geçmiş en ulu hükümdarlarından) ve Ali Şir Nevai'lerin güzel yurdu Afganistan'ını ABD zulmünden arındırmak zor olmamıştı. Daha sonra sıra Irak'a gelmişti. Orada da meşhur şer ikilisi Barzani ve Talabani zibidileri vardı. Onlara da iyi bir ders verilmeliydi. Barzani ve Talabani'nin Kürtlükle ve hele İslamiyetle uzaktan yakından alakaları yoktu. Bunlar Hazar Yahudilerinin kalıntılarıydı. (Hazar İmparatorluğu; beşinci yüzyılda Musevi dinini kabullenerek, Yahudi oğlu Yahudi olan Hazar Türkleri tarafından kurulmuştu. Hazar devletinin yıkılmasıyla, Hazer Yahudileri başta Kafkasya olmak üzere tüm doğu Avrupa ülkelerine yayılmışlardı ve kuzey Irak'taki Barzani ve Talabani'de onların kalıntılarıydı.) Güney Doğumuzu, Amerikan ajanlarıyla beraber olup kan gölüne çeviren, milletimizi huzursuz ve bizar eden bu Yahudi artıklarının haklarından gelmemizde uzun sürmedi. Filistin deki Müslüman halkın çektiği çile ise ayrı bir gönül yaramızdı. Oradaki sapan taşlı yumurcıklar, kapı komşularına ayıp ediyorlardı. Dünyanın en gelişmiş silah gücüne sahip olan İsrail' de yazık ne yapsın bir taşla bir kurşunla cevap veriyordu, tabi ki dünya da bunu izlemekle yetiniyordu. Neyse biz hem yola devam ediyor hem de önemli meseleleri hep bir ağızdan çözüyorduk.

Milli meselelerimizin halli daha kolaydı. Bu meselelerin başında da bir avuç hortumcunun devlet bütçesini hortumlaması ve milli geliri alt üst etmesiydi. Bir de dış politikada acizliğimiz ve beceriksizliğimiz, vatan topraklarının adeta

kıskaca alınması... oysa her şeyin başı baştakilerdi. Cumhurbaşkanları, başbakanlar, bakanlar ile onların işini bilir bürokratları sömürünün başıydı. Onlardan taviz 'almasa , yemlenmeseler kimsenin devlet bütçesini değil hortumlamak hüppüklemeye bile gücü yetmezdi. Yine dış politikada baştakiler gelip geçmiş hükümetler (Atatürk dönemi hariç) BM, DB, IMF, BILDENBERG, İLLİMÜNATİ ve hatta NATO gibi Yahudi güdümündeki Siyonist teşkilatlara yamanmasalardı milli hudutlarımız böylesine tehdit altına girmezdi. Gerçi şimdilerde o teşkilatların görevini yine aynı güdümdeki AB devralarak , milleti millet yapan tüm değerlerimizi bertaraf ederek yada ettirerek bizi yine bizle yok etmenin yolunu bulmuş gibidirler. Ama biz yol arkadaşları her şeye rağmen ümitsiz değildik. Pratik çözüm yolları bulmuştuk. Bu pratik yolda işleri baştan kokutanların birkaç tanesini yol boyundaki çam ağaçlarına üzüm heveni misali sallandırma vermektir. Bu kısa yolculuk döneminde mahkemeler falan kuracak zaman olmadığı için böyle bir çözüme gittik.

Saat gece üç sularında Toros'ların zirvesindeki Ömer Doruk Tesislerine gelinmişti. Ve Kerim kardeşim bu arada horuldamamaya dikkat ederek ve çaktırmadan bir hayli kestirmişti. Doruk Tesislerine gelir gelmez hepimiz Trabzon fırınına koşuşturmuştuk. Bu fırında Trabzon ekmeği namı ile cami kubbesi iriliğinde nar gibi kızarıklık ve heybetli, yemesi pek güzel olan ekmekler yapıldı. Ama ekmekler daha çıkmadığından elimiz böğrümüzde olarak fırıncıları bir dövmediğimiz kalmıştı. Çaylar içilip sohbet edildikten sonra tekrar yollara düşmüştük. Daha kestirme oluşu sebebiyle Seydişehir yerine (40 km daha kısa) Maden'den Bozkır'a sapan dağ yoluna girilmişti. Fakat yol geçen kış aylarının etkisiyle iyiden iyiye bozuktur. Ama gözlerinde uykudan bir emare dahi olmayan Yıldız Hüseyin, dikkati mahareti ile salimen Bozkır'a inmeyi başarmıştı.

Bozkır derin bir uykudaydı. Daha horozlar

Antalya Çetmililerden bir grup

orak, gora gibi bir hatırası bulunan son derece becerikli ve sanatkar bir büyüğümüzü. Ali amcanın babası Molla Mehmet anası ise Hüsem'lerden Anakız teyze idi. Ali amca bir evin bir evladı ise de kendisinin pek çok çocukları olmuştu. Ali amcanın ilk evladı Hasan doğduğu anda şanssızdı. Kavgalı

bile uyanmamıştı ve çıt yoktu. Gözlerimiz boşuna etrafta çorbacı lokantaları arıyordu. Ama Hadim çıkışındaki fırın açıldı ve mis gibi sımıcak ekmek kokusu geliyordu. Hemen oracıkta iki ekmeği parçalayarak bölüşüp alalacele midelere indirivermiştik. Midelerimize inen bu sıcak hamur parçaları ile göz kapaklarımız birer okka taşına dönüşmüştü. Kerim ile Mehmet fırsat bu fırsat deyip iyiden iyiye uykuya dalarken Niğmetullah ile ben Hüseyin'i diri tutmaya çalışıyorduk. Fakat aramızda bir tempo tutturup birlik sağlayıp da bir türlü türkü havasına girememiştik. Benim bir şeyler mırıldanmam da fazla etkili ve esprili olmamıştı. Hadim yolunda Gezlevi Deresinde mart ayında Abdullah Şavkır'ın arabası ve ailesiyle beraber dereye gömülüp ölüm kalım savaşı verdiği yeri karanlık sebebiyle bir türlü seçememiştik.

Bu arada Abdullah'dan söz açılmışken değerli ve köyümüzün seçkin kişilerinden olan Molla Ali amcamızdan da kısaca laf etmek istiyorum. Ailelerinden bahsedilmesini isteyen arkadaşlar, aileleriyle ilgili kısa ve topluca bilgileri bana ulaştırırsınlar, dergimizde yayınlansın. Molla Ali adı gibi molla ruhlu, yumuşak tavırlı hep güler yüzlü, her birimizin evinde balta, kazma, keser,

Ali'sinin kızı olan Fatma abla doğum anında dünya değiştirip Hasan'ı babasına bırakıvermişti. Hasan Antalya'ya ilk gelen Konya'lılardandı. Serik eşrafından Dönüşlerin kızı Şerife ile evlenen Hasan bir kere daha acılara gark olmuş, biricik çocukları daha hayatının ilk baharında lösemi (kan kanserinden) vefat etmişti. Hasan kardeşimiz de kızının ölmeden önceki istek ve arzularına uyarak Konya'ya göç edip hayır hasenat işleriyle meşgul olmaya başlamıştı. Ali amcanın ikinci çocuğu köyde olup Çamurcu Mustafa ile evlidir. Ali amcanın üçüncü çocuğu Mevlüt babası gibi demirci ise de bu sanatı bırakıp Abdurrahman Kocaman'ın kızı Aysel ile evlenip Fransa'ya gitmiş, oralarda uzun zaman süren bir ömür törpüsünden sonra dönüş yapıp Ali amcanın ocağını tütüren Mevlüt'ün Kazım, Gülcan, Emine, Fadime ve Hacer gibi evlatları vardır. Ali amcanın ikiz kızlarından rahmetli Emine Mustafa Semerci ile evlenip Ahmet, Ali ve Emine'sini bırakıp genç yaşta dünyasını değiştirmiş bilaharede kendi adını taşıyan Emine'sini de yanına almayı ihmal etmemiştir. İkizlerden diğer kız ise Demirci Ali (Ali Bozdoğan) ile evli olup Meliha, Yılmaz isimli evlatları ile köyde oturmaktadırlar. Mollalı Alinin en küçük ve en popüler oğlu Abdullah'ı hepimiz

tanırız. Gayet hürmetkar , terbiyeli ve sempatik olan Abdullah küçüklüğünden beri ele avuca sığmayan bir deli fişekti. Hayatının en kötü yılları olarak nitelediği Taşkent orta okulundan sonra Hadim'de meslek yüksekokulunu bitirir bitirmez Antalya'ya Hasan'ın yanına gelmiş bir yandan Hasan ağabeyiyle kamyonculuk yaparken bir yandan da Akdeniz Üniversitesi Makine Ressamlığı bölümünü bitirmişti. Köyden ayrılp da ayaklarının üzerinde durabilen bu sevgili kardeşimiz sanayinin temel maddesi olan cıvata ve hırdavatçılıkla uğraşiyor. Serik yöresinden değerli ve azize kardeşimiz Güssüm Hanımla evli olan sakallı hacı kardeşimin Ali Sami, Fatma Zehra, Zeynep Şehla'ları ile mutluluklarının devamını dileriz.

Hadim de durmadan Taşkent'e geçtik. Tabi bu arada Hadimi hazretlerine fatiha göndermeyi ihmal etmedik. Tanyeri ağarırken Taşkent'e gelinmişti. Taşkent asırlarca önce terkedilmiş bir harabe sessizliğindeydi. Sultan çeşmesinin heyecanla çağıldayışından başka bir canlılık emaresi olmayan Taşkent'i geride bırakıp köyümüze yöneldik.

Sabah saat altı gibi köydeydik. Sığırını, davarını sürenler, eşeğini , katırını yüklemeye çalışınlar ellerinde kazma, küreklerle yollara düşenler ile sabahın o saatinde sokaklar vıcık vıcıktı. Birazcık kestirmekle yolun tüm yorgunluğunu atıp, zindeleşip şahbazlaşmıştım. Kuşluk vakti bizden bir gün önce köye gelen ağabeyim , yengem ve sevgili kardeşim Hasan ve eşi İsmihan Hanımı görmek için Kuzan'a gittiğimde , onları da Sığındı'ya gitmek için ayaklanmış buldum. Yanlarında Emine Abla da vardı. Neredeyse otuz yıldır Sığındı yönüne gitmediğim için bende istiyordum ama arabada yer meselesi falan derken değerli kardeşim İsa ve Hayriye Koç'lar çıkagelip Hızır gibi yetişmişlerdi. Onlarda Eşek yatağı tarafına gideceklermiş. İki arabaya doluşup Sığındı'ya doğru yöneldik. Bir zamanlar arabalarla Sığındıya gidilebileceğine kim inanırdı, inanmak bir yana hayal bile edilemezdi. Ama şimdi arabadaydık ve resmen Sığındıya

gidiyorduk. Seki ormanının iyiden iyiye yeşerip gürbüzleşmesi bizleri keyiflendirmişti. Gedik'de durup bol bol Çetmi'nin çukurunu, karşı dağlarımızla beraber Bolay'ı da seyredip resimler çektikten sonra arpa çukura eğildik. Hemen sağdaki yamaçlarda görülen meşelik-çalılıklardan bir eser yoktu. Arpa Çukurunda da orman görünümü veren hiçbir ağaçlık yoktu. Taş armut Gedigi, Kireç Çukuru derken Büyük Bayır Belenine gelinmişti. Orada durup kuzu kulağı topladık. Emine Ablam siz gidin ben bir etek toplar gelirim deyince yollanıp Küçük Bayır Beleninden Sığındıya ulaştık.

Beni Sığındıya çeken esas şey Sığındıya hayat veren Sığındı gözüydü. Bu iddiasız küçük göz Sığındının tam kendisi ve can damarıydı. Başları göklere degecekmişcesine yükselen ceviz ağaçlarının gölgesinde sessiz sakin bir göz. Gözün suyu fazla olmazdı ama yerden çıkışı pek azametliydi. Gözün tabanını döşeyen incecik kumları yararak Sığındıya can vermek üzere arıkcıklarla dört bir yana akar giderdi. Oysa şimdi ne urganların çeviremediği ceviz ağaçları ne de gözden bir eser vardı. Sadece duvarın dibinden çıkan bir su vardı. Hiçbir özelliği olamayan herhangi bir suydu ve beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Güççük gözün oraya gılyı serip etrafı dolaşmaya başlamıştık. Her şey otuz sene önceki gibi değildi. Amcamın ot harmanına çıktım. Oradan neredeyse Hadimin ve Bozkır'ın dağları gözükür, iyi bir göz belki de Karaman dağlarını bile görebilir. Görülebilen her yer çıplak tepecikler şeklindeydi. Ormanlık yeşillik, göz dolduran hiçbir şey yoktu. Gönül isterdi ki görülebilen her tepelik ormanlarla kaplı olsun. Seyrederken kendimizi sonu olmayan bir ormanlar denizinin kenarında gibi hissedelim. Ama esas acıklı olan ve beni kalbimden vuran Sığındı kuzanının acıklı hali idi. Önceleri Sığındı kuzanına bakıldığı zaman asla toprak görülemezdi. Hele Büyük Yorağın altından Küçük Yorağa varana kadar başta meşe olmak üzere kara ağaç ve çeşitli gür ağaçlarla kaplıydı.

Şimdi her şeyin yerinde yeller esiyordu. Sadece tek tük çalılıklar kalmıştı. İnsanın bu ormanı bu hale getirenlerin elleri kırılıns diyese geliyor ama diyemiyor. Çünkü suçlu biziz, hepimiziz. Arpa Çukuru şeytan çarpmıştı. Sığındı gözü ile Sığındı kuzanını ise hem cin hem şeytan beraber halletmişlerdi. Demek ki zaman denen şey müthişti. Ona ne dağ dayanırdı ne de orman. Zaman dişlisinin arasında un ufak olmayan, çürüyüp gitmeyen, ya da doğup büyümeyen hiçbir şey olamazdı. Okuduğum ilmi kitaplara göre genişliği üç milyon kilometreyi bulan Sina Çölü, balta girmemiş ormanlarla kaplıymış. İnsanların oralarda kurdukları sözde medeniyetler, o ormanları yok edip uçsuz bucaksız çöller meydana getirmiştir. (Yavuz Sultan Selim, Mısır seferinde 1517'de, şimdi bile aşılması imkansız gözükken Sina Çölünü ; üçyüzbin asker, yirmiyedibin deve bir o kadar da at ve katırla, gündüzleri 50 derece sıcakta, geceleri de eksi 50-60 derece soğukta çöl şartlarında ve çok kısa zamanda geçmiştir. Yavuz'un o zamanın şartlarında bu işi nasıl başardığı, orduların harp akademilerinde hala

tartışılmaktadır.)

Sığındı dönüşünde Kavaklı Muğar'da mola verip, rahmetli arkadaşım Ahmet Ünal adına yapılan çeşmeden su içtik. Çeşmenin suyu çok güzeldi ve güldü. O güzelim su öylesine akıp gidiyordu, illa ki su akıp Türk bakacak mıydı? Acaba o suyun önü büyükçe bir havuzla kesilip, Tek kavak'tan Kavaklı Muğara çıkan yolun sağ ve sol ve büyün yamaçlar ayrı ayrı ağaçlarla yeşillendirilemez miydi? O yamaçlar da her türlü ağaç yetiştirilebilir. Bu, Belediye başkanlarımıza bir duyuru olsun. Bence köyde ormanın- ağacın önünü açmak için, keçinin önünün kesilmesi lazım. Daha çok koyun ve büyük baş hayvancılığa önem verilmeli.

Köydeki Vakıf Toplantısı, belediye başkanımızın ev sahipliğinde akşam saat yedide yapılacaktı. Dört bir yandan gelen arkadaşlarla bayağı kalabalıktık. Değerli kardeşlerim, Kerim Tıkır, İbrahim Tıkır, sakallı Mehmet Paşa, (Göbützade) Hulusi Boz, velinimetimiz ağabeyim Mehmet Özel, Enver ve Hüseyin Alp Özel'ler, şairimiz Niğmetullah Uçar, Mehmet Karaca, Hüseyin Yıldız, Muzaffer ve Hüseyin

Yazarımız Dr. Ali Özel'in
amcası Hacı Mustafa Özel ve Mustafa Bircan (İşilli)

Balcı'lar, İsa koç ve Ahmet Koç'lar, Hasan Hüseyin Tıkır, Necati ve Halis Uçar'lar, Ahmet Korkmaz hoca, Ramazan Ayyat ve tabi ki, vakıf başkanımız Abdurrahman Önder. Ve şu anda isimlerini hatırlayamadığım diğer arkadaşlar gönül koymasınlar. Hasılı Çetmi sevdası olanlar oradaydılar.

Bizim Abdurrahman, genetiğinden gelen hatiplik ve kendine has güzel hitabeti ile, vakıfla ilgili net ve kısa bilgiler verdikten sonra seçimlere geçildi. Zaten herkes bir duygu etrafında toplandığı için çatlak bir ses çıkmadı. Divan başkanlığını yapan ağabeyimin yerinde esprileriyle toplantı tam bir aile havasına bürünmüştü. İsa Hayriye çiftinin taa Anamur'dan yükleyip getirdikleri çileklerin ikramı ise toplantıya ayrı bir ahenk katmıştı. Toplantıdan sonra sevgili kardeşim Kerim Tıkır, koluma girip; bir sürprizim var dedi ve doğruca Halamın Oğlu Abdurrahmanın evine doğru yollandık. Şehriban Hanımın yaptığı güzel tomata tarhanaları bizleri bayağı bir yerlere götürdü. Ellerine sağlık olsun.(bu arada bizim Hala oğlunun zırnık balını görmedik,halbuki " Ne verirsen elin ile, o gider senin ile" derler.Buradan duyuruyorum.)

Pazar günü Kaynar Pınara gidilecekti. Gidecek olan çok vasıta az olduğundan yine ufak yollu bir kargaşa yaşandı. Ben yine İbrahim kardeşimin belalıydım. (kişi sevdiğiyle beraberdir) Sakallı Mehmet Paşayla, Çelebi Hüseyin Alp'te bizimleydi. Ahmadıl , cıgılkapı, Kemikliesik, ve Kargatuzu üzerinden Akmuğara vardık. Çayır yine çok güzeldi. Sarılı beyazlı binlerce papatya ve değişik binlerce çiçek ortalığı sarmıştı, manzara harikaydı. Bu arada pek çok hemşeride yayla salısı için harıl harıl damlarını onarıyordu.

Kaynar Muğar her zaman ki gibiydi. Ortalık bayağı kalabalıktı ve arabaların çokluğu dikkat çekiyordu. Hemen hemen her ailenin arabası vardı. Selamlaşmalar , hal hatır sormalar,kalplerden gelen kucaklaşmalar hepimizin ortak yanlarımızdı. Çeşme yine kendine has şarıl şarıl akıyordu ama hala çamur

çukurundaydı. Orası nedense bir düzene konamadı. Yetkili arkadaşlara bunu da hatırlatmakta fayda umuyorum. Ortalık viğil viğildi. Kadınlarımız, ayrınlı çorba, gatmer, bitti, yayık ayrınlı gibi hazırlıklarla meşguldüler. Bu arada öğle vakti olmuş ve topluca namaz eda edilmişti. Ortada ne fol ne yumurta varken yavaş yavaş yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Daha namazı tamamlamamıştık ki yağmur sanki bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı ve on dakika içinde fındık gibi dolu yağmaya başladı. Herkes arabalara koşarken ortalık çamur deryasına dönüvermişti. Yiyecek çoktu ama oturup atıştıracak zemin yoktu. Herkesin elinde bir bardak ayran bir parça gatmer yada bir kap ayrınlı çorba yemeye çalışıyordu. Bize de emmim oğlu İsa'nın getirdiği bir parça gatmer düşmüştü. Sağnak yağmur altında ancak onu yiyebildik.

Herkesi bir an evvel köye dönme telaşı sarmıştı. Hatta bazı arabalar çamura bile saplandılar. Ben bizim Hulusi'nin arabasını gözüme kestirmiş, ayağıma sıvanan on okka çamurla kendimi arazi arabasının içine atmıştım. Kapağzından aşağıda yağmur oldukça azdı. Köyde ise hiç yoktu.

Aynı gün akşam, yine bir gece yolculuğu ile ve yine İbrahim Tıkır kardeşimin arabasıyla, Konya'ya döndük. Kerim ve Hasan Hüseyin Tıkır beylerle beraberdik. Bizlere yarımşar katmerle birer maşrapa ayrınlı çok görüp, taşlara-ağaçlara yiyciler diye yazılıp çizilmesine şaşırmış,üzülmüştük.

Bir önceki sayımızda ; Kadriye Akkoca'nın yaşama dair, M.Ali Bozdemir'in Basit Yaşamak, Mehmet Varol' Çocukluk Hatırası, Tuğrul Tıkır'ın Böyle Bir Dostunuz Oldumu, Nezih Ünal'ın Bir Işık Ver, Hilal Önder'in Kitap ve Çocuk Sevgisi ve Hüseyin Varol'un Yaa Nasip yazıları çok güzeldi. Lütfen yine yazsınlar. Dergiyi çıkarmak için çırpınan herkese çok teşekkür eder başarılar diliyorum.

ÇETMİLİLER EĞİTİM KALKINMA ve YARDIMLAŞMA VAKFI

19.5.2003-31.12.2003 DÖNEMİ AYIRINTILI BLANÇO

AKTİF	PASİF
SERMAYE 2,649,500,000,-TL	ÖĞRENCİ BURSLARI 10,390,000,000,-TL
1514 Euro x 1,750,000,-	01/6-31/12/2003 3,610,000,000,-TL.
DEVİR ALINAN KASA.2,542,000,000,-TL	01/01-01/06/2004 6,780,000,000,-TL.
1780 Dolar x 1,400,000,-	DERGİ GİDERLERİ.....1.960,000,000,-TL
Lira 50,000,000,-	28. sayı matbaa 850,000,000,-
KERMES GELİRLERİ .4,000,000,000,- TL	29. sayı matbaa 990,000,000,-
KUR.KUR.AİDAT..... 3,600,000,000,-TL	Posta masrafları 120,000,000,-
ZEKAT+ BAĞIŞLAR... 9,681,000,000,-TL	GENEL GİDERLER2,082,992,000,-TL
DERGİ GELİRLERİ... 1.400,000,000,-TL	Telefon +vs Giderler 667,992,000,- TL.
	Vakıflar Payı 490,000,000,-TL.
	Tapu Giderleri 395,000,000,-TL.
	Aidat+Yakıt 520,000,000,-TL.
	ÇETMİLİLER GÜNÜ .. 2,475,000,000,-TL
	Sünnet merasimi 1,000,000,000,-
	Ses Düzeni 500,000,000,-
	Sanat Faaliyetleri 975,000,000,-
	DEVREDEN KASA ... 6,954,508,000,-TL
	2089 € x 1,750,000,= 3,655,750,000,TL
	1000 \$ x 1,400,000,= 1,400,000,000, TL
	TL= 1,908,758,000,TL
TOPLAM 23,872,500,000,-TL	TOPLAM..... 23,872,500,000,-TL

Lütfen Dikkat !

- Vakfımızın 17.5.2003 tarihinde yaptığımız kongrede alınan kararlar gereğince 2003 yılı kurucular kurulu üyelik aidatı yıllık 120,000,000,- TL. olarak belirlenmiş olup aidatlarını ödemeyen üyelerimizin aidatlarını ödemelerini,
- Vakfımızdan burs almış olup iş hayatına atılarak çalışmaya başlamış öğrencilerimizin geri ödemeler konusunda duyarlı olmalarını,
- Çetmililer adres ve telefon rehberi yayınlamayı düşünüyoruz.
- Hemşerilerimizin iş, ev adres ve telefonlarını vakfımız temsilcilerine iletmelerini,
- Hemşerilerimiz ile vakıf temsilcisi arkadaşlarımızın vakfımıza ait işlemler için **Vakıflar Bankası Konya Şubesi* € Hes. 4031015 * \$ Hes. 4051381 * TL Hes. 2051382 *** hesaplarını kullanmalarını bekler tüm hemşerilerimize sağlık ve mutluluklar dileriz.

Yönetim Kurulu

OZANIN DİLİNDEN

BAHAR AYI, SEFA GELDİN, HOŞ GELDİN

Halis YAZICI

Sarı çiçek sıralanmış karinen
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin
Çayır çimen papatyalar gülinen
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Göçmen kuşlar sahillerden ayrıldı
Koyun kuzu yeşil kıra yayıldı
Soğuk kış günleri geride kaldı
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Sen geldiğin zaman dağlar uyanır
Coşkun akar derelerin bulanır
Yılda dört mevsim var hepsi aranır
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Ben'i Adem, kuş kurt otlar ağaçlar
Senin ile hayat yeniden başlar
Dört mevsim bir vücut sen gözler kaşlar
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Kınalı keklikler, bülbüller öter
Bülbül benim derdim senden de beter
Aylardır çekilen hasretin yeter
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Boz bulanık seller iner çaylara
Kuş sesleri, neşe verir dağlara
Kasaba Çetmi'ye bizim diyara
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin

Yürekler delinmiş yaralar derin
Sabredelim dostlar Hu Mevlam Kerim
Mevsimler içinde bellidir yerin
Bahar ayı sefa geldi.n hoş geldin.

İlk bahar da yaylalara göçülür
Yayıklar yayılır ayran içilir
Koyun kuzu birbirinden seçilir
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Gönül yorulmadı ha bire koşar
Yeller gibi eser, sel gibi coşar
Hızır günü serde Cemreler düşer
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Yağız atlar kişner, koşar yarışır
Sarı çiçek nevrüz ile karışır
Aşık olan maşukuna kavuşur
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Mart ayı gelende açılır yollar
Gül ile süslenir bahçeler bağlar
Sen geldiğin zaman hoş olur dağlar
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Kaş altında gözler döndü pınara
Dost göçün yüklenmiş yürü yaylaya
Gönül mekan tutar yüce dağlara
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Yaylalara oba düzen kurulur
Boz bulanık akan seller durulur
Dost yüzüne bakıp hatır sorulur
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Bülbül konar ığralanır gül dalı
Bülbül dertli ötme sinem yaralı
Gözler sürmelenmiş eller kınalı
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Papatya çayıda kurulmuş Pazar
Çıkıp yaylalara eylesen nazar
Aşıklar ozanlar hepsini yazar
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.i

Garip çoban sürüleri yaylada
Kekik yavşan rayihası kırlarda
Kuş sesleri yankılanır dağlarda
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

Aşık Halis ömrün sonu gelende
Ruh tenden ayrılrsa ne kalır elde
Yılda dört mevsim var mührü de sende
Bahar ayı sefa geldin hoş geldin.

TARİHE KAYIT DÜŞELİM

Hüseyin EŞİYOK

5 Mart 2004 Cuma; Yer: Çetmi

Akşamdan evvel başlayan fırtınayla karışık lodos, eskilerin tabiriyle "insana kar gibi, kar'a kor gibi" değmekteydi. Gece yarısından sonra başlayan yağmur, sabah namazıyla birlikte derenin haşlıtısını artırdı. Ortalığın ağarmasıyla cami önünden bakılınca eski mezarlığın alt kısmında birazı görünen derenin içindeki büyük taşlara vurmasıyla üç beş metre yükselip fırladığı görülebilmekte idi.

Saat 08.00 olunca arabayla cadde ve sokakları kontrol edip, bir de Asarcık köprüsü ve boğazda yola su çıkmış mıdır diye bakalım dedik. Yağmur hala devam etmekteydi. Asarcığa gitmekte iken Çamurcak'taki (Gürülevik) çatal arığının beton kanalının olmadığını fark ettik. Asarcık köprüsüne yaklaştığımızda, köprüünün üzerinden bir metre suyun üzerinden akmakta olduğunu gördük. Asarcık'taki bahçelerin yarısı adeta göl idi. Ayboğazına doğru gidip yarı yoldan dönüp Asarcık köprüsüne yaklaşip arabadan inip baktık ki; önümüzdeki yol sanki derenin ortası. Bu esnada dere içinde sürüklenmekte olan kayaların küldürdükleri duyulmaktaydı. Bismillah deyip sudan arabamızla geçip boğaza vardık. Boğazda musluğun önünün (yolun) yarım metreden fazla su altında olduğunu gördük. Artık Çetmi'den dışarıya çıkış dışarıdan da Çetmi'ye giriş yok. Silifke akşama sular atında kalacak, aslında durumdan haberdar edilse fena olmaz deyip belediyeye geldik.

Yapacak bir şey olmadığına göre; bari, Boğaz ve Asarcık Köprüsünden aşan seli görüntüleyelim diye İmamın Ahmet'i çağırdık. Tam o sırada boğazda bir kamyon içinde arabayla sel içinde iki kişinin mahsur kaldığı haberi geldi. Hepimiz ve arabası olan herkes palan pantıras hemen boğaza vardığımızda: bir Isuzu Kamyonun şoför mahalli içinde iki kişinin oturduğunu, bulanık selin kamyonun ön cam

silecekleri seviyesinde...

Arada bir cami açıp bizlere doğru el hareketiyle bir şeyler anlatmak istedikleri belliydi mahsurların. Ama selin sesinden ne bizim sesimiz onlara ulaşmakta ne de onların sesi bize duyulmuyordu. (Ertesi gün Televizyon ana haberlerinde "Can pazarı" diyordu ya... İnanın mübalağa değil. Bizler 20 kadar insan panik halindeyiz. Halat getirilsin, biri yüzüp oraya gitsin, şöyle yapılsın, böyle yapılsın.... Hülasa her kafadan bir ses.... Şurası muhakkak ki, herkes Cenabı Hakk'ın bizlere bahşetmiş olduğu merhametle, heyecanla ve can havliyle hareket ediyor. Acelece dönüp Taşkent Kaymakamı ve Jandarmaya haber veriyoruz. Ancak Jandarma'nın Sallar köprü Alata yol ayırdımından boğaz tarafına da ulaşamayacakları söylendi. Artık başka yerden yardım ümidi kesilmiştir. Halatla teker iç lastiği akıl ediliyor. Birinci deneme, ikinci deneme başarısız. Nihayet üçüncü denemede halata bağlı iç lastik kamyonun camından el uzatan mahsurlara ulaştırılıyor. Birinci şahıs halatı beline de bağlayıp lastiği boynundan geçirdi, atlayacak. İşte oldu. Ama bir haber : "Sakin müdahale etmeyin. İl Jandarma'den helikopter kaldırılıyor muş.filan makamın emri. mahsurlara müdahale edip onları tehlikeye atmayın." haberini getiriyor birileri.

Tehlike ne söz; ölümle adamlar arasındaki zaman sadece dakikalar kadar veya bir halat çizgisi kadar. Helikopter en az bir saatte gelir. Gelse iki kayanın ortasında ne yapar. O zamana kadar bu insanlar sağ kalır mı? Bunu ne

siz söylediniz, ne de biz duyduk” deyip hazırlanan birinci kişiye işaretle atla işaretiyle birlikte 80 metre ötedeki birinci genç 10 saniye sonra sağ salim ellerimizde. Kurtarılan birinci kişi beklemekte olan taksiyle hemen köye eve yetiştiriliyor. On dakika sonra ikinci genç de kurtarılıyor. Kurtarmadan hemen sonra bakıyoruz: Kamyonun Şoför mahallinin tamamı sular içinde... Nefes sayıları bitmemiş olan bu insanları o dehşet içinden çekip çıkaran oradaki herkese teşekkürler, Tebrikler Çetmililer !... Hepinizden Allah razı olsun. Mevla sizleri böyle bir sel ortasında bırakmasın....

Evde elbiseleri değiştirilip, çay, çorba faslından sonra, birinci kişi : “Abi ben yüzme bilmiyordum.” İkincisinin anlattığı : “En acı ölümün suda boğulmakla olduğunu duymuştum. Sel ortasında iken bunu hatırladım. Biz de boğularak öleceğiz diye geçirdim içimden. Ağırılık yapmasın diye üzerimizden montlarımızı ceketlerimizi çıkarttık, cami açtık. Su biraz daha yükselirse camdan atlayalım, belki bir ağaca falan takılıp kurtuluruz dedik. Fakat üşüdük montlarımızı tekrar giydik. O anda imdadımıza sizler yetiştiniz” diyorlar.

Önümüzden çekip, arkamızdan iten ilahi kudretten habersiz, oraya bizim yetiştiğimiz sanılıyor. Rabbim sen nelere kadersin....Hikmetinden sual edilmez. Alnımızı secdeden kaldırmadan ömrümüzü geçirsek bile bu mutluluğun şükrünü eda edemeyiz sana.

Aynı gün saat 10.00 suları. Yağmur hala yağmakta, deredeki sel her geçen dakika çoğalmakta. Sel Değirmen köprüsü üzerinden aşmakta. İnsanlar goraf goraf değirmen köprüsünde, çingirde, boğazda... Köprünün kenarındaki Hasan Varol amcanın evini yokluyor sel. Selin karşı kısmı makmarası yolunu, bu tarafı değirmen duvarını yokluyor sürekli. Kocaman kocaman ceviz ağaçları, kavaklar, hülasa her şey kibrit çöpünden hafif.

Köprülere bir tek ağaç bile gerilip kalmıyor. Afetin içinde bile bir merhamet. Nasıl mı ? Bir kaç taş ve ağacın köprülere gerilmesiyle, işte bir baraj. Önünde ne köprü kalırdı ne baraj. Demek ki beterin beteri var. Bizlere düşen şükretmek. Elhamdulillah bir can kaybı yok.

Cuma salası ile yağmur diniyor, sel azalıyor. Namazdan sonra yavaş yavaş, sel ne almış, bahçelerde neler bırakmış belli oluyor. Katırcı çeşmesinin önündeki yol ve bahçelerin, eski mezarlıktaki yolun hiç kalmadığı görülüyor. Çamurcak yolunun her yanının iki metre kaydığını, değirmen yanında, sinir çalisında, incebükte ve ellezlerin bahçelerinde ve diğer bazı yerlerde avuca alıp koklayacak kadar toprak kalmadığına şahit oluyoruz. Cerahet gibi akıp giden selin dere kenarında çamur gibi balgam olacağını zannederdik. Şimdi dere boyu her yer deterjanla yıkanmış gibi pırıl pırıl. Ve Elektrikler

5 Mart 2004 Çetmi,
Yer: Değirmen Köprüsü

kesik. Telefonlar yok. Artık Çetmi ölü kent. Afetin önemli her saniyesi elimizdeki kasette kayıtlı. Elektrik arızasını haber vermek için Sallar köprüye telefon etmeye gidiyoruz. Telefon görüşmemizde ekiplerimiz yorgun. Bu saatten sonra bir şey yapamayız diyorlar.

Aramızda iştişare ediyoruz. Yol, Su, Köprü, Elektrik için yetkilerin harekete geçmesi lazım. Ancak nasıl harekete geçirebiliriz. Şu çektiğimiz görüntüler bir işe yarasan deyip düşünüyoruz Konya yoluna. Yol sisli biz hepimiz çok yorgunuz. Konya'ya gece 00.30'da ulaşıyoruz. Ertesi gün TV Haber Gündemlerinin ilk sıralarında Çetmi. Televizyonlar da işin şov kısmında. Yıkık yolların tahrip olan köprülerin görüntüleri yayınlanmıyor.

O ne ! Olayın 4. gününe kadar etkili ve yetkililerden tın yok. İlçe Kaymakam vekilimiz rahatsız mı acaba ? Rahatsız ise Vekilin vekili de olmaz her halde. Tabi şimdi şov zamanı. Sn. Kaymakam Vekilimiz'le birlikte bir kaç İl Müdürü bir kaç Genel Müdür Çetmi'de. Nihayet Sayın Tarım Bakanımız da gümbür gümbür Çetmi'de. Hoş geldiler, sefalar getirdiler. Bir akşam vakti soğuk bir zamanda teşrif ettiklerinden, dinleyici

azdı. Onların da vakitleri çok azmış zaten. On dakikalık bir geçmiş olsun konuşması ve Allaha ısmarladık.

Bir an önce devlet eli uzanmazsa öyle sanıyorum, artık Çetmi ve Çetmi'li kendi kaderiyle baş başa. Ayboğazı, Asarcık, Arıkıyol, Çatalarık, Makmarası, Çalı içi, İncebük, Karabayır, Dere ve diğer arık ve bentleri yok. Devlet eli uzanmazsa Çetmi'deki afetten etkilenmeyen bahçelerde sebze yetiştirmeyi bırakın, çiçek açacak ağaçlar ve meyve fidanları meyveye durur durmaz kuruyacak. Her halde Göksu akacak Çetmi'li bakacak. Neden mi? Çünkü bu işler belediyenin kaldıramayacağı kadar büyük. Belediye hangi birine yetiyecek. Hadi bahçelerden birinin bendini ve arığını yaptı. Ya diğer bent ve arıklar ne olacak. Tabi o zaman Çetmi'nin idarecileri "ayırımcılık ve tarafsız hizmet yapmakla" suçlanacak. Tasvir edilen afet manzarasında mübalağa değil bir çok eksiklikler var. İnanmak için afeti bizzat görmek lazım herhalde.

Vesselam.

Bogazdağ'da Çetmi'ye ulaşımına ait nakliye aracının Çetmi'ye varan anı kurtarıma anı

NASIL ANLATMALI?

H.Hüseyin GÖKTÜRK

DEVLETİ YÖNETENLER, SİYASİLER, BÜROKRATLAR VE DAHA BAŞKALARI...

BUNLARIN TÜMÜ ASIRLARDIR DOĞAYLA, ÇEVREYLE ,HAYVANLARLA İLGİLENMEYİ HEP HAFİFLİK SAYDILAR. HABUKİ ONLAR ÇOK CİDDİYDİLER UĞRAŞTIKLARI SORUNLARDA !!!

KOYUN YÜNÜNDE ÇEKETLERİ, GÜLÜN DALINDAN BASTONLARI, TAVŞAN TÜYÜNDE ŞAPKALARI, SIĞIR DERİSİNDEN AYAKKABILARI, PAMUĞUN İPLİĞİNDEN BİNBİR ÇEŞİT GİYSİLER İÇİNDE, DOĞAYI GÖRMEDİLER.

HİÇ AMA HİÇ ÖNEMSEMEDİLER.

MEŞEDEN KOLTUKLARA OTURUP, CEVİZDEN YAPILMIŞ MAŞALARDA ,KUŞUN TÜYÜNDE DİVİTLERİNİ FİL DİŞİNDEN HOKKALARA BATIRDILARDA ... DOĞA VE ÇEVRE AKILLARINA BİLE GELMEDİ...

ÇEVREMİZDE HER ŞEY DEĞİŞİYOR. İLK KEZ ESİKİ BELEDİYE BAŞKANLARIMIZ ÇEVREYİ YEŞİLLENDİRİP, ORMAN DİKMENE HİZ VERDİ. ÇETMİNİN BELLİ BÖLGELERİNE SU GETİRİP ÇORAK ARAZİLERİN SULANABİLMESİNE VESİLE OLDULAR. AMA YETERLİ DEĞİL. BU YEREL BİR HİZMETİN DIŞINDA, İNSANİ VE VİDANİ BİR SORUMLULUKTU... ONLARI TAKTİR VE ŞÜKRANLA ANIYORUM...

İNSANOĞLUNUN YARATTIĞI MİLYONLARCA MAKİNA VE BULUŞUN YANLARIMIZDA UÇUŞAN SİNEKLER KADAR VAZGEÇİLMEZ OLMADIĞINI KİM DİYEBİLİR ??? BÜTÜN TEKNOLOJİK ARAÇ VE GEREÇLERİ KALDIRIP ATSANIZ, İNSAN YAŞAMINI SÜRDÜREBİLİR AMA YA O KÜÇÜCÜK BAKTERİLER BÖRTÜ BÖCEKLER OLMAK ACABA YAŞAM SINIRIMIZ NE KADAR KISALIR KİM BİLEBİLİR???

NASIL ANLATMALI İNSAN OĞLUNA NASIL?

EĞER ÇİÇEĞİ KOPARMAYIP DALINDA SEVELİM ANNE DİYEN ÇOCUĞUN BİLİNCİ , DÜNYAYI YÖNETENLERDEYOKSA...

EĞER AKILSIZ , ORMAN YERİNE BETONLAŞMAYI SAVUNUYORSA ... ÇOCUKLARININ VE TORUNLARININ HAKKINI YOK SAYIP, TOPRAĞA DÜŞMƏNSA KENDİ ELİYLE KENDİ DÜNYASINI YOK EDİYORSA...

NASIL ANLATMALI NASIL???

**Yazarımız Hasan Hüseyin Göktürk'ün dedesi
Merhum Mehmet Civan (Koca Çavuş)**

ÇETMİ BENİM İLK GÖZ AĞRIM

Ali HARMANCI

Akşehir İlköğretmen Okulundan 1971-1972 ders yılında mezun olmuştum. İki ay kadar köyüm Seydişehir, İncesu'da merakla ve heyecanla tayinimi beklemiştim. Nihayet Konya'da İl Halk kütüphanesinde çektiğim kur'a da, Hadim'in Çetmi Kasabası'na öğretmen olarak tayinim çıkmıştı.

Hadim adını sık sık duyduğum Konya'ya bağlı bir dağ ilçesiydi. Ama Çetmi adını ilk kez duyuyordum. İnsanlarını, havasını, suyunu, öğrencileri çok merak ediyordum. Çiçeği burnunda bir öğretmendum, insanlarla ve halkla nasıl anlaşıyordum???

İşte bu düşüncelerle, kardeşim Hayri Ustayla yola çıktım. Konya üzerinden Hadim'e oradan da Çetmi'ye vardık. Çetmi'ye akşamları yatsı arası, bitmek bilmeyen kıvrım kıvrım yollardan geçerek vardık. İşin ilginç tarafı köyde elektrik yoktu. Kardeşimle beraber okul müdürü, Taşkent'li Emin Hoca'nın evine misafir olduk. Çetmi'deki ilk akşam çayımızı ise Doğanhisar'lı meslektaşım Şerafettin Zengin'de içtik ve onun hanesinde misafir olduk.

Çetmi'yi sabah uyandığımda ilk defa Bolay Köyünü görerek, daha sonra tanımaya öğrenmeye çalıştım. Burası tabiat olarak hiç bizim köyümüze benzemiyordu. Torosların arasında dört tarafı dağlarla çevrili mütevazı bir kasaba idi. Tabiri caizse bir çanağın içindeydi. Akşam Çetmi'ye hangi yönden giriş yaptığımı araştırdım, meğer batıdan gelmişiz. Çevreyi şöyle bir kolaçan edince görünen düz arazinin olmadığı, dere kenarında yemyeşil bir meyve, kavak, ceviz ağaçlarının oluşturduğu tabaka vardı. Yukarılarda ise bağlık ve çamlık alanlar görülmüyordu.

Kardeşim Hayri beni Çetmi'de bırakıp geriye döndü. Ben ise ertesi gün ilk defa mesleğe başlayacaktım. Fotoğrafta resimlerini gördüğünüz öğrencilerimi 2. sınıftan itibaren okutmaya başladım. Onlar, benim mukaddes

öğretmenlik mesleğimde ilk öğrencilerim ve ilk göz ağrılarımdı. Okul Müdürümüz Taşkent'li Emin Cihan Olgun 1. sınıfları, Bozkır Bozdam'dan Cemal Büyük Abi 3. sınıfları, Akşehir'li Adnan Meriç arkadaşım 4. sınıfları ve Şerafettin Zengin ağabeyimde 5. sınıfları okutuyordu. Buradan hepsine saygı ve sevgileri yolluyorum. Hepsinin kulakları çınlasın...

Okul lojmanında yer olmadığı için ben iki sene Kavgalı Ali Güçlü Ağabeyin evinde oturdum. 1974 yazında Emin Hoca, Cemal Büyük, Adnan Meriç, tayinle Çetmi'den ayrıldılar. Ben ve Şerafettin Zengin Hoca kaldık. Aynı yıl güzün dört öğretmen arkadaş daha geldiler. Kasım 1974'ten sonra Şerafettin Zengin'de memleketi Doğanhisar'a tayin olup gidince eski kadrodan ben tek kaldım. Yeni kadro hep bekar olarak okul lojmanında bir yıl beraber kaldık.

Bilecik'li Ali Yağcı, Bilecik Bozöyükü Ertuğrul Ünlü, Manisa Kula'lı Nuri Şan, Niğde'li Ramazan Kızıldağ ve ben bir sene süreyle beraber çalıştık. 1975 Eylülünde tayinimi istedim. Er öğretmen olarak Bozkır'ın Kızılöz Köyüne tayinim çıktı. Üç sene boyunca birlikte okuduğum, pek çok şey paylaştığım öğrencilerimden 20 Kasım 1975'te son defa ağlayarak ayrıldım. Muzaffer Şaşmaz'ın minibüsüyle Kızılöz'e varmıştık. Aradan seneler geçti. Dile kolay tam 30 sene olmuş. Burada şunu itiraf etmeliyim ki, Çetmi'ye gelirken çektiğim korkularım, merakım meğer yersizmiş. Üç yıl kaldığım Çetmi'nin Mütevazı, kadirşinas, gariban, mert ve samimi insanlarını asla unutmamışım. Zira ekmeğimiz suyumuz var, taşına toprağına nur yağısın diyorum.

Çetmi'den ayrıldıktan sonra kart atarak, mektup yazarak ve telefonla irtibatımı sürdürmeye çalıştım. Şükür ki, karşılıklı aldım. Sevgili öğrencilerimi hep arayıp sordum, hala da arar sorarım. Antalya'da kayınım İsmail ve Kardeşim Hayri olduğu için sık gidip gelirim ve her gidişimde oradaki dost ve öğrencilerime uğrar hasret gideririm. En son uğradığımda bir hemşehrimizde " ÇETMİNİN SESİ DERGİSİ' ni" gördüm ve istedim, sağ olsun O'da verdi. Daha sonraları Konya'da sevgili öğrencilerim Enver Özel ve Ramazan Yerlikaya ile defalarca görüştük. Evlerine misafir oldum. Bana fazlasıyla ilgi ve ikramlarını gösterdiler. Çok memnun oldum. Bir öğretmen olarak onur duydum. Bu arada Sayın Hulusi Boz Kardeşimi de buradan selamlıyorum.

1998 yılında emekli olup Seydişehir İlçesine yerleştim. İki kızım var. Birisini hayırlısı ile gelin ettik. Marmaris'te ebe- hemşire olarak görev yapıyor. Diğeri de Karaman'da üniversitede okuyor.

Çetmililer Vakfı'daki arkadaşlara maddi manevi yardımlarımı esirgemeyeceğimi söylemiştim. Onlar da , Hocam; yazı da yazın gibi ifadelerde bulundular. Bendenizde bir Çetmili sayılıyım deyip yazmaya karar verdim. Hakikaten böyle güzel bir dergide yazmak benim için bir şeref sayılır.

Buradan bütün sevgili öğrencilerime ve kadirşinas Çetmili dostlarıma selam ve hürmetlerimi yolluyorum. Beni Çetminin Sesi Dergisi vasıtasıyla sizlerle buluşturan öğrencilerim Enver ve Ramazan'a ve Hulusi Boz'a tekrar şükranlarımı arz ederim. İnşallah derginin ileriki sayılarında Çetmi Hatıralarımızdan örnekler vermeye devam ederiz.

Görüşmek, haberleşmek dileğiyle hoşça kalın.

HABERLEŞME ADRESİM:

ALAYLAR I MAHALLESİ. SELÇUK CADDESİ
NO : 28 - KAT :4/ 9 SEYDİŞEHİR- KONYA
TEL: 0.332. 5826770

5 Aralık 1973 Çaramba Çetmi Kasabası
1973-1974 Öğretim yılı 3.Sınıf öğrencileri
Öğretmen: Ali Harmancı

BİR FATİHA

Hüseyin VAROL

Siz değerli Çetmi'nin Sesi okurlarına beni etkileyen bir- iki olayı anlatmaya çalışacağım. Çarşıdaydım kulağıma ezan sesi geldi. Ya huu şurada bir namaz eda edeyim dedim. Yer Antalya'da Murat Paşa Camii. Namazdan sonra müezzin efendi cemaate cenaze olduğunu haber verdi. Sevabına nail olmak isteyenler buyursunlar dedi. Yavaş yavaş camiden dışarı çıkınca her yerin çelenkler ve çiçeklerle dolmuş olduğunu gördüm, cemaatten bazıları da dağılmışlardı. Bizler kalanlarla beraber saf tutup namazı eda ettik. Baktım arkalarda kadınlı erkekli kişiler siyah gözlüklerinin arkasına adeta saklanır gibi öylece duruyorlardı. Ne namaz kılmışlar nede hocanın Fatiha nidasına cevap vermişlerdi. Yazıklar olsun böyle bir hayata, böyle bir yolculuğa. Geridekiler belkide evladı belkide torunlarıydılar.

Bir yaz günü inşaatta çalışıyoruz. Karşı tarafta artıp çoğalan bir kalabalık var. Bir zaman sonra elinde büyükçe bir siniyle orta yaşlı bir adam bize pişi (kızarmış hamur) getirdi. Arkadaşlar cenazemiz var. Buyurun afiyet olsun, siniyi birisi getirirse memnun oluruz deyip gitti. Hemen toplanıp afiyetle yedik ve sonunda kısa bir aşr okuyup fatiha gönderdik. Antep'li bir arkadaş yahuu ben hiç süre bilmem ne okuyacağım dedi. Tahminim 40-45 yaşlarındaki bu vatandaşa çok hayret etmiştim. Bunca seneler boşu boşuna akıp gitmişti. Hem kızdım hem üzüldüm. Allah'a bizleri ne kadar güzel çevrelerde yarattığı için şükrettim.

Çiçekçi bir arkadaşla beraberiz. Bana hadi seninle mezarlığa gidelim dedi. Bende hay hay dedim. Bir kasa çiçek alıp kabristanlığa vardık. Arkadaş sanki normal bir bahçeye fide dikermiş gibi çiçekleri dikti. Ne Yasin var orta da ne de bir Fatihayı Şerif. Adamın haline hayretim her saniye biraz daha artıyor. Başına rengarenk çiçekler diktiğimiz merhum bir öğretmenmiş, Gölcük depreminde vefat etmiş, tabiatı ve çiçekleri çok ama çok sevmiş... neyse ben içimden bildiğim sure ve dualardan okudum da, en azından kendi vicdanımı rahatlattım. Evet kabristanların yemyeşil olması lazım ama asıl oralara dikilmesi gereken çiçekler,

gönüllerden süzülüp gelen Fatiha çiçekleri olması gerekmez mi? Üstelik onlar ebediyen solmazlar...

Bizde bir söz vardır; ecelle misafirin ne zaman ve nasıl geleceği belli olmaz derler, doğrudur. Ramazan bayramının ikinci günü şirkette nöbetçiyim, bizim camii den bir sala sesi geliyor. Bizim camii derken Konyalılar Camii'ni kastediyorum. Sala veren sesi iyice dinlemeye çalıştım, çünkü ses tanıdıkça ölen kesin bizden yani hemşehrilerden diye düşündüm. Daha fazla dayanamadım, izin alıp eve geldim. Evde oğlum vardı. Ben daha sormadan "baba Selimin İsa amca vefat etmiş" diye söyleyince beynimden vurulmuşa döndüm, resmen şoka girmiştim. Daha dün bayram namazından sonra bayramlaşıp, her zamanki gibi şakalaşıyorduk. Kendi kendime sorular sorup cevaplarını bulmaya çalıştım ama mümkünü yoktu. Bu kader di, ilahi emir tecelli etmişti. Allah geride kalanlara sabır ve metanet versin. İsa kalp krizinden vefat etmişti...

Bütün Çetmililer hemen toplandılar. Normal zamanlar da ayrı gayrı gibi görünen Çetmililer yine tek vücut, tek ruh olmuşlardı. Aradan bir zaman sonra Çetmi'den arabalarla insanlar geldiler. Her gelen grup Fatihalar la oturup, yine Fatihalarla oradan ayrıldılar. O ortamdaki haleti ruhiye kelimelerle anlatılamaz. Merhumun cenaze namazı evinin önünde kılındı. Bir süre eller üzerinde taşınıp, dualar ve tekbirlerle mezarlığa defnedildi. Akşamleyin herkes evinde toplandı, yemekler yendi. Yine dualar ve Yasinlerle anıldı .mekanı Cennet olsun, ruhu şad olsun.

Mezarlıklara hakikat gözlerimizle bakalım. Oralarda taşları devrilmiş, isimleri kaybolmuş binlerce insan yatıyor. Ve insan kendisini şunu düşünmeğe mecbur hissediyor. Acaba ölümünden sonra benim halim nice olur? Mezarımın başına gelip bir Fatiha ikram eden olacak mı? Hayırla yad edilecek miyim? Ve daha binlerce soru ...Netice olarak bizler; Dünyayı Ahiretin tarlası olarak görüp, ona göre yaşam sürmemiz, iyi hasat için mevsiminde ekim yapmamız gerekiyor vesselam.

Bütün Okur ve Hemşehrilerimize Selam ve Saygılarımla...

SILA'DAN HABERLER

Çetmi'nin Sesi'nden

HASTA OLANLAR

Emine Önder (Merhum İbrahim Önder'in eşi)
Antalya'da.

Haceli Yıldırım (Kuşgapan Haceli) Antalya'da.

Abdullah SOLMAZ (İmam Abdullah) Çetmi'de.

Hüseyin BOZDOĞAN (Demirci Hüseyin)
Çetmi'de

Mehmet BALCI (Balcı Abdullah'ın Mehmet)
Çetmi'de

Mustafa ÖZEL (Hacı Mustafa) Çetmi'de

Mehmet KARADENİZ (Maraşlı) Çetmi'de

Cemal YAZICI Çetmi'de

Mevlüt KARAÇAM (Yirik Mevlüt) Çetmi'de

VEFAT EDENLER

İsa AKKOCA (Selim'in İsa)

Hasan BAYRAM (Mehmet oğlu)

Meryem AYVAT (Küçük)

Mehmet DERE (Memiş oğlu)

Abdurrahman KOCAMAN (Amerikalı)

Yusuf BAKDEMİR (Çandır)

Abdullah YAZICI (İhsan Hoca'nın Abdullah)

Ayşe EŞSİZ (Şakir Abdullah'ın hanımı)

Mehmet BİRCAN (Deli Hasan Mehmet)
Çetmi'de.

Hasan YENİ (Cerit Hasan) Çetmi Kasabası

Meryem ÖNDER (Ali Önder'in eşi)

E V L E N E N L E R

Musanın Emin'in oğlu Musa BAKDEMİR,
Sefer Korkmaz'ın kızı Serpil ile evlendi.

Kemal BALCI'nın oğlu Halit BALCI,
Recep Fidan'ın kızı Fatma ile evlendi.

Balcı Muzaffer'in oğlu Ali Osman BALCI,
Recep Fidan'ın kızı Ayşe ile evlendi.

Zeybek Mustafa'nın oğlu Hasan ÇANKAYA,
Ekiz Hüseyin'in kızı Selime ile evlendi.

İsmail DERE'nin oğlu Memiş, İhtiyarların
Mehmed'in kızı Cennet ile evlendi.

Mustafa GÜKGÜN'ün oğlu Kenan,
Muharrem Abdullah'ın kızı Ayşe ile evlendi.

Eyüp AKBOĞA'nın oğlu Kerim,
Haceli YILDIRIM'ın Kızı Ayşe ile evlendi.

Dal Mustafa'nın oğlu Mehmet,
Gizir Hüseyin'in kızı Fadimana ile evlendi.

Ahmet KOCAMAN'ın oğlu Ali, Çumralı
Özer Cömert'in kızı Havva ile evlendi.

Ali BOZ'un oğlu Yakup, Mustafa GÜVEN
(Acıbiber'in) 'in kızı Fadime ile evlendi.

Bursa Yenişehirli İsmail SAYAN,
Evli Hasan'ın kızı Fadimeana ile evlendi.

İsa Hocagilin İsa'nın oğlu Ahmet,
Eski Zabıta Mehmed'in kızı Hatice ile evlendi.

Kemal BALCI'nın oğlu Memiş, Kecimenli
Abdullah'ın kızı Zeynep'le evlendi.

Topkara Ali'nin oğlu Hüdaverdi,
Nöğmen Ahmed'in kızı Gülsüm ile evlendi.

Hükümet'in oğlu Şenol,
Demirci Hüseyin'in kızı Mevhibe ile evlendi.

Kamil Abdurrahman'ın oğlu Yüksel
Abdurrezzak BAYRAM'ın kızı Mahiye
ile evlendi.

**Hasta olan hemşehrilerimize acil şifalar,
vefat edenlerimize rahmet ve mağfiret,
evlenen gençlerimize ömür boyu sağlık ve
mutluluklar dileriz.**

MEMLEKET ŞİİRLERİ

Niğmetullah UÇAR

ÇETMİLİ RESİM

Resmini önüme koyduğum zaman
 Seninle doluyor benliğim Çetmi
 Birlikte olunca canan ile can
 Hızlıca çarpıyor yüreğim Çetmi

Hayalini kurmak bana zevk verir
 Gözümün önüne yaylalar gelir
 Düşünmesi bile özlem giderir
 Dağlarda gezmektir dileğim Çetmi

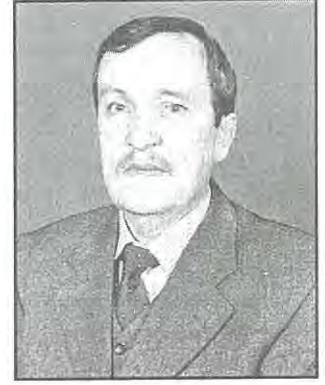
Resmine bakınca gördüğüm yerler
 Hatıralarıyla ilgimi çeker
 Bana huzur veren senmişsin meğer
 Kurdunu kuşunu severim Çetmi

Her resim geçmişe götürür beni
 Hatırlarım orda başa geleni
 Çalıyı çeşmeyi yolu beleni
 Bütün kareleri izlerim Çetmi

Çetmiyle ilgili gördüğüm resim
 İçimde fırtına koparır benim
 Tamamına bakar tetkik ederim
 Bıkmadan seyretmek isterim Çetmi

Sen benim gönlümde kara sevdamsın
 Unutamadığın canansın cansın
 Gündüz hayalimsin gece rüyamsın
 Oralarda olmak dilerim Çetmi

Bir resim karesi çok şey anlatır
 Herkeste ayrı bir anısı vardır
 Niğmetullah için daha başkadır
 Dağını taşını özlerim Çetmi

BU SEVDA BİTMEZ

Ben bir Çetmi'liyim Çetmi'de gözüm
 Çetmi'yi söylüyor her zaman sözüm
 Çetmi hasretiyle yanıyor özüm
 Yaşadığım süre bu sevda bitmez

Gözümü kapayıp dalarım bazen
 O anda Çetmi'de geziyorum ben
 Kopmak mümkün değil o güzel yerden
 Çetmi'liye göre bu sevda bitmez

Gündüz hayalimde gece düşümde
 Çetmi bir başkadır benim gözümde
 Dört mevsim her hafta bütün günümde
 Düşüyor dillere bu sevda bitmez

Hasret çoğaldıkça özlem artıyor
 Kalbim andığında hızlı çarpıyor
 Hayalim dolanıp köyü tarıyor
 Gidiyor her yere bu sevda bitmez

Boğazdan girerken çarpıyor yürek
 Tanıdığım yüzler dostlar görecektir
 Yaylalara gidip dağda gezecek
 Yer etmiş kalplere bu sevda bitmez

ÇETMİNİN SESİ

Çetmi'yi anlatan mahalli dergi
Güneş gibi parlar Çetminin Sesi
Sayfalarda yapar Çetmi'yi sergi
Ona özlem duyar Çetminin Sesi

Çetmi'nin en güzel manzaraları
Geçmişi yadeder hoş anıları
Çetmi'de yaşayan tüm insanları
Sıcak kolla sarar Çetminin Sesi

Kültüre bağlılık ilme hizmet var
Bu kutsal görevi zevk ile yapar
Maziden atıye bir köprü kurar
Belgelerle yazar Çetminin Sesi

Çetmi'yle ilgili taze haberler
Dünyaya gelenler vefat edenler
Kaza geçirenler hem evlenenler
Çetmiliyi tarar Çetminin Sesi

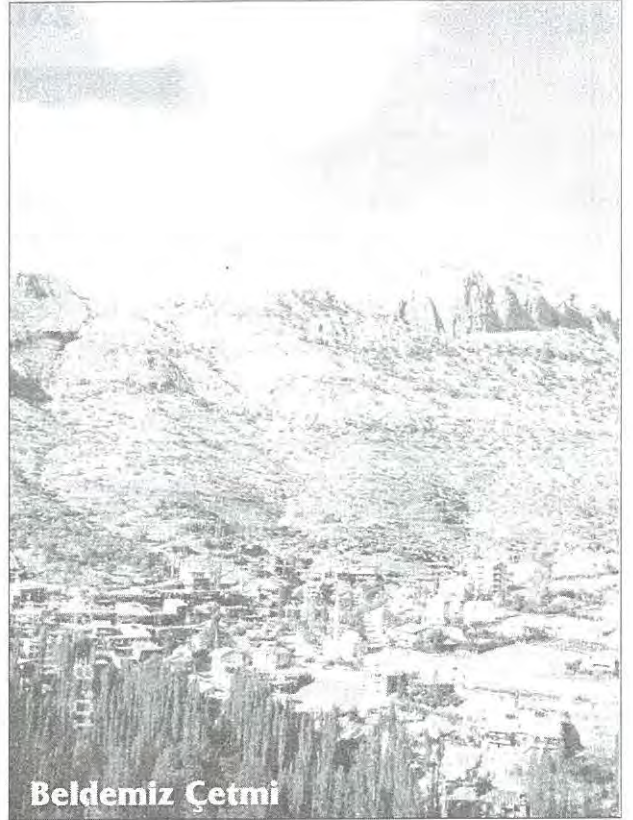
Dünyada nerede varsa Çetmili
Sıcacık ilgiyle uzatır eli
İyiye, güzele, hoşla hayali
Çözüm, çare arar Çetminin Sesi

Çetmili Çetmi'yi onunla görür
Töreyi unutmaz yarına yürür
Yeni nesilleri peşinden sürür
Sorumluluk duyar Çetminin Sesi

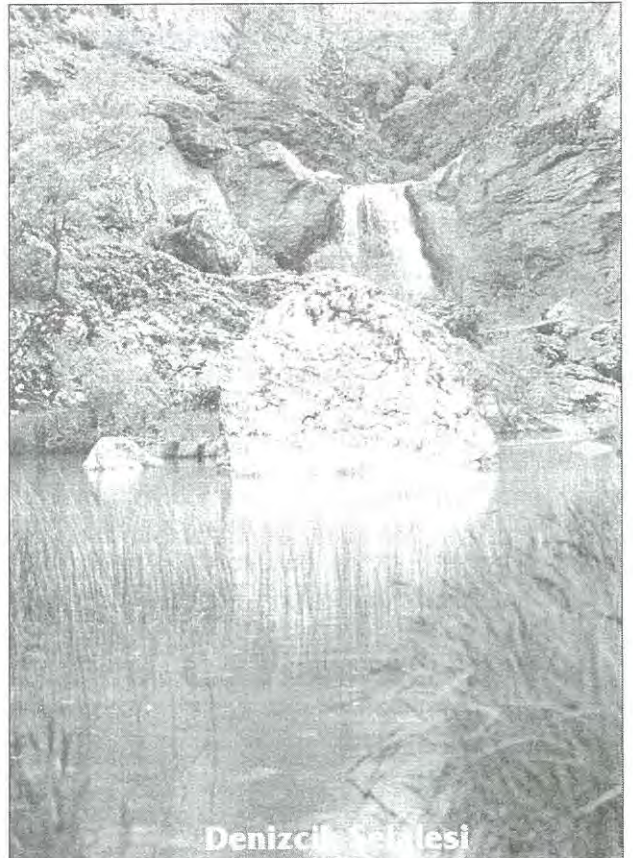
Çetmi'ye göz olur bakar etrafa
Hem kulak, hem nabız hem de bir kafa
İşte elinizde gerek yok lafa
Her tarafa yapar Çetminin Sesi

Bütün Çetmililer sahip çıkarsa
Bir muhabir gibi haber toplasa
Gücü yeten herkes kaynak aktarsa
İlelebet yaşar Çetminin Sesi

Tirajı çoğalır okuru artar
Yanlışlık görürse onlara çatar
Dostu sevindirir düşmanı çatlar
Çok yaralar sarar Çetminin Sesi

Beldemiz Çetmi

Denizci Çetmi

AĞABEYİM GANİ VAROL'UN ANISINA

Mehmet VAROL

Henüz ilkokula başlayalı birkaç sene olmuştu. Kış mevsimi yavaş yavaş yaklaşıyordu. Ağaçlar yapraklarını dökmüş, çiçekler ve otlar kurumuştur. Soğuklar iyiden iyiye insanın iliklerine kadar işliyordu. Her güz olduğu gibi yine o senede köyden Antalya'ya çalışanlar gitmeye başlamıştı. Üç-beş kişi bir araya gelip, tahta bavullarını hazırlayıp, ekmek parası uğruna yollara düşüyorlardı.

Ağabeyim askerlik çağında idi. Daha önce gurbete gidip gitmediğini bilmiyorum ama O'da diğer delikanlılar gibi heyecanla yola çıkmaya hazırlanıyordu. Fakat anacığım ve babam daha bizim dağda işlerimiz var diye sürekli ağabeyimi oyalamaya çalışıyorlardı. Çünkü oğullarının yanlarından ayrılmasını hiç mi hiç istemiyorlardı. O kadar çok sebep ileri sürüyordu ki, gitmeli illa ki, gitmeliydi. Daha doğrusu O'nu bir çeken vardı... Bir sabah kalkıldı ve canım ağabeyim istemeye istemeye, göz yaşlarıyla uğurlandı. Kadir amcamın Süleyman'da çok arzu etmişti ama izin koparamamıştı. Annem Süleyman'la ağabeyimin süt kardeşi olduklarını söyler. Hakikaten çok iyi anlaşırlardı.

Ağabeyim gideli kısa bir süre olmuştu. Arada bir haberini alabiliyorduk. O sıralar köyde sadece postanede telefon vardı. Dışarıdan birisi aradığında, önce haber verilir, kişi gelip dakikalarca bazen saatlerce bekledikten sonra güç- bela görüşmesini yapıp oradan ayrılırdı... Bir sabah bize de, acil telefonunuz var, postaneye gelin haberi geldi. Geldi gelmesine ama anam, "mutlaka yavrularıma bir şey oldu, değilse kim bizi telefonla arar" deyip duruyordu. Annem daha postaneye varmadan başına gelecekleri, alacağı acı haberi önceden sezmişti. Sürekli olarak aynı şeyleri söyleyip, sızlanıyordu. Çünkü O bir ana idi vesselam.

Evin içinde ağıt sesleri yükselmeye başlamıştı. Gelip gidenin haddi hesabı yoktu. Herkes kendi lisan-ı hali ile ev halkına teselli

veriyordu. Gelenler sürekli olarak "bizim giz oğlan iyiymiş, hastaneye kaldırmışlar. İnşallah kısa zamanda yanınızda olur" gibi t e s e l l i d e bulunuyorlardı. Aslında bütün köy acı gerçeği önceden duymuş, sadece annem ve babam hadiseden habersizlerdi.

Bir yada iki gün sonra anam ve babam Antalya'ya gitmeye karar verdiler. Annemin ağlamaktan hiç sesi çıkmıyordu. Babam ise tasadan endişeden cenaze gibi kalmıştı. Ne bir şeyler yiyip içiyor ne de uyku uyuyabiliyorlardı. Sabah kalkıldı ve kısa bir hazırlık yapıldı. Annem "Allah aşkına yola çıkalım, gidelim" diye çabalarken, ağabeyimin cansız bedeni çoktan Çetmi'ye gelmiş bizim evin arkasında bekletiliyordu. Hiçbir Allah'ın kulu cesaret edip, bu acılardan acı haberi babama ve anneme veremiyordu. Zaman sanki durmuştu. Derken kapıdan içeriye Deli Baki Yusuf dayı girdi. Yusuf Dayı; köyümüzün, ilk muhtarlarından, ileri gelenlerinden, sözü sohbeti dinlenir, sevilip sayılan birisi idi. Ayrıca bizim de komşumuzdu.

Deli Baki Yusuf dayı zorla söyleyebildiği birkaç cümleden sonra derin bir nefes alıp "komşu emir Allah'ın, hepimizin başı sağolsun, biz gidip Gani'yi getirdik" dedi. İşte o saniyelerden sonra yaşananlar hiç aklımdan çıkmıyor. Caminin hoparlöründen sala sesleri yayılmaya, ağlama sesleri Çetmi semalarını inletmeye başlamıştı. Ateş düştüğü yeri yakıyordu. Ölüm Hak'tı ama ölenin genç olması dayanılmaz oluyordu.

Allah kimseye genç ölümü tattırmasın, gurbette ölüm vermesin...

Cenab-ı Allah canım ağabeyime kendi adı gibi gani gani rahmet eylesin. Amin.

YOLCULUK

Kerim BOZDAĞ

Çetmi dışında gurbeti yaşayan bizler, zaman zaman sıla hesreti ile yanar tutuşuruz... Nereler ve kimler aklımıza gelmez ki?... Kimi zaman ardıc ağaçlarının pürün kokusu siner sinemize, kimi zaman Yaylalarımızda dolaşırız, kimi zaman bağlarda üzüm keser, pekmez kaynatır, bahçelerde darı üteriz... Günümüz Çetmi ile geçer, gönlümüz Çetmi ile dolar... Çetmi yi yaşarız her dem... Koyun kuzu meleşmeleri, ilki sağmalar, gavıtlı göçler, bayramlar, seyret yemekleri... Ekin biçmek düğen sürmek, havar sulamak, kışları kar kürümek, ceviz başaklamak, saman çekmek... Bütün bunlar ve daha da ötesi Çetmi dışında yaşayan hemşehrilerimizin hemen hemen bütününe yaşadığı hallerdir...

Yaşadığımız hayatın büyüdüğümüz mekanlarla derin ve sıkı ilişkileri vardır. "Bülbülü altın kafese koymuşlar, ah vatanım demiş" ya... Acaba bizde mi bülbülün konumundayız dersiniz?...

İşte tam bu noktada hasretini çektiğimiz Çetmi nin dünü ve bu gününü mukayese etmek gerekiyor. Dün ne idi, bugün ne oldu, yarın ne olacak?... Ayrıca Çetmi de yaşayanların Çetmi ye bakışı ile, dışarıda yaşayan bizlerin bakışı arasındaki benzerlik ya da farklılıklar nelerdir?..

Dünkü Çetmi yi tanımak ve tanıtmak o kadar da kolay değil... Ancak geçmişten kalan izleri sürerek tanımaya çalışabiliriz... Peki geçmişten bu güne kalan izler nelerdir? Öncelikle bizlerin varlık sebebi olan atalarımız... Hemen hepsi bu dünyadan göçüp gitmişler... ve mezarlıkta toplanmışlar... Yunus un deyiimiyle "Yalancı dünyaya konup göçenler / Ne söylerler ne bir haber verirler." bir haber alamayacağımıza göre onların bize bıraktığı eserlere bakmamız gerek... Öncelikle birçoğumuzun içinde yaşadığımız evler, yollar, bağlar, bahçeler, çeşmeler, ağaçlar, daha önceleri ekildiği anlaşılan tarlalar... Sonra? Sonrası yok!.. Onlardan kalma

köy ortasında koruma altına alınan bir cami vardı, şimdiki büyük camiyi yapmak için maalesef yıkıldı.. Yayla evleri, harmanlar, boz armutlar ve bal armutları da onlardan bize kalanlardandır... Ayrıca evlerde bulunan eşyalar... Küpler,

dibekler, siniler, kazanlar, yaba, düğen, diğren, saban, koşum kayıtları, ellikler, keklik kafesleri, sepet ve köfünler... Kazmalar, baltalar, helkeler, sitiller, yağ ulaları, kevkirler... Tuluklar, bişekler, heybeler, torbalar, hararlar, çullar, çuvalar... Ahırlar, yalaklar, eşikler, beşikler, bocutlar... v.s. bunlara daha başka benzeri eşyalar da ilave edilebilir.. Konumuz dünden bu güne kalanları araştırmak değil elbet... Bu listeyi bilerek verdik. Maksudımız "Dün ne idik?" sorusuna cevap aramaktı. Tam da mevzunun içindeyiz. Dünden bize kalanları düşündüğümüzde o zaman ne olduğumuzu kavrayabiliriz... Oldukça basit eşyalarla muazzam çalışmalar yapılmış. Çetmi de yaşamak için olağanüstü gayretler sarf edilmiş... Adeta insanlarımız taşı sıkılmış suyunu çıkarmış... Evlerin yapım şekline baktığımızda pardı, yuvak, dizme ve kirişleriyle adeta her ev bir evlek orman yutmuş diyebiliriz.... Yine evlerde bulunan ısınmak ve yemek yapmak için kullanılan müherili ocaklar ormanlarımızı kül etmiş... Kısacası dünümüz eksisi- artısı ile böyleymiş...

Bugün, evet bu günümüz nasıl? Öncelikle evler... Çinko çatıları ile dikkati çekiyor... İki tane camimiz var... Yollar düzgün kasabamızın içi daha temiz ve düzenli... Belediye binası, lojmanlar, sağlık ocağı var ve ilköğretim okulu yenilenmiş... Kanalizasyon şebekesi var... Ulaşım vasıtaları araba, kamyon, traktör, Televizyon, telefon

önemli haberleşme araçları...Köyde demirci ve bakkallar var... Yeni evler yapılıyor... Eski evler üzerine yeni evler inşa ediliyor...Elektrik her evde kullanılıyor. Su şebekesi var... Yaylalara önemli noktalara çeşmeler yapılıyor... Çeşitli meyve ağaçları yetiştiriliyor. Vakfımız önemli işlere imza atıyor. Seki mevkii ormanlaştırılıyor. Koru yaka korunuyor... Ormanlar eskisi gibi yok edilmiyor...Belediyemiz çalışıyor...Üniversitede okuyan gençlerimiz yüz ağırtıyor...

Yurt dışında ve önemli şehirlerde sılamıza bağlı hemşehrilerimiz yaşıyor... İş adamlarımız, mimar ve mühendislerimiz, sanatçılarımız, doktorlarımız, öğretmenlerimiz...Neyimiz eksik ki?... Hülasa her bir şeyimiz var... ..ve bir eksiğimiz yok Allah a şükür... Ama; "un, şeker, yağ var..." Helva yapabiliyormuyuz?.

Çetmi de yaşayanların dışardan gelen Çetmi liye bakışı Nasıl? Bu sorunun cevabı hem zor hem de çok kolay... Kolay, çünkü herkes elbette iyi bakıyor..Deriz olur biter.. Cevap bu kadar basit. Ama "ağustos böcekleri geldi" lafını nereye oturtacağız? Geçen yıl vakıf toplantısından sonra duvarlara yazılan "afiyet olsun?"(bu lafın manasını Hüseyin Yıldız çok iyi tefsir ediyor!) gibi istihza dolu duvar yazıları da neydi öyle? Bunu söyleyenler/yazanlar hakkında, üç beş kendini

bilmezin işi diyip geçiştirebilir miyiz? Yoksa...

Yoksa Çetmi de yaşayanlarla dışardan gelenler arasında farkına varmadığımız bir uçurum mu var?

Gelir az, gider çok... Bağ, bahçe, iş güc hayatın tamamı mücadele ile geçiyor...Çaresizlik ve dertler yumak yumak... Bir kısım insanların bir kısım faaliyetleri onun dışında... Çünkü o, bile bile olayların dışında tutuluyor...Kendisine veya çocuklarına, veya Çetmiliye yapılacak iyiliğin bedeli kaale alınmamak mıdır. Parası olan ve yardım edenin itibarı var. Söz hakkı var...Parası olmayan kişinin kendisi adına yapılan iyilikleri takdir ederek izlemekten başka bir seçeneği yok mu? Var tabi; Senede bir gün yapılan Çetmililer gününe katılmak, akşam tertip edilen eğlenceyi izlemek...

Yazının başında gurbette yaşayan bizlerin Çetmi'nin taşından toprağına her şeyini özlediğinden bahsetmiştik... Senede bir gün de olsa bu özlemi gidermek için sılaya giden bizler, o bir gün yada bir haftada geçmişte yaşadıklarımızı yad etmek adına bazı şeyleri es mi geçiyoruz dersiniz?...

Sözümüzü dergimizin 9.sayı 9.sayfasından bir alıntıyla noktalayalım: **"Cennet kadının o hiç konuşmayan dili konuş-**

saydı bize neler söylerdi acaba? Öylesine yıkık bir harabenin önünde sakat hali... Ve oturuşu ve gözleri, gözlerindeki mana, ondaki sonsuzluk ve sükut..." bu manayı, bu sessiz çığlığı içinde hissedebiliyor musun? O günden bu güne, Cennet kadın cennet yolculuğına çıktı...Bu manayı, bu sessiz çığlığı içimizde hissedebiliyorsak eğer biz de o yolun yolcusuyuz demektir...

Yoksa!....

ŞİİRLER

Bana Beni Verin Beni

Kimler çaldı beni benden
Bana beni verin beni
Kuşlar kaçtı kafesinden
Bana beni verin beni

Hayalimin gölgesinden
Ensemdeki nefesinden
Karanlıkta "tık" sesinden
Korktum bana beni verin

Irmaklar akıyor çölden
Sular çekilmiş denizden
Arz delinmiş tâ dibinden
Korktum bana beni verin

Cinnet fışkırdı üzümünden
İnsanlık karga izinden
Gitti "-eyvahlar" peşinden
Korktum bana beni verin

Kim ne çeker hep nefesinden
Kaçar fikir çilesinden
Bu İblis'in hilesinden
Korktum bana beni verin

Elma göğe düştü yerden
Zehir damıtıldı gülden
Ya doğarsa güneş tersten
Korktum bana beni verin

Duymaz kulak, görmez gözden
Sayfa sayfa güzel sözden
O Ebedi Mucize'den
Korktum bana beni verin

Yetkin Dilek/ 1985 Kozlu

Pir Sözü

Bir piri dinledim vakt-i seherde,
Ey oğul dertliye derman ol dedi.
Muhannet bağının gülünü derme,
Mürüvvet ehline mihmân ol dedi.

Dedi çabuk geçer gençliğin çağı,
Örtülür üstüne ağyârın ağı...
Aşmalı şu yalçın, şu yüksek dağı,
Gerekse bu yolda kurban ol dedi.

Gönülden çıkartıp kibri gururu,
Alemin içinde bul sen huzuru.
Yitirme özünde yaşayan nûru,
Tevâzu yurduna sultan ol dedi.

Öyle telâş ile düşme bir kayda,
Ver ilm ü irfanla âleme fayda.
Bazı kez gülşene bülbül-i şeydâ,
Bazı kez bülbüle gülşen ol dedi.

Bil ki nefes kadar ölüm de yakın,
Dört yanın mezarlık etrafa bakın.
Sûretin nakşına aldanma sakın,
Daima tâlib-i Rahman ol dedi.

Ahmet Efe

Merhum Hasan Aslâ'nın dostları

DOSTLUKLARIN HATIRINA

İbrahim TIKIR

Bizim yaylalarda ; sarı çiçeğin, nevrusun, kardelenin nerede daha iyi yetiştiğini, mantarın nerede daha iyi bulunduğunu, kuzukulağın nerede daha iyi yetiştiğini iyi bilenlerimiz olduğu gibi, keklığın tavşanın o yörede nerede bulunduğunu çok iyi bilenlerimizin hatırası onunla yaşayanlarla...

Bir sonbahar günü Yörükler yayladan inince, şöyle bir dolaşalım, gezelim dedik.(eskiden bizim yaylalarda Yörüklerin, koyun-kuzu sürüleri, sığır-deve katarları yayılırdı. Şimdi o günlerden hiçbir eser kalmadı, Yörükler bizden daha yerleşik hayata geçtiler.) Neyse; Ramazan Yerlikaya , Niyazi Ertek, Bendeniz ve avcılık pirimiz akşamdan köyden çıkıp Yağardıç Alanı, Gevenni Çukur, Çakıllı. Köpekboğazağı derken asfalttan karşıya Yörük yaylasına geçtik. Hava iyice karardığından bundan sonra gittiğimiz yerlerin isimlerini bilmiyorum. Ben önümüze çıkan taşlardan arabayı sakınmaya çalışırken bi taraftan da " arkadaş bu yollara arabamı vurulur, ben gidemeyecem " diye sitem ediyordum ki, bir tavşana rastladık ve aman

kaçırtma iyi takip et komutuyla irkildim.

Biz yine devam ediyoruz. Niyazi görevini yerine getirirken bu konuda iyi bir eğitim aldığı her halinden belli oluyordu. Ramazan ise bencileyin şehirde günlerini geçirdiği için ne gittiğimiz bir yerin adını biliyor ne hareket ediyordu. Ben ise bilmediğim yola gitmem desem de, sen direksiyonu tut gerisine karışma o yolunu bilir diye beni hemen ikaz ediyorlardı. Derken karşımıza iki tavşan daha çıktı ama maalesef kaçırttık. Hemen durmamı söylediler. Arabadan çarçabuk indiler...ben de arabadan aşağı inip gecenin o sessiz, sakin ve ürpertici ortamın da şöyle bir gök yüzüne baktım. Yıldızlar sanki ellerimizle tutulabilecek kadar yakın geldiler. Malum bizde hemen efkarlandık. Belimdeki demiri çıkarıp hafiften tetiğine dokunmaya başlamıştım ki, benim gibi şehirde yaşayan arkadaş" yatın, herhalde basıldık aman aman " diye feryat edip kendisini yere atarken, usta avcı " rahat ol ulan , O Tıkır'dan başkası değildir " diye teselli veriyordu.

Yörük yaylalarının havasını alıp verirken üşümeye de başlamıştım. Doğrusu karanlıkta nerede olduğumuzu kestirmek çok zordu. Derken ay doğmaya başlamıştı.Bu arada saat gecenin daha doğrusu sabahın 3,5-4'ü olmuştu. Ben ayın doğuşunu izlerken, arkadaşlar biraz evvel kaçırattığımız tavşanlarla çıkageldiler. Bayağı yorulmuş oldukları her hallerinden belli oluyordu. Tepeden bakınca ay aşağılar da görüldüğünden ben iyice meraklanmıştım ve sordum. Bana da yahu burası bizim her gün uğradığımız mekan yani Köşürelğin burun demişlerdi.

Bu arada arabanın bagajını açıp yiyecek ne var bi bakalım derken, Niyazi çoktan tüpün üzerine çaydanlığı koymuştu bile. Dediğim gibi o akşam ki yıldızlar sanki yer yüzüne yaklaşmışlardı. Bir taraftan yemeklerimizi yerken çaktırmadan herkesin soğuktan tir tir titrediğini görüyordum. Fakat o saatte, oralarda içilen demli çay her şeye değerdi vesselam... yola çıkıp Çetmi'ye geldiğimiz de sabah ezanları

Merhum
Abdurrahman Kocamaz

okunuyordu. Evin kapısını çalıp yavaşça içeriye süzülürken rahmetli babacığımın taa içeriden sesini duydum “ Annah bizim İbrahim nihayet gelebildi” diyordu. Her Çetmi'ye gidip, evimizin kapısına vardığımda babacığımın bu nidası aklıma gelir.

1994 yılı güz mevsiminde Seydişehir de yaptırdığım bir işin, kesin kabulü için Konya'dan dört mühendis arkadaşla Seydişehir'e gitmiştik. Kabul işlemlerinden sonra Beyşehir üzerinden Konya'ya dönerken Altınapa Barajına gelmeden orman fidanlığının karşısında kaza yapmıştım. Kendimizde hamdolsun bir şey yoktu. Arabada hasar vardı. Jandarma gerekli tutanakları tutup resmi işlemlerin yapılması için Kızılören jandarma karakoluna gittik. İşlemler yapılırken bizde jandarmayla tanışıp hoş beş ettik. Bana gereken misafirperverliği gösteren o askerlere buradan teşekkürlerimi sunarım. Akşam geç vakit olmuştu. Konya'ya gelebilmem için vasıta yoktu. Orada ilk

aklıma gelen rahmetli Abdurrahman Kocaman ağabey oldu. Durumu anlattım, kendimde bir şey olmadığını söylesem de yanıma gelene kadar inanmamış. Beni görünce şükretmeye başladı. Birer bardak asker çayı içtikten sonra jandarma karakol komutanına rica da bulunarak askerlerden harçlığı gelmeyenlere bir miktar yardımda bulunmak istedi. Komutan bu manzara karşısında duygulanıp “sizin bu davranışınızdan Türk Milletini ve de askerini ne kadar çok sevdiğinizi anlıyorum” dedi. Bize nereli olduğumuzu sorunca Hacı abi'de “ arkadaş biz hangi şartlarda askerlik yaptığımızı hiç unutmadık ve unutmayız da” deyişindeki ruh hali hala gözlerimin önünde...

Aralık 1996 rahmetli babam çok hasta yatıyordu. Doktorunun söylediğine göre az bir zamanı kalmıştı. 8 Aralık 1996 günü babamdan bir günlüğüne izin alıp Ankara'daki bir işimi görüşmek için evden ayrıldım. Kuzanda ki camii'nin yanında rastlaştık. Biraz hoş beşten sonra ben ayrıldım. Ertesi sabah 5 otobüsüyle Ankara yolcusu olacağımdan her türlü hazırlığımı yapıp yattım. Gece saat 3,50'de ağabeyimden gelen telefon Sabah namazından sonra Çetmi'ye hareket ettim. Hadim'e gelmeden Kurudere civarında Niyazi ile birlikte karşıma geldi. Başsağlığı diledikten sonra ben onun arabasına geçtim. Gece yolculuğu yaptığımı yorgun ve üzgün olduğu düşünerek “ gidip şunu alıp geleyim” demiş...

Yine bir sonbahar günü akşam evde otururken çalan telefonun karşısında Mevlüt Şavkrı vardı. Arkadaşıma senin sesin değişik geliyor hayırdır diye sorunca; başsağlığı diledi, inanmak istemedim. Tekrar ettirdim ama haber doğru imiş. Rahmetli çok iyi araba kullanırdı. Dikkatli ve de hızlı idi ama kader böyle imiş...

Rahmetli Abdurrahman ağabey bizdeki ilk Avrupa müdayimlerindendir. Yardımlaşmada ve fedakarlıkta öncü insanlardandı. Çetmi'de ve yaylaların da onun eserleri hep yaşayacak.

Ebedi dünyaya aniden gidişin sürpriz oldu... Ruhun şaad olsun...

Gönülde Çetmi, gözde Çetmi

KISSADAN HİSSE

MEŞHURLARDAN ESPRİLER

Abdurrahman ÖNDER

Gülümsemek ve gülümsetmek... Espri yapmak. Bugüne kadar yaşayan tüm insanlar espriler yapmışlar; bunlar iyi veya kötü, doğru ya da yalandan oluşan espriler olmuş. Duyanlara veya okuyanlara tebessüm ettirmişler, o tebessüm içerisinde muhataplarına mesajlar vermişler, hayatın kolaylaşmasına, yaşanılan hayattan zevk alınmasına katkıda bulunmuşlar. Meşhurlarda espriler yapmış, etraflarına nükte tohumları saçmışlar. İnsanların yüzlerinde tebessüm çiçekleri açtırmışlar.

Bu sayımızda size meşhurlardan espriler sunalım istedik. Bunlar güleceğiniz, ama gülüp geçmeyeceğiniz, dersler çıkaracağınız espriler...

Umulur ki bunları okuyanları Çetmimizin gülümseten insanlarını, sohbet erbaplarını, onların şakalarını bizimle paylaşırlar.

Tebessüm'e ve tebessüm ettirenlere çok ihtiyacımız var. Tebessüm ettirerek hakikati söyleyenlere daha çok ihtiyacımız var.

O zaman buyurun tebessüm sofrasına! Güleceğiniz, gülümseyeceğiniz, dersler çıkaracağınız esprileri okumaya:

Otuz Üç Yaşında

Hız. Hasan rivayet ediyor:

Bir gün Resûlüllâha yaşlı bir kadın geldi ve:

"Yâ Resûlallah, beni Cennete koymasına için Allah'a dua et", dedi. Peygamberimiz de:

"Ey falanın annesi, yaşlı kadınlar Cennete girmeyecek", buyurunca kadın ağlayarak oradan ayrıldı. Resûlüllâh (a.s.m.) Sözündeki inceliği şu açıklamasıyla daha da anlaşılır yaptılar:

"Ona haber verin, yaşlı kadınlar böyle yaşlı olarak Cennete girmeyecek, genç olarak otuz üç yaşında girecekler."

Yaşlılara ne oluyor ki?

Hız. İsa'ya (a.s.) bir gün sormuşlar:

"Yaşlılara ne oluyor ki dünyaya gençlerden daha fazla bağılanıyorlar?"

Hız. İsa'nın cevabı şöyle olmuş:

"Çünkü onlar, dünyadan gençlerin tadamadıklarını da tatmışlardır."

Acı söz yedirmeyin de

Lokman Hekim'e:

"Hastamıza ne yedirmemizi tavsiye edersiniz?" diye sorduklarında, ondan şu cevabı almışlar:

"Aman, acı söz yedirmeyin de, ne yese olur."

Teşekkür beklemeyiniz

Fatih Sultan Mehmed, İstanbul'u fethedip şehre girdiğinde, Bizans'ın ileri gelenlerini çağırmişti. Gelenler arasında Bizans'ın Başbakanı bulunuyordu. Notaras huzura girer girmez, Fatih'i memnun bırakıp hayatını garantiye almak düşüncesiyle Padişahın ayaklarına kapanarak şöyle dedi:

"Neyim varsa hepsini sana takdim ediyorum, lütfen kabul buyurunuz."

Fatih, Notaras'ın ne yapmak istediğini biliyordu. Verdiği hediyelerle Padişahı bir nevi teşekkürle zorluyordu. Fakat Fatih, Notaras'ın arzu ettiği gibi davranmadı, onun ayağa kalkmasını işaret ettikten sonra:

"Bu şehri bana veren kimdir?" diye sordu. Başbakan haç çıkararak:

"Elbette Allat'tır", diye cevap verdi. Söz sırası tekrar Fatih'e geçince şöyle dedi:

"O halde bana verdiğiniz şeylerden dolayı teşekkür beklemeyiniz. Allah dururken kimseye teşekkür edemeyeceğim."

Hasta olursun diye korktum

Fatih Sultan Mehmed bir Anadolu seferi dönüşünde, Balıkesir'den geçiyordu. Hava oldukça sıcaktı. Bu sıcaktan herkes gibi Fatih Sultan Mehmed de nasibine düşeni almıştı. Öylesine yorgundu ki... Kendisini bu halde gören bir köylü kadını bir tas içerisinde ona ayran ikram

etti. Ayranın üstünde iki üç tane saman çöpü vardı. Padişah saman çöplerini üfleye üfleye ayranı içti. Sonra da kendisini bir ana şefkatiyle seyreden ihtiyar köylü kadına:

"Allah razı olsun" dedi. Ama şu saman çöpleri ayranı bir nefeste içmeme engel oldu. İhtiyar kadın Fatih'in bu sözlerine anne şefkatinin boyutlarını gözler önüne seren, şu cevabı verdi:

Taşı toprağı Mevlevidir

Mısır seferinden dönerken Yavuz Sultan Selim Konya dolaylarında mola verir. Bu sırada korkunç bir kasırga çıkar. Herkes, yerden kalkan tozların döne döne göğe yükselişini hayretle seyreder. Padişah, bu durumu çok değer verdiği, her zaman yanında bulundurmaktan zevk aldığı büyük âlim Kemâl Paşazâde'ye sorar:

"Bu neyin nesidir, hocam?"

Hoca şu cevabı verir Yavuz Sultan Selim'e:

"Burası bildiğiniz gibi Mevlânâ'nın şehridir efendim. Taşı toprağı Mevlevidir. İşte böyle gördüğünüz gibi durmadan dönerler."

Milletin gözü açılsa

Sultan Aziz, Mustafa Fazıl Paşa'ya sormuş:

"Hürriyet ve maarif sayesinde milletin gözü açılsa ne olur? Hiç düşündünüz mü?"

Mustafa Fazıl Paşa, bir iki saniye düşündükten sonra şöyle cevap vermiş:

"Ne olacak, millet bizim cahilliğimizi ve kendi ıstırabını feci bir şekilde işte o zaman anlar."

Ne alırsınız?

Yahya Kemal şişman birisiydi. Bir gün bir yokuşu çıkarken yorulmuş ve bir lokantanın önünde dinlenmeye başlamış. Kendisini müşteri zanneden garson, Yahya Kemal'in yanına gelmiş ve:

"Hoşgeldiniz efendim, ne alırsınız?" diye sormuş. Yahya Kemal, tebessüm ettikten sonra şöyle karşılık vermiş:

"Müsaade edersen bir nefes alacağım?"

Özel arabanız yok mu?

Necip Fazıl Kısakürek'e bir gün sorulmuş:

"Sizin özel arabanız yok mu?" Şair, şu cevabı vermiş:

"Ona en son bineceğiz"

Saçınız neden ağardı?

Üsküdar kadılarından biri olan Molla Hüsameddin Efendi yaşlılığı hiç sevmediği gibi kendisine yaşlılık merkezli sorulan soruları farklı bir şekilde cevaplandırmış. Yine bir gün kendisine sorulan sorulara şöyle cevap vermiş:

"Söyler misiniz, saçınız neden ağardı?"

"Nezleden."

"Beliniz niçin iki büklüm oldu?"

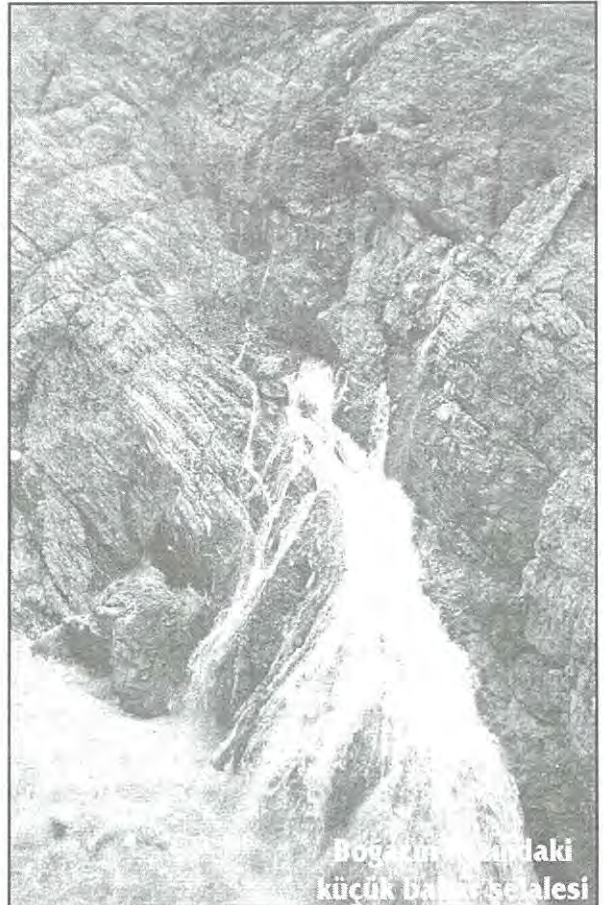
"Gezmeden."

"Dizleriniz neden titriyor."

"Çizmeden."

"Peki, dişleriniz niçin dökülmüş?"

"Yiyip içmeden."

Boğaziçi'ndeki
küçük balıkçı ailesi

KİMDİK, KİMİZ?

Salih BAHADIR

Ben de köylüydüm (ama yeterince köylü kalamadım); köyümün ismi "ÇETMİ" değildi. Varsın öyle olsun! Fark eder bir şeyler belki, hayati konularla ilgili değil bu farklılık.

Ben köydeyken; Yanık Mehmet emmi, Cünnami amca, Koreli dayı, Kürdo dayı, Fadime hala, Gaşgal teyze, Güllü ablalar vardı ve biz imeceler kurardık; işlerin çok, zamanın dar olduğu mevsimlerde.

Ben küçüktüm (beş yaş) ama anamlar "sabahlama" veya "günlük" imeceler yaparlardı. Hesap defteri yoktu ama herkes kime ne şekil "adam" borcu varsa bilirdi. Herkes aynıydı. Yemekler de aynı. Her evde pancar (kara lahana) çorbası, göğ böce (taze fasulye) çorbası, sarma, göğ böce veya pancar pirişlisi, yarma çorbası pişerdi normal zamanlarda. Bazı özel zamanlarda kavut ya da böce yemeklerimiz, ama hep katığımız (ayran veya yoğurt) olurdu, mısır ekmeğimizle beraber.

Sobalarımız yoktu henüz. Her evde bir ocaklık ve hep yanan ateşte bir sac ayağı ve üzerinde bakır übrük (ibrik) ya da güğüm eksik olmazdı. Mısır ekmeklerimiz de bu saçayağının üzerine konan altı küllenmiş saçlarda pişerdi. Kaşıklarımız ağaç (şimşir)dan (çatalımız yoktu), yemek tencerelerimiz, tas ve sahanlarımız bakırdan, yoğurt küleklerimiz ve sağraklarımız (tereyağı konan ağzı kapaklı) ahşaptandı.

Buğday ekmeği gelince pasta niyetine yerdik. Karpuz ve kavun ile tanışmamıştık. Dedemin kahve değirmenini az biraz çevirdiğim oldu. İspirto ocağında pişen kahvenin yanık ispirtoya karışan rayihası ile gaz lambasından yayılan yanık gaz kokusu ile geçirdi gecelerimiz.

Erken yatardık. Konuşulacak pek bir şey olmaz, seyredecek TV de yoktu. Bazen dedemin cızırtılı radyosundan "acens" dinlerdik. "Assoşeseti pres ajansından aldığımız habere göre Sina yarımadasında şiddetli çarpışmalar oluyor..." yahut "Ruter ajansının haberine göre Vezüv yanardağı faaliyeti geçecekmiş..." ya da "Anadolu ajansından aldığımız habere göre Kıbrıs'da Rumlar silahlanıyorlarmış..." türünden haberler duyardım, ama ne anlama geldiğini bilmezdim. Yılda birkaç beyaz izli tayyare seyrederdik, köyümüzün üzerinden geçerken.

Mayıs ayı bitimi yayla göçleri başlardı. Otçu göçleri derdik bunlara. Yaylalarda pazarlar kurulurdu.

Buralara gidip gelenlerin ya da cenik (köy) den gelenlerin önlerine çıktığımızda; bizlere dut kurusu, pestiller verirdi... Akıncak (çim kayağı) kayardık ve hep donlarımızı yırtardık. Trabzan (Trabzon) lastiklerimiz ayaklarımıza dayanamaz yırtılırdı. Sabah çiğlerinde evlek (mantar) toplar, öğle sonu kekik toplar, çama (ormana) gider akunduk ya da çam sakızı biriktirirdik.

Ufak derelerimiz vardı, içlerinde alabalık kaynardı. Biz balıklarla ve çamış (manda)larla iç içe bu buz gibi ama cam berraklığındaki bu sulara çimerdik.

Aç olarak eve düşer, büyük anamız bize yağlı ekmek (tereyağı mısır ekmeği) verirdi, "Size ekmek yetiştiremiyorum..." diye söylenerek.

Kandil akşamlarında tömbeleşe çıkar, komşulardan helva alırdık. Zor bulunan ve hatta bizim için zenginlik alameti sayılan teneke kutuları elimize alır, sopalarla bunlara vurarak terbiye görmemiş seslerimizle söylediğimiz gaydalarımızla, Kişogilin ya da Hartogilin kapısına geçer onlara işkence (!) ederek helvalarımızı alırdık ve o gürültü hengamesinden de bizlerden de kurtulurlardı.

Bazen mucize olur balonlarımız da olurdu. Hatta lastik topumuz olduğu zamanlarımız bile olurdu. Cam mile nere de... Uğraşıp taştan mile yapardık ve bir-iki atışta kırılırdı.

Bir de kışları, kuş lastiklerimle kuş avına çıkardık ve ellerim boş, ayaklarımız donmuş, karnımız aç dönerdik.

Köyde öteki beriki yoktu. Hep bizdik. Burada (Şehirde) ötekiler etrafımızı sarmış. Biz de öteki köylüleri berikiler olarak... Bir birimize yabancı aynı kimseler, emmi oğulları, dayı oğulları, hala oğulları, teyze oğulları ve kızları... Yabancılaşmış akrabalar.

Önce köyümüzden uzak kaldık, sonra köylerimize ırak düştük, daha sonraları da akrabalarımıza yabancılaştık, Kars'lı, Gevaş'lı, Van'lı, Sivas'lı, Dadaş Çerkez, alaman v.s. diyerek birbirlerimizden epey uzaklaştık, kendimizi unuttuk.

Yollarımız değişti; yürüyüşümüz aynı kaldı.

Yediklerimiz değişti ve ne yediğimiz belli değil.

"Biz kimiz?" sorusunu kendimize soracak kadar değiştik.

O zaman "BİZ KİMİZ?"

ÇANAKKALE ŞEHİTLERİNİN HUZURUNDA

Yılmaz TARTAN

Ey tarihin en büyük şehamet destanını yazanlar!

Ey şerefının ölçüsü tarihin ufuklarına sığmayan kahramanlar!

Eyyüreği avucunda, kefeni sırtında olanlar...

Ey er oğlu er, yiğit oğlu yiğitler. Allah ve Resulünün övdüğü makama Çanakkale tepelerinden yükselenler... Size binlerce kez selâm...

Ey kahramanca dövüşüp, kan verenler, can verenler... Aslan gibi kükreyip, mertçesine haykıranlar...

Ey zafer ümidi ve ışığının bir parıltısı bile görülmeden akın akın ölüme koşanlar.

Günün en kahpe, en zalim silahlarına, göğsünden, alnından hedef olanlar! Parça parça et olup dağlara tepelere yağanlar!

Ey adsız, sansız, isimsiz, toprağın kara bağrını gülistan edenler... Ey çağın en büyük kahramanları!

Ey kan deryasında al al gül olup bitenler... Ölerек yaşayan, fedây-ı can ederek canânı koruyanlar...

Ey bin yıllık tarihin, akışını durdurmak isteyen ehli salibe karşı, yenilmez, yıkılmaz olanlar... Ey Çanakkale'yi geçilmez kılan, düşmanın indi ve süfli hayallerini kursağında koyanlar.

Ey toprağın koynuna gülerek girenler... Türk Milletinin şan ve şerefine leke sürdürmeyenler.

Ey tarihin koynunda Türk Milletine beyaz bir sayfa açanlar.

Ey tarihin çarkını geri döndürmek isteyenleri, tarih çarkının mengenesinde boğanlar.

Sizi kalem yazmaktan, kelâm ifadedden aciz... Tarihin koynuna sığmayan kahramanları, ancak destanlar anlatabilir...

Ey istirahat zamanı, siperinde sardığı sigarayı düşmanına ikram edip, dövüş zamanı tufan olmanlar... Şimşek gibi çakan, sel gibi bendini yıkanlar...

Ey ölüm kusan toplara, gemilere göğsünü kale yapıp, set çekenler, dur! Diyenler.

Ey demirden pençesiyle, Haçlı gücünün boğazını sıkıp, kahru perişan edenler!

Ey Arıburnu'nda, Seddülbahir'de, Çanakkale'nin bilmem hangi sırtlarında, belki kan denizi, belki kan çukurunda gömülü bulunanlar. Şimdi Bayrağımızın gölgesinde âsûde yatanlar; belki de aynı ölümlle yine ölmek için hayatı arzularcasına Allah'tan izin dileyenler!

Ey kefenlerinden kam damlayarak Allah'a yükselenler!

Ey emdiği sütü, yediği lokmayı, soluduğu nefesi helâl ettirenler!

Ey ölüm pazarında can sergileyen canlar, yiğit Mehmedler...

Gözlerimiz semaya çekilen Bayrağa bakar gibi, zaman ötesine, sizlere mihli... Size özenmemek mümkün mü?

Bayrak semada, şehit toprağın sinesinde yücelirmiş; Bayrak uğruna, devlet uğruna, yarımlar uğruna, bugününü feda ederler... Sizi övmüyoruz. Çünkü övemiyoruz. Sizi öven övmüş, ne güzel de övmüş... En güzel isim, en makbul vasıf sizin: "ÇANAKKALE ŞEHİDİ!" Tarihin en büyük destanını siz yazdınız. Sizin dünyada tahtınız gönüller, ahirette makamınız Şehitler makamı. Sizlere ne mutlu!

ÇANAKKALE DEYİNCE...

Bir destan üzerine ne söylenebilir ki... Hele bu Çanakkale Destanı ise... Bu destan, Şahadet Destanıdır; Allah'a varış destanıdır... Masum Türk Milletinin kanını içmeye gelenlere, haddini bildirme destanıdır. En zalim saldırılara karşı, müdafaanın en mertçesi, savunmanın en yüreklişidir. İşte o cesaret ve o serdengeçlilik bize mukaddes bir vatan bırakmıştır.

Çanakkale, Türk Milletinin, al kanının, gözyaşının alın terinin sebil olduğu yer.

Çanakkale; Türk Milletini kara delikler misali

yutmak, yok etmek isteyen müstevli sürülerinin çıldırıldığı mekân...

Çanakkale hep hatırlanması gereken bir destan ve Çanakkale çok iyi bilinmesi gereken bir tarih....

Çanakkale burcu burcu, çiçek çiçek şehid kanı kokan, anlamlı yer.

Çanakkale Türk tarihinin bağrına saplanmış paslı bir hançer... Çanakkale göğsümüzde kanayan yaremiiz.

Çanakkale yaralı aslanların pençesiz dövüşmek zorunda bırakıldığı mekân...

Çanakkale, tarihte cümle çakalların hücum ettiği vatan...

BUGÜNE SESLENİŞ!

Ey Şehit ve Gazi torunları!

Ey Çanakkale'nin, Milli Mücadelenin şanlı

ahfâdı!

Ey Şehidlerin çocukları! Ey Gazi torunları!

Hele kalbindeki külleri üfle, altında kıpkızıl bir ateşin yandığını göreceksin. Daha derinlere in; tortuları eş hele. Nefes alıp veren, soluyan, fokur fokur kaynayan bir yanardağ senin yumruk kadar kalbinde cõsuyor.

Çanakkale Destanının manasını anla. Dünü doğru öğren, bugünü doğru yorumla; geleceğe hazırlan. Âtinin neşvünümâ kır çiçekleri bizim gönlümüzde, bizim ülkemizde, Türkiye'mizde açsın.

Bu sebeple Harb-i Umumi'nin bütün cephelelerinde, Milli Mücadelede Şehid olan, Gazi kalıp vefat eden; altın yürekli, cesur yiğitlerin hepsine de tekrar Rabbimizden rahmet diliyor, onlardan razı olması için dua ediyoruz.

İNSANLIK NEREYE GİDİYOR?

Fatma AKBOĞA

İnsanoğlu Adem'den beri değişik uğraşlar, değişik zevkler edinme peşinde koşmuşlardır. Hiçbir zaman elinde olanla yetinmeyen insanlar daima biraz daha ileriye istemişler.

Maddi ve manevi konularda da aynı şey söz konusudur. İşte; para da değişik zevk ve ızdırap veren maddelerde de durum böyledir. Sigaraya küçük yaşlarda, özenti ile başlayan bir insan daha ileri ki evrelerde artırarak, bunu günde bir pakete hatta iki, üç pakete çıkarmışlar ve içmeden duramaz olmuşlardır.

Benim burada değinmek istediğim konu, uyuşturucu maddelerle ilgilidir. İlk önce, merakla başlanan uyuşturucu madde kullanımı birde bakmışsın ki ekmek gibi su gibi hayatın bir parçası olabiliyor. İnsan nasıl susayınca su içmek isterse, kullandığı uyuşturucuyu da öyle kanı çeker. İş, burada da bitmez hergün bir kat daha artarak iyice çığırından çıkar. Uzun süreli ve dayanılmaz bir tedavi gerekmektedir artık. Bu tip uyuşturucu madde bağımlısı insanlar o zor tedaviyi kendilerine yaptırmadıkları zaman artık sonuç kaçınılmazdır. Yani son nokta. Ölümüne haz ve

ölüm.

Dünya çok kozmopolit ve değişken bir gezegendir. Her renkten ve her düşünceden insanlarla doludur. Böyle renkli bir dünyada öyle bir ilginç ülke vardır ki; Oda Hollanda'dır.

Onun ilginçliği de nereden geliyor diye merak etmeyin.

Hollanda'da insanlar öyle bir uyuşturucu bağımlısı olmuşlar ki uyuşturucuyu öldürürcesine kullanıyorlar. Şöyle bir düşündüm de tüm dünya da serbest olsa ne olur?

Zaten dünyada çeşit çeşit hastalıklarla insanlar durmadan ölüyor, birde uyuşturucu serbest olsa yaşam çekilmez bir hal alır. Bizler önce ülkemizde sonra tüm dünya ülkelerinde böyle bir özgürlüğün özgürlük olmadığı konumundayız. Sağlık ve huzur içinde bir yaşam dururken tüm bunlar NİYE.

İHTİYARLIK BAŞA GELDİĞİ ZAMAN

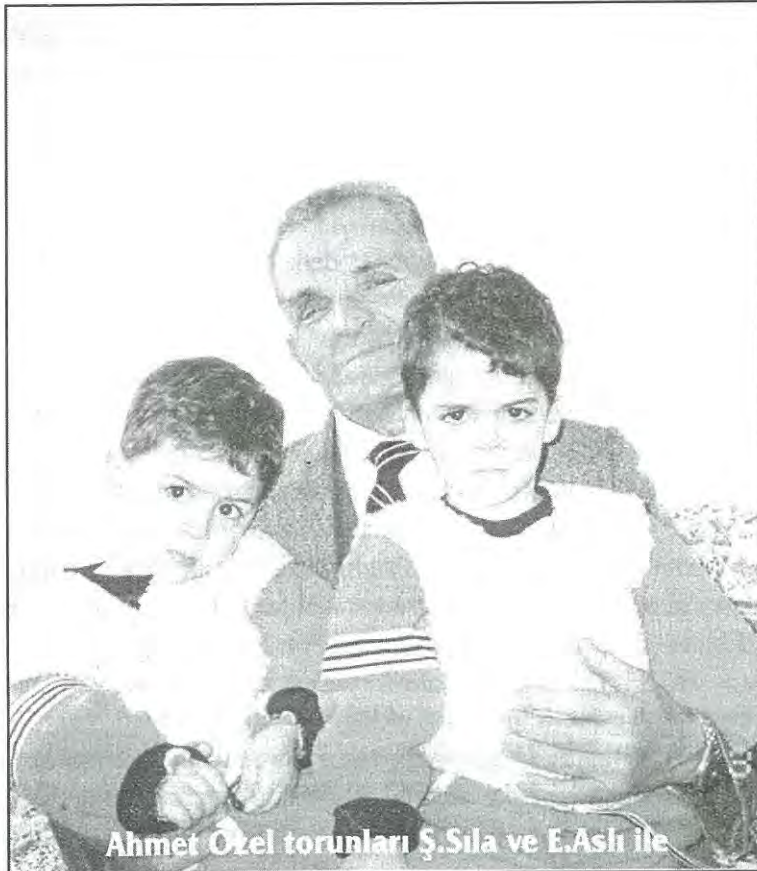
Ahmet ÖZEL

Yokuşa yüzü yok, enişe dizi
Uzağı yakını pek görmez gözü
Çoluğa çocuğa geçmiyor sözü
İhtiyarlık başa geldiği zaman

Yedek parça oldu, iğne şurup- hap
Ne faydası var ki ne yaparsan yap
Yorulmuş bir beden, yorulmuş bir kalp
İhtiyarlık başa geldiği zaman

Az yesen, çok yesen hemen dokunur
Damarlardan sıcak kanın çekilir
Dişlerin dökülür, belin bükülür
İhtiyarlık başa geldiği zaman

Arkadaşın olur evde çocuklar
Eşin dostun gelip arada yoklar
Yaramaz torunlar bastonu saklar
İhtiyarlık başa geldiği zaman

Ahmet Özel torunları Ş.Sıla ve E.Aslı ile

Biri ölüp ayrılınca eşinden
Kalan gitmek ister O'nun peşinden
Çıkaramaz hayalinden düşünden
İhtiyarlık başa geldiği zaman

Sakin sözlerime darılma guzum
Seninde buruşur elin ve yüzün
Seçemez olurda etrafı gözün
İhtiyarlık başa geldiği zaman

Ellerin titreşir, kolların durur
Kalbin sakın sakın derinden vurur
Kış gelir dondurur, Yaz'sa kavurur
İhtiyarlık başa geldiği zaman

Gözlerin kapıda, kulağın seste
Can'lar gelir diye, gönül heveste
Gelirse sevinir, gelmezse ya'sta
İhtiyarlık başa geldiği zaman

Ahmediyem sözüm yabana atma
Helali bırakıp harama sapma
Biraz çok söyledim kusura bakma
İhtiyarlık başa geldiği zaman

Şubat 2003. ÇETMİ KASABASI

KANAAT NİMETİ VE BİZ

Kamil BÜYÜKER

"Sizden kim, nefsinden emin, bedeni sıhhatli ve günlük yiyeceği de mevcut ise sanki dünyalar onun olmuştur" Hadis-i Şerif

Bu toprakların üzerinde yaşayan insanlar çok iyi bilirler ki bir zamanlar bu topraklarda sayıyla ölçülmeyecek derecede güzel hasletler yaşırdı. Sayıyla ölçülmezdi çünkü yürekler henüz kirlenmemişti, işgale uğramamıştı, şehirler geçmişti, bugün olduğu kadar ki pislği bünyesinde taşımamıştı. Öyle hasletlerde ki sayıyla ölçülmezdi, çünkü bizatihi yaşırdı, yapılan hiçbir şey sırf iş olsun kabilinden yapılmadığı için de sayıyla ifade edilemeyecek kadar büyük bir anlam ifade ediyordu. Şimdilerde artık bir elin parmaklarına sığdırabildiğimiz güzel hasletlerin kimilerinin toplumda karşılığını görünce şaşıyoruz ve bu çağda hâlâ böyle hasletlerin nasıl hayatta kalabilmiş olacağını havsalamız almıyor. Nitekim elimizden uçup giden en büyük nimeti, kanaat nimetini düşünüp zaman zaman iç geçiriyoruz. Evet bu toprakların insanları bir zamanlar en büyük nimete sahiptiler: Kanaat nimetine...

Kanaat öyle büyük bir nimetti ki evde annelerimizin "buna da şükür", "bunu da bulamayan var" dilekleri ve duası, babalarımızın cepleri boş da olsa, borç listesinden gülmeyi unutsa bile her şeye rağmen baba olmanın sorumluluğuyla dik durması/durabilmesi, çocukların bakkalı sadece ekmek alırken gördüğü ve ekmeği en büyük katık bildiği, en büyük oyuncaklarının taşla toprak olmasıydı... Kanaat, bulunduğu zaman istifade edilen ve/veya dağıtılan ve bulunmadığı zamanlarda şükredilen en büyük nimetti. Öyle yapmıyor muydu Allah'ın Rasulü? Buldukları zaman dağıtıyorlar, bulamadıkları zaman şükrediyorlardı. Gerekirse karınlarına

taş bağlıyorlardı. Aslında o taş ezelden yüreklerle kanaat ve şükür nimetiyle bağlanmıştı. Ve sırf bu yüzden Allah nimetini ziyadeleştirerek verirdi. Yine Rabbimiz, verirken hesapsız verenlerin, şükrederken sayısız şükredenlerin, kanaatte kifayet edenlerin ahir ve akıbetlerini iyiliklerle ve güzelliklerle donatmıştı. Evet bir zamanlar ocaklarda iki çeşit, üç çeşit yemekler, çeşit çeşit katıklar, renk cümbüşü sofralar yoktu, ama yüreğimizi doyuracak kadar, içimizi ısıtacak kadar kanaat nimetimiz, bölüşeceğimiz ekmekler, bir tasta içilecek çorbalar vardı ve elhamdülillah vardı her sofranın sonunda... Sofra sahibi unutulmazdı başta ve sonda, evvelde ve ahirde hatırlanırdı. Yemeğin sonu bereketiydi ve şimdilerde olduğu gibi tabaklara el sürülmeden dökülen yiyecekler yoktu. Nimet kolay kazanılmıyordu ve dökülen her kırıntı aslında nimetin sahibine nankörlük etmekten başka bir anlama gelmezdi. Ne yapıp edip o kırıntılara ya bir kuş, ya bir kedi müşteri olarak bulunurdu. Bu hal böyle devam ederken eve giren her şeyin de bir bereketi vardı ve sanki cömert bir el inayetiyle, izniyle şikayetlenmeyen ve kanaat eden kullarına karşılıksız ve yine fazlasıyla veriyordu.

Bir zamanlar kanaat diye bir nimet vardı... Yeni evliler "bir yastıkta kocama" duasına amin dedikten sonra önce yatacağı yatağın konforuna bakmazlardı, gönüllerin birlikteliği, sadakat, ünsiyet, anlayış, sağlık ve sıhhat evin konforu olsundu yeterdi. Evleri vitrinlik malzemeler, teşhir eşyaları süslemezdi, evde her daim muhabbetin esamesi dolaşır, evleri mutluluğun güneşi aydınlatırdı. Ve kimse, yaptıracağı saç yüzünden, alacağı takılar yüzünden, bilmem hangi marka mobilya takımları, perdeler, çatal bıçak takımları yüzünden, kavga etmezdi. Hayat hep eldekilerle yetinmeyi, geçimin yarısının harcamada iktisat olduğunu telkin etmişti onlara... Nitekim bu toprakları vatan yapanlar da hayatlarında lükse, şatafata yer vermemişler, viraneleri kâşânelere tercih etmişlerdi. Çünkü

onlarda biliyorlardı ki “yüksekte yer tutanlar, aşağıdakiler kadar emin değillerdir” Bu yüzden yüksekte esen rüzgarların esişini ve yüksekte seyreyleyen insanların hazin akıbetlerini de çok iyi biliyorlardı. Sırf bu yüzden ayaklarını yere sağlam basmışlardı. Bunu kanaat ve şükür nimetleriyle kökleştirmişlerdi. Kanaat işte öylesine büyük bir nimetti ki insana yerini hatırlatıyordu, haddini, hududunu çiziyordu ve insanlar kanaat nimetine sahip olduklarından, ayaklarını yere sağlam bastıklarından, kendilerini biliyor, Rabblerini biliyor ve hadlerini biliyorlardı.

Bir zamanlar kanaat diye bir nimet vardı... Ve böylesine koca bir nimet ve imkan elimizden uçup gitti, tüm güzellikleri elimizden birer birer kaçırdığımız gibi. Çünkü bu topraklarda bu hasletlerin yaşama alanlarını tükettik, yani oksijenlerini... Bilemedik ki bir nimet ancak ona layık olanlara hastır/ona layık olanlarca korunur ve o nisbette neşv ü nema bulur. Biz elimizdeki mirasa, yapılabilecek en büyük kötülüğü yaptık tez elden çarçur ettik, gidene ağlayacağımız yerde mirasyedi edasıyla kakhahalar atmayı

yeğledik. Bütün iyi ve güzel tüm ahlaki meziyetler, hasletler kitaplarda ve tabelalarda asılı kaldı. Bugün başımızda dönüp duran bu hal neyin nesi? Neden bu huzursuzluk, hayatımızda gittikçe derinleşen bir uçurum neden? Hiç sorduk mu? Biz kimiz, ne idik ve ne olduk? Sahi madden tatminsizlik, manen bu yangın bundan bilmem kaç zaman önce bu topraklarını terke zorladığımız kanaat nimetinin yokluğundan olmasın... Şimdi evlerimize/kendimize dönme zamanı, içinde onca güzellikleri bıraktığımız ve ihanet ettiğimiz ahdimize tekrar bağlanma medeniyet mirasımıza rucû etme, pişmanlığımızı beyan edip elimizde kalan birkaç değeri de kaybetmeden, kapının önünde medet dileme zamanı...

Şimdilerde her köşe başında, kaybettiğimiz o hasletlerden müteşekkil tabelalar silsilesine rastlamak mümkün. Kanaat et lokantası, şükür market, bereket kasabı v.s. Yoksa siz kaybettiklerinizi bulmak için yanlışlıkla kanaat lokantalarının, bereket kasaplarının, şükür market kapılarının önünde mi bekliyorsunuz?

ADALET VE DEVLET

Ramazana YERLİKAYA

Adalet Mülkün Temelidir.

Mülk ise devlettir. Demek ki adalet olmayan yerde devlette yoktur. Kendisini devlet sanan sadist yapılı, hayvanlardan daha aşağı karakterdeki insan şeklindeki insancıklardır.

Zalimler hiçbir zaman muktedir olamayacaklardır. Belli bir dönem kendisini iktidar sanmışlardır. Zalim Saddam yaptıklarının cezasını, çocuklarının ölümü ve kendisinin esareti ile ödemiştir. Bu dünyada Amerika'yı başına bela etmiş ve bütün insanlığa rezil olmuştur. Amerika Irak'a hak, adalet, özgürlük ve barış getireceğini söyleyerek girmiştir. Maalesef bütün dünyadan da işgalci olmasına rağmen

destek görmüştür.

Ama bu gün kendisi, kendi askerleri tarafından işkenceci konumuna düşmüştür. Hatta insanlık onuru ile bağdaşmayacak şekilde işkencelerde bulunmuştur. Bu hareketi Irak'taki konumunu zora sokmuştur. Amerika bu gün Irak Halkına Saddam'ı aratırcasına muamele etmektedir. Buradan Amerika'nın sonunu görmek hiçte zor değil. Eninde sonunda rezil olup geri çekilecektir. Şairin dediği gibi;

“Tas etme dostum, zalimse hünkar
Tacını tahtını başına yıkar
O'nu baştan alır zindana sokar
Mazlumu zindandan başa getirir.”

YORUMSUZ

Hulusi BOZ

**BOSNA SANCAK VE DERNEKLERİNDEN
YÜCE TÜRK MİLLETİNE**

Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu'nun, Türkçe'den başka dillerde yayın yapması kararı alınırken, Boşnakça'nın da bu diller arasında yer almış olduğunu görüyoruz.

Bu karar ve uygulamalar biz, aşağıda imzası bulunan, Bosna-Sancak kökenli Dernek ve Vakıflar için, sürpriz olmuştur. Zira ne bizlerin, ne de hemşerilerimizin, böyle bir talebi olmamıştır.

Yüce önder ATATÜRK'ün bize en büyük mirası olan, Türkiye Cumhuriyeti'nde yaşayan bütün insanlarla, asırlardır "ET ve TIRNAK" misali kaynaşmış bir toplumdur. ATATÜRK'ün, "NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE" ifadesindeki ruhu ve anlayışı bütün kalbimizle destekliyor, TÜRK kimliğimizi gururla taşıyoruz.

İnsanımız, dün olduğu gibi bugün de, kendi geleceğini ülkemizin geleceğinde görmektedir. Boşnak kökenli vatandaşlar olarak, milli bütünlüğümüzü zedeleyecek, bizleri dil, din ve kökenlerimize göre ayırtıracak, toplumda "BİZ ve ÖTEKİLER" ayrışmasına yol açacak bu yayın politikası içinde, hangi gerekçe ile olursa olsun, yer almak istemiyoruz. Bizim böyle bir yayına ihtiyacımız ve talebimiz yoktur.

Ancak bu Boşnakça yayın "kaybedilmiş vatan topraklarındaki aziz hatıralar olan ve Misakı Milli dışında kalan Bosna ve Sancaklı kardeşlerimize bir kültür hizmeti olarak yapılıyorsa Devletimize teşekkür ederiz. Eğer böyle ise bu yayının TRT İNT'ten yapılması doğru olacaktır.

Türkiye'miz ve Büyük TÜRK Milletinin ayrılmaz, müstesna bir bölümünü oluşturan topluluk olarak, "AZINLIK" gibi algılanmamıza sebep olabilecek, talebimiz olmayan bu uygulamanın muhtemel olumsuz sonuçlarından sorumlu olmayacağımızı kamuoyuna duyuruyoruz.

Türkiye'de yaşayan Bosna Sancak kökenli vatandaşlar olarak, bu konu ile bağlantılı hassasiyetimizi paylaşan, Aziz TÜRK MİLLETİ'ne konuyu, doğru ve tarafsız olarak kamuoyuna yansıtan basın yayın kuruluşlarına teşekkür ediyor, Anayasamızdaki değişmez, değiştirilemez ifadelerle de aykırı olan bu uygulamada, oyunun bir parçası olmayacağımızı, Yüce TÜRK MİLLETİ'ne saygıyla ilan ediyoruz.

**BOSNA SANCAK KÜLTÜR VE YARDIMLAŞMA
DERNEĞİ İSTANBUL**

**BOSNA SANCAK SOSYAL YARD. VE KÜLTÜR
DERNEĞİ PENDİK**

**SANCAKLILAR KÜLTÜR YARD. VE DAYANIŞMA
DERNEĞİ ALİBEYKÖY**

**ÇAĞDAŞ BOSNA SANCAK DAY. EĞT. Ve KÜLT.
DERNEĞİ SEFAKÖY**

**ÇAĞDAŞ BALKAN TÜRKLERİ DAY, EĞT, KÜLT,
DERNEĞİ SEFAKÖY**

**BOSNA-HERSEK DOSTLARI VAKFI İKİTELLİ
İSTANBUL**

**SANCAK DOSTLARI VAKFI TANDOĞAN
ANKARA**

**BALKAN BARIŞ, ÖZGÜRLÜKLER ve GELİŞTİRME
DERNEĞİ ANKARA**

**BALKANLARDAN GELEN ÖĞRENCİLERE YARDIM
DERNEĞİ ANKARA**

**ÇATALTEPELİLER DERNEĞİ ÇANAKKALE
SANCAKLI BALOTALAR DERNEĞİ**

BAYRAMPAŞA

Sevgili Çetminin Sesi okurları!

Yukarıda okumuş olduğumuz ilan ulusal bir gazetede yayınlanmıştır. Okuyunca tüylerim diken diken oldu. Yüce Türk Milletinin ülkesi ile bölünmez bir bütün olduğunun yüreklerle kazanmış bir ifadesidir.

Avrupa Birliği hayalleri peşinde koşarken bir takım istekleri masumane göstermenin ileride başımıza ne dertler açacağını görmek için sanırım müneccim olmaya gerek yok. Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan ve kendisinin köken olarak farklı olduğunu zanneden gafiller adaletin şefkatli kararları karşısında kendilerini kurtarıcı ve sözde kahraman olarak görenlerin bu ilandan çıkaracağı çok dersler olmalıdır. Taleplerinde ısrarcı davranan vatanlarına ihaneti masum istekler arkasına gizleyenler geçmişte yaşadıklarımızdan dersler çıkarmadılar ise yüce Türk milletinin şefkati kadar suratına indireceği şamarının da olduğunu asla unutmamınlar.

Dünya vatandaşlığına oynayan insanlarımızda artık ulus devlet bilincinin farkına varsınlar.

Avrupa birliği hayalleri ile avunmanın gerçekleri örtmeyeceği gün gibi aşikardır.

Sevgili gençler. Atatürk'ün Nutku'nda da belirttiği gibi uyanık olmak en çok sizler için gereklidir. Çünkü bizlerin geleceği sizsiniz.

Salam ve Sevgilerimle...

HZ. MEVLÂNÂ'NIN DUA'SI

Arzu ÇİMEN

“Yâ Rabbî!

Bizim hâlimize bakarak muâmele etme.
Kendi ikrâm ve ihsânına göre bize muâmele eyle.

Yâ Rabbî! Kerem ve lütfunla hidâyet ettiğin
kalbi tekrar dalâlete, sapıklığa meylettirme.

Belâları bizden sarf eyle, çevir ve değiştir.
Ey affı çok olan, günahları örten Rabbim! O
günahlar dolayısı ile bizden intikam alma. Bize
azâb etme.

Yâ Rabbî! Biz nefis ile şeytana köpek gibi tâbi
olduksa da sen, azab arslanını bize saldırtma.

Ey Hayy, ebedî diri olan Rabbim! Taleb ve
duâ üzerine nasıl olur da kerem etmezsin. Sen
kerem sâhibisin.

Ey mahlûkâtın, yaratıkların canlıların
ihtiyâcını gideren Rabbim!

Sen varken hiç bir kimseyi hatırlamak
ve ondan bir şey ummak lâıyk değildir.

Yâ Rabbî! Rûhumda bir ilim katresi var.
İlâhî onu hevâ rüzgarıyla ten toprağından
muhâfaza eyle. Ey ihsânı çok olan Rabbim!
Cefâ içinde geçip giden ömre merhamet et.

Ey affetmeyi seven Rabbim! Bizi
affeyle. İsyân derdimize çâre eyle. Ey
yardım isteyenlerin yardımcısı! Bizi
hidâyete çıkar.

Yâ Rabbî! Duâ ve yakarışlarımızda sana
lâyık olmayan sözleri bilmeyerek söyleyip
hatâlarda bulunmuş isek, o kelimeleri sen
islâh et ve duâmızı kabul buyur.

Çünkü sözlerin hâkimi ve sultanı ancak
sensin. Ey âlemin yaratıcısı!

Kasvetli, kararmış, katılaşıp âdetâ taş
gibi olmuş olan kalbimizi mum gibi
yumuşat, feryâdımızı, âh'u vâhımızı, hoş
eyle ki rahmetini celbetsin, çeksin.

Bizi köle gibi kullanan bu serkeş
nefisten bizi satın al. O nefis bıçağı kemiğe
dayandı (zulmü canımıza yetti).

Yâ Rabbî! Sana ne arz edeyim. Çünkü sen
gizli ve açık her şeyi bilirsin."

Mevlana son demlerinde iken, dostu
Siraceddin Tatarî'yi yanına çağırarak, kendisine
şu duayı öğretmiş ve sıkıntılı zamanlarında
okumasını tavsiye etmiştir;

**"Ya Rabbi! Bana ne senin zikrini
unutturacak, sana sevgimi söndürecek,
seni tesbih ederken duyduğum lezzeti
kesecek bir hastalık; ne de beni azdıracak,
şer ve kötülüğümü arttıracak bir sıhhat ver.**

Ey merhamet edenlerin merhametlisi,
merhametinle DUA'mı kabul et...

İSLAMDA AİLE HAYATI

Osman GÜVEN

Aile toplumun en küçük ve en önemli parçasıdır. Aile sadece karşı cinse duyulan fiziki bir ilgi sonucu ortaya çıkan bir kurum değildir. Yalnızca maddi beklentiler ve maddi ihtiyaçlar üzerine kurulmaz.

İnsan soyunun devamını sağlamakla birlikte gerek erkek, gerek kadın ve gerekse çocukların karşılıklı olarak ruhen ve bedenen yardımlaşmaları bir birlikteliktir. Erkek, kadın ve çocukların dostça yaşadıkları kutsal bir kurumdur. Kişinin hayat denizinin azgın dalgalarına ve kuvvetli fırtınalarına karşı sığınabileceği en sakın ve en emin liman aile yuvasıdır. Veda hutbesinde kadının kocasına Allah'ın bir emaneti olduğu belirtilmiştir. Rabbimizin değerli bir emaneti olarak kadın için ne güzel bir rütbedir. Çocuklar da anne ve babaya verilmiş emanetlerdir. Onları en güzel bir şekilde terbiye etmeye çalışmak hayırlı insanlar olarak yetiştirmek anne ve babanın ortak görevidir. Bu derece yüce bir birlikteliğin mutlu bir şekilde sürdürülebilmesi için eşlerin göz önünde bulundurmaları gereken çeşitli hususlar vardır. Biz burada bunların belli başlılarını sıralayacağız:

1) Allah için sevmek : Eşini yalnızca nefis adına sevenin sevgisi farklı, onu Allah'ın kendisine bir emaneti, bir ikramı ve Allah yolunda bir yardımcısı olarak görenin sevgisi çok daha farklıdır.

Allah, "içinizden kendileriyle huzura kavuşacağınız eşler yaratıp, aranızda muhabbet ve rahmet var etmesi, O'nun varlığının belgelerindendir. (Rum, 21) " buyurarak eşler arasındaki sevginin ilahi bir lütuf ve ihsan olduğuna dikkatimizi çeker.

Peygamber Efendimiz (SAV) ise Tirmizi'nin rivayet ettiği bir hadiste "Allah'ü Teâla, benim rızam uğrunda birbirini sevenler için Peygamberlerin ve şehitlerin bile imrenecekleri

derecede nurdan minderler vardır." buyurmuşlardır.

Eşler birbirlerini Allah için sevdikleri zaman yalnız bu dünyada belirli bir süre birlikte olacakları kişiler olarak bakmazlar birbirlerine. Aynı zamanda Ahirette de birlikte olacakları ebedi dostları olarak görürler eşlerini. Böylece sevgileri daha köklü ve güçlü olur.

2) Eşler birbirlerine dost ve yardımcı olmalılar: İslam ailesini en kuvvetli aile yapan ve eşleri birbirlerine en sıkı bir bağla bağlayan bir unsur da, eşlerin birbirlerinin dost ve yardımcıları olmalarıdır. Rabbimiz "Mümin erkekler ve Mümin kadınlar birbirinin dostları ve yardımcılarıdır...(Tevbe, 71)" buyurur. Mümin erkek ve Mümin kadın dostturlar. Çünkü dünya ve ahirette birbirlerinin iyiliğini isterler. Yekdiğerini gûnahtan alıkoymaya çalışırlar. Şeytana ve nefislerine karşı birbirleriyle yardımlaşır. Nitekim asr-ı saadette eşleri birbirlerine Allah yolunda dost ve yardımcı olduklarına dair pek çok örnekler yaşanmıştır. Bunun için eşler birbirlerinin dostu ve yardımcısı olmak için çaba göstermelidirler.

3) Eşler birbirleriyle istişare etmelidirler: Çeşitli konularda fikir alış verişinde bulunmak insanları birbirleriyle kaynaştıran bir unsurdur. İnsanların birbirlerini daha iyi tanımalarını ve yakınlaşmalarını sağlar. Bu açıdan evli çiftler arasında istişare çok önemlidir. Eşler kendilerini ilgilendiren her türlü konuyu büyük bir açık yüreklilikle ve samimiyetle konuşmalıdırlar. Yine aralarındaki problemi birbirlerini tahkir etmeden, hakaret etmeden medeni bir biçimde konuşup halletmeleri gerekir.

Bu konuyla ilgili olarak halk arasında Hadis olarak kabul edilen yaygın bir söz vardır. "Kadınların düşüncelerini sorun, ama söylediklerinin aksini yapın." Hadis olduğu iddia

edilen peygambere ait olması düşünülemez. Çünkü bu İslam'ın genel bakış açısına ve ruhuna son derece aykırı bir ifadedir. Zaten Muhaddisler de bu sözün uydurma olduğunu belirtmişlerdir. Esasen Rasulullah Efendimiz (SAV) de hanımları ile istişare eden bir insandı. Her gün ikindi namazından sonra onları ziyaret ederek kendileriyle sohbette bulunur ve böylece gönüllerini alırdı.

4) Aşırılıktan uzak dengeli davranış benimsenmelidir:Esasen İslam denge ve ölçü dinidir. Aşırılık ise İslam'ın istemediği, beğenmediği, uygun görmediği bir şeydir. İslam'ın ifrat ve tefidi günlük hayatta hoş görmediği ibadette de hoş görmez. Nitekim bu konuda Peygamberimizin (SAV) bir çok kere Ashabı uyardığı görülmektedir. Dolayısıyla kişinin üzerinde, Rabbinin, kendi bedeninin, eşinin, çocuklarının ve bütün insanların hakkı vardır. Bu yüzden itidalli davranmak ve hiçbir kimseyi ihmal etmemek gerekir. Yine aynı şekilde eşlerin birbirlerine vakit ayırmaları, birbirleriyle konuşmaları da gerekir. Her şeyde itidalli olduğu gibi eşlerin birbirlerinin hatasını düzeltme konusunda da itidali benimsemeli, aşırı tenkitten uzak durularak yumuşak bir üslupla, birlikte problemin haline çalışılmalıdır.

5) Sabır ve Tahammül:Eşler farklı ailelerde, farklı kültürlerde yetişmiş insanlardır. Özellikle ilk aylar ve yıllar birbirlerini daha iyi tanıyabilmek ve anlayabilmek için sabırla çaba harcamaları gerekecektir. Bu arada ortaya çıkan problemler karşılıklı anlayış, sabır, hoşgörü, ve olgunluk içinde konuşarak halledilmeye çalışılmalı, öfke anında taraflardan mutlaka birinin fedakarlık etmesi gerekmektedir. Nitekim Peygamberimiz (SAV) "Güçlü kimse, insanları güreşte yenen değil; öfkelenildiği zaman kendisini kontrol edebilen, iradesine sahip olan kişidir." (Buhari) buyurmuştur. Unutulmamalıdır ki Allah rızası için sabredici olmak kişiyi alçaltan değil, yükselten bir özelliktir.

6) Eşler gerektiğinde özür

dileyebilmelidirler:Gerektiğinde özür dileyebilmek büyüklüktür, incelik, olgunluğun ifadesidir. İsteyerek yada istemeden haksız yere kırılan bir gönlü yeniden kazanmaktır. Gerektiğine inansa bile özür dileyememek, çoğu zaman gurur ve kibirden kaynaklanan bir davranıştır. İslam asla gururlu ve kibirli bir insan olmamızı istemez.

Her insan zaman zaman hata yapabilir. Önemli olan hatada ısrar etmemek ve güzellikle özür dileyip hatamızı affettirebilmektir. Bu güzel davranışa hayatımızın her anında ihtiyaç duyabiliriz. Ancak en çok gerekeceği yerlerden birinin de evimiz olacağı unutulmamalıdır. Gerektiğinde özür dileyebilen, eşinin gönlünü alabilen insanlar, hem onun sevgisini pekiştirmiş ve hem de mutluluklarını sürekli kılmış olurlar.

7) Kadın itaatkâr Erkek adil olmalı:Yuvada huzurun sağlanabilmesi eşlerin karşılıklı olarak hak ve görevlerini yerine getirmesiyle mümkündür. Bu hak ve görevler içerisinde en önemlilerden ikisi ise, kadının itaatkâr erkeğin de adil olabilmesidir.

Aile bir birlikteliktir. Toplu yaşanan her yer gibi ailenin bir idarecisi olması gerekir. Gerek yaratılışı ve gerekse yüklendiği sorumluluklar açısından erkeğin ailenin hakimi olması tabidir. Yaratılışı bakımından tabidir çünkü erkek daha güçlü ve kuvvetli, ailenin karşılaşacağı her türlü zorluklarla mücadele edebilme bakımından daha liyâkatlidir. Yüce Rabbimiz Nisa suresi otuz dördüncü ayetinde "Erkekler kadınlar üzerine hakimdirler. (Onların reisidirler.) Bu, Allah'ın onlardan bazılarını bazısından üstün kılması ve (Erkeklerin kendi) mallarından sarf etmeleri sebebiyledir. Saliha kadınlar ise itaatkâr olanlardır..." buyurmuştur.

Elmalılı Hamdi Yazır ; bu ayetin erkeklerin bazı konularda kadınlara üstün kılındığını ve bazı konularda da kadınların erkeklere üstün kılındığı şeklinde anlaşılması gerektiğini belirtmiştir. Gerçekten erkek, ailenin reisi olmayı gerektiren fiziki güç, daha fazla sorumluluk yüklenme, eşini

ve çocuklarını koruyup kollama gibi konularda üstün olduğu gibi; kadın da şefkat ve merhamet, incelik, duygululuk gibi konularda üstündür.

Erkek, kadının kendisine itaatinin Allah'ın emriyle sınırlı olduğunu bilmeli ve bu sınırların dışına taşmamaya özen göstermelidir. Kadın da Allah'ın emrine aykırı olmayan konularda eşine itaat etmeye gayret etmelidir. Ayet-i kerimede "İyi kadınlar itaatli olanlardır. Allah kendi haklarını nasıl korudu ise onlar da öylece göze görünmeyeni koruyanlardır." Buyurulmuştur. Unutulmamalıdır ki, yuvada huzur ve mutluluğun sağlanabilmesi, kadının yumuşak başlı ve itaatkâr olması kadar, erkeğin de dengeli ve adil davranışlı olmasıyla mümkündür.

8) Eş ile Ana Baba arasında adil olmak: Gerek erkek gerekse kadın, eş ile ana babası arasında adaletle davranabilmelidir. Ana babayı tutup eş i ezdirmek uygun olmadığı gibi, eş i tutup ana babayı ezdirmek de uygun değildir.

Ana babaya itaat ve rızalarını alabilmek çok önemlidir. Onlar bizi en çok bakıma muhtaç olduğumuz günlerden başlayarak korumuş, kollamış, beslemiş, büyütmüş ve bu uğurda çeşitli fedakârlıklara katlanmışlardır. Onlara elden geldiğince iyilik yaparak hayır dualarını almaya çalışmak, her evlâdın ilk görevleri arasında yer alır. Her erkek ve kadın haram olmayan her konuda onlara itaat etmeleri gerekir. (Rahman, 14-15) Bunun için gerek erkek gerekse kadın birbirlerinin anne ve babalarını sevip saymalı, onların rızalarını kazanmaya çalışmalıdır.

9) Eşler Çocuklarının eğitiminde yardımlaşmalıdır: Çocukları eğitmek yalnızca anne veya babanın değil her ikisinin görevidir. Allah-ü Teala "Ey iman edenler! Kendinizi ve ehlinizden olanları cehennem ateşinden koruyunuz." (Tahrim, 6) buyurarak, herhangi bir ayırım yapmadan kişilerin ailelerini cehennem ateşinden korumaları emredilmiştir.

Anne ve baba çocuklarını yetiştirmede yardımlaşmalıdırlar. Esasen çocukların hem anne

ve hem de baba ilgisine ihtiyaçları vardır. Çocuk için her ikisinin de yeri ayrıdır. Bunun için eşler, çocuklarının eğitiminde ortak prensiplerde anlaşabilmeli ve her ikisi de aynı dengeli davranış biçimini benimsemelidirler. Aksi takdirde çocuk, hangisini örnek alacağına çoğu zaman ikilem yaşar ve bunun sonucunda da şahsiyetsiz büyümelerine neden olur.

Çocuklarına güzel örnek olabilmek son derece önemlidir. Anne ve babanın en önemli görevlerinden birisi de çocuklarına güzel örnek olabilmelidir. Dil ile söylenen sözler yaşantı ile doğrulanmazsa, çocuğa bir tesiri olmaz. Onun ruhuna inemez ve onu yönlendiremez. O halde anne ve baba öncelikle İslam'ı, nefislerinde yaşamakta titiz olmalıdırlar. Özleri, sözleri ve yaşayışları birbirine uymalıdır. Hasan Basri "İnsanlara sözünle ve özünle öğüt ver." diyerek sözün yetmeyeceğine dikkatimizi çeker ve mutlaka iyi örnek olmamız gerektiğini belirtir.

Dikkat edilmesi gereken diğer hususlar ise şunlardır:

- 1-Karşılıklı güveni sarsmamak
- 2-Kalp kırmaktan ve kabalıktan kaçınmak
- 3-Daima temiz ve bakımlı olmak
- 4-Şefkat ve merhametle davranma
- 5-Hataları iyilikle düzeltmek
- 6-Eşler takdir etmeyi değer vermeyi bilmeli
- 7-Fedakarlık paylaşılmalı
- 8-Ailenin rızık helalden kazanılıp, helale harcanmalı
- 9-Eşler birbirleriyle hediyeleşmeli
- 10-Eşler birbirlerinin yorgun ve sıkıntılı anlarını iyi tespit edip, davranışlarını ona göre ayarlamalı
- 11-Eşler çocuklarının yanında tartışmamalı
- 12-Eşler, aralarındaki özel ilişkilere itina etmeli ve sır saklamalı
- 13-Eşler birbirlerinin ayıplarını örtücü olmalıdırlar.

VAKIF BÜLTENİ

ÇETMİLİLER EĞİTİM KALKINMA VE YARDIMLAŞMA VAKFI

Sayın Üyemiz;

“5072 sayılı Dernek ve Vakıfların Kamu Kurum ve Kuruluşları ile İlişkilerine Dair Kanun “ vakıf sözleşmemizde zorunlu değişiklik gerektiriyor.

Ayrıca kurucular kurulu üyesi olmak isteyen hemşehrilerimiz var. Bizde yönetim kurulu üyeleri olarak vakıf yönetiminin yeniden seçilmesinin ve seçimlerin iki senede bir Çetmililer Günü'nde yapılmasının daha kurumsal olacağını düşünüyoruz.

Aşağıdaki gündemde ana başlıklarla isimlendirilen bu konuların görüşüleceği vakıf kurucular kurulumuz 21 Ağustos 2004 Cumartesi günü Çetmi'de saat: 17:00'de toplanacak.

Birinci toplantıda çoğunluk sağlanmazsa vakıf sözleşmesi gereği ikinci toplantı yine Çetmimizde saat 19:00'da yapılacaktır.

Toplantımıza kurucular kurulu üyesi olmanız hasebiyle mutlaka katılmanızı, kurucular kurulunda seçme ve seçilme hakkınızı kullanabilmek için mutlaka kurucular kurulu üye aidatınızı vakıf temsilcilerimize (makbuz karşılığı) veya vakfımızın Vakıflar Bankası Konya Şubesi nezdindeki 4051381 no'lu hesaba ödemenizi önemle rica ediyoruz.

Ayrıca yazımız ekindeki vakfımızın 19.05.2004 - 01.06.2004 tarihleri arasında gelir-gider durumumuzu gösteren hesap dökümlerini gönderiyoruz.

**Vakıf Yönetim Kurulu Adına Başkan
Abdurrahman ÖNDER**

GÜNDEM

- 1- Açılış ve divan heyetinin teşkili
- 2- Yönetim ve denetim kurulu raporlarının okunması, Bilançonun okunması, müzakeresi ve ibra edilmesi
- 3- Kurucular kurulu üyesi olmak isteyenlerin taleplerinin görüşülmesi
- 4- Vakıf sözleşmesinde yapılacak değişikliklerin görüşülmesi
- 5- Vakfın yapabileceği diğer faaliyetler ile Çetmi'nin Sesi dergisinin görüşülmesi
- 6- Yönetim ve denetim kurulu üyelerinin seçimi
- 7- Dilek, temenniler ve kapanış

KERMES'E DAVET

Elde edilecek tüm gelirleri vakıf faaliyetlerinde kullanılmak üzere 22 AĞUSTOS 2004 TARİHİNDE ÇETMİ'DE KERMES DÜZENLENECEKTİR.. Siz Çetmi'li veya Çetmi kökenli hanımefendilerin el emeğiniz veya göz nurunuz olan giyilebilir yada kullanılabilir eşya ile bu kermese katılmanızı, yakınlarınızı ve diğer tanıdıklarınızı da bu hayır faaliyetine katkıda bulunmaya davet etmenizi, bağışlayacağınız eşyalarınız için vakıf temsilcilerimiz, ÇETMİ'NİN SESİ dergisi temsilcilerimiz yada aşağıda isim ve telefonları verilen görevli hanımefendilerle temas kurmanız önemle rica olunur.

Vakıf Yönetim Kurulu

Görevliler:

Hayriye KOÇ (Koordinatör) 0.324 814 43 45
Ayşe ÖNDER (Ankara) 0.312 432 46 65
Melek UÇAR (Alanya) 0.242 522 36 78
Müşerref USLAN (Bursa) 0.224 233 84 19
Günay UÇAR (Bursa) 0.224 239 83 13

Rukiye AKKOCA (İstanbul) 0.212 436 55 81
Emine ASLAN (İzmir) 0.232 275 17 31
Neşe AKKOCA (Karaman) 0.338 213 02 41
Şükriye GÜVEN (Mersin) 0.324 327 27 33
Ayşe Lale DEMİR (Mersin) 0.324 325 32 84

HADİM HATIRASI (31 MAYIS 1983)

AYAKTAKİLER: Sadettin Güçlü, Mustafa Aksoy, Hüseyin Alp Özel,
Metin Özgül (Öğretmen - Eskişehir),
Uğur Türker (İzmir), Bahattin Aslan, Hüseyin Arı, Ahmet Aslan.

OTURANLAR: Hüseyin Tıkır, Metin Yıldırım, Metin Akkoca,
Mehmet Yazıcı (Balcılar), Ali Kulu (Balcılar).

ÇETMİ'DE GELİN ALMA MERASİMİ (1970'Lİ YILLAR)

RESİMDEKİLER: Cemal Yazıcı, Mustafa Karaca, İsmail Dere, Ahmet Balcı, Mehmet Topkara